

*Департамент освіти та науки
Івано-Франківської міської ради*

Інформаційно-методичний центр

***Збірник творчих робіт учнів
закладів загальної середньої освіти
міста Івано-Франківська***

*Івано-Франківськ
2018*

О, велич таланту! (збірник творчих робіт учнів закладів середньої освіти міста Івано-Франківська). / Упор.: А. Рудак, Н. Рушак, – Івано-Франківськ: ІМЦ Департаменту освіти та науки Івано-Франківської міської ради, 2018. – 130с.

Матеріали підготували вчителі зарубіжної літератури міста.

Відповідальна за випуск:

О. Савка, директор інформаційно-методичного центру Департаменту освіти та науки Івано-Франківської міської ради

Упорядники:

А. Рудак, спеціаліст Департаменту освіти та науки Івано-Франківської міської ради;

Н. Рушак, методист ІМЦ Департаменту освіти та науки Івано-Франківської міської ради.

Художнє оформлення та комп'ютерна верстка:

О. Мах, методист ІМЦ Департаменту освіти та науки Івано-Франківської міської ради

Рекомендовано до друку методичною радою інформаційно-методичного центру Департаменту освіти та науки Івано-Франківської міської ради від 24.04.2018 р., протокол № 2.

Передмова

Геніальність прийде завтра

Учнівська літературна творчість – явище особливе. В емоційну пору першої закоханості чи прояву власної гідності юна людина прагне зреалізувати себе насамперед у художньому слові. Звичайно, здебільшого йдеться лише про наївні спроби пера, перші намагання оприявити у слові власне авторське «Я», створити художній світ, у якому правда перемагає зло, кривда маліє перед величчю добра і справедливості. Навіть майбутні геніальні митці в такому віці ще тільки початківці й нагадують орля, яке змахує крилами, іноді навіть пробує злетіти над гніздом, але тут же обов'язково падає, благо, в межах своєї надійної і теплої домівки.

Учителеві в такій ситуації важливо не присоромити дитину, не грубо вказати на якісь недоліки чи хиби, а віднайти хороше і навіть чудове, що раптом відкрилося, навіть якщо це дивовижне відкриття одномоментне й – більше того – цілком випадкове. Вірші геніїв, написані ними у віці до п'ятнадцяти літ, мало коли вказують на те, що з цієї-ось дитини будуть майбутні Гете чи Пушкін, чи Шевченко. Найважливіше, що такі вірші з'явилися, що такі оповідання написані! Геніальність прийде завтра.

Літературознавці здатні розбирати до деталей художні засоби. Учитель спроможний демонструвати як взірці найкращі рими. Проте навчити талановитості, тим більше – геніальності – неможливо. Це дається при народженні і в одну чудову мить перетворюється у відкриття, співрівне відкриттю Америки. Хто її першим відкрив насправді – Магеллан чи Колумб – це вже питання іншого гатунку. Кожен письменник власні відкриття завжди робить першим.

Не вірите?

Коли молода емоційна людина в ясну ніч несподівано бачить зірку в траві, не смійте переконувати її, що це всього лише під місячним промінням блищить нерівний шматок скла. Не намагайтеся строго зауважувати, що запах не ходить, а просочується. Є ж у чернівецької поетеси знаменний віршовий рядок: «По подвір'ю ходить матіола»! Не слід бути надто категоричним, коли «темна» метафора не хоче розкриватися до кінця. У поезії завжди мусить бути недомовленість, таїна.

Дітям, які сьогодні спробували смак мистецтва, треба дуже багато читати. Але читати не все підряд, а лише хороші книги, бо ж вони, як і люди, бувають різними, іноді – навіть вдаваними друзями. А ще –

спостерігати над природою, над власними почуттями, розбиратися самим у собі. Це дуже непросто. Письменник – насамперед стиль, оригінальність. А ще – унікальна пам'ять і особливий ракурс бачення світу. Ну і трудоголізм, без якого не існує таланту. Проте якщо дитина вже поцілована Богом у тім'ячко і здібності в її душу закладено при народженні, всі інші риси неодмінно проявлять себе. Єдиний ворог таланту – ледарство. Воно погубило не одного Ейнштейна, Архипенка, Мікеланджело, Кибальчича або Пікассо, а тисячі тисяч їм подібних.

Тож, юні друзі, творіть, пишіть, розвивайте красу власних душ і почуттів! Нехай торжествує Слово!

*Ольга Слоньовська,
поетеса, прозаїк, літературознавець, член
Національної спілки письменників
України, професор Прикарпатського
національного університету імені Василя
Стефаника*

ПОЕЗІЯ

Україно, рідна мати, ми добром твоїм багаті.
Стільки щедрої землі, що непросто обійти.
Є в нас лани і гори, і степи, що неозорі,
І Міцкевича вони теж в обійми прийняли.
Назавжди тоді поет оспівав в сонетах степ.
Аккерманські це степи незабутньої краси,
Ніби чую я здалека голос польського поета.
Писано душі красою, що вела все за собою,
Квітів оспівав розмай і природи дивний край.
Де б не був, в яким раю, батьківщину знав свою,
Серце любляче страждало, сумувало і чекало,
Та коли нарешті воля: “Jedźmy, nikt nie woła!”
Тож шануємо свободу — найціннішу для народу.

Читаючи Гете

Хто є людина на землі?
До чого прагнення одвічні?
Які її шляхи земні?
Де Дух спочине,
Коли тіло згине?

Світло і Тінь, Господь і Мефістофель -
Багато в них імен, але незмінна суть.
Учитель і суддя, володар душ і плоті,
Вони — це вибір, як його збагнуть?

О Фаусте, твоя дорога довга,
Від пізнання зневіри згубний шал.
Розчарування вже згасило сяйво,
Готовий душу Мефістофелю віддати...

Та вже фінал, що зводить порахунки:
Добро і Зло в єдину суть сплелись.
Що переважить — Мефістофеля рахунки
Чи праця для людей відкриє життя суть?..

Війна іде, тож боротьба триває,
За кожну ми ведемо лік.
І той нехай в борні перемагає,
Хто кожен день за них іде у бій.

Онуфрак Роксолана

Івано-Франківська гімназія №2

Легенда про мужність

Розповім я вам легенду,
Що пройшла через століття,
Правду тайну, правду древню,
Що колись була на світі.

Ще співці прадавні
Про усе це написали,
У легендах і у пісні
Ці події оспівали.

Всьому світу заспівали,
Як у війни, дикі й люті,
Героїчно воювали
Лицарі, в броню закуті.

Заспівали про Роланда -
Славною колись героя.
Кожен ворог миттю падав,
Як бряжчала його зброя.

Сильний був він і завзятий,
Страху воїн цей не відав.
З честю йшов він воювати
І своїх в бою не кидав.

Був він гордий і, звичайно,
Гордість ця його згубила.
Коли їх перемагали –
Помочі не попросили.

Впав тоді Роланд у полі –
Ворогів багато знищив,
Та від гордості лихої
Перемогу їм залишив.

Це записано на рунах,
В книгах древніх залишилось.
І проспівано на струнах,
Як колись герої бились.

Книги ті, потерті часом,
Раз до рук потрапили.
Виявляється, ті книги –
Це не книги, а портали.

Прочитаєш перше слово –
В світ прадавній потрапляєш.
Ти у ньому — справжній воїн,
Все з всіма переживаєш.

Зрада, помста, битва, зброя,
Вороги, король, шоломи –
Ця історія вже твоя,
Ти живеш у ній, як вдома.

Йдеш у бій, стиснувши списа,
Щоб за правду постояти,
Розум гострий, як у лиса,
І блистять сталеві лати.

І під крики в бій ти рвешся,
Вітер знову рве знамена,
До останнього ти б'єшся,
Доки лють горить вогненна.

Перемоги і поразки,
А за ними – нові битви...
Скільки війська треба мати,
Щоб усе це зупинити?

Сльози, горе, плач і смуток,
Потім радість і достаток.
Головне — змогти збагнути:
Може все змінити ранок.

Що б не було, та у книгах
Ми, мандруючи світами,
Пізнаємо все, що в силах
Нам пізнати разом з вами.

Бо живуть вони віками,
Переносять нас в часи,
Де живемо між сторінками,
Мрії бачимо у сні.

Правда це чи лиш легенда?
Якщо вірити, то — дійсність.
У світі сірім і буденнім
Книги відкривають вічність...

Вічне питання

У одній із книг, що сміхом заливали світ роками,
Їде хтось боротись з лихом, а можливо, з вітряками.
Дон Кіхот, ідальго бідний, божеволівши від книг,
Вирушив на шлях нерівний, наче лицар мандрівний.
Обладунки поржавіли, а шолом увесь зім'ятий,
Кінь худючий, ледве в силі, зброєносець — то селянин.
Сміх суцільний у сюжеті, ніби і проблем немає,
Але все ж тут є секрети, що не кожен розгадає.
Серед подвигів химерних, серед всіх пригод невдалих
Образ сховано безсмертний, гострий, як удар кинджала.
Дон Кіхот — це образ вічний у мистецтві всього світу.
Містить він в собі щось більше, ніж пригоди, варті сміху,
Він живе в своїх химерах, у глибоких ясных мріях,
У ворожих лютих битвах і пригодах фантазійних.
Завжди слабших захищає, хоч добра це не приносить,
Поважає він людину — чи це в'язень, чи дворянин.
Героїчно й безупинно вірно служить серцю дами.
Хто ж тоді він — божевільний чи мудрець, що вартий слави?
Це питання стало вічним і турбує нас роками.

Відповідь блукає в полі у одній із древніх книг,
Не знайти її ніколи на сторінках золотих.
Може, це не так легко цю загадку розгадати,
А тим часом книга досі продовжує дивувати.

Гобсек

У поживклих книгах тисячі історій.
І я колись натрапив на одну,
Що, окрім різних вигадок й теорій,
Розкрила ваду людства основну.

Париж у дев'ятнадцятому столітті...
У ньому жив Гобсек, старий лихвар.
Для нього гроші — влада це над світом,
Ясніші мрій вони і вищі хмар.

Нічого із небесного й земного,
Як гроші, не любив настільки він:
У золоті всі радощі для нього,
У векселях вся сутність його днів.

Байдужість зайняла вже чільне місце,
Без міри накопичення скарбів,
В людській натурі добре розбирався
І розумом своїм він багатів.

Хоча усе на перший погляд просто,
І все ж читати треба між рядків:
Гобсек – не тільки скнара, а й філософ,
Зберіг десь в серці краплю почуттів.

Він свій світогляд формував роками
І досвіду вже ніс важкий тягар,
Хоч серце мав тверде, неначе камінь,
Все ж в людях розбиратись вмів лихвар.

А золото, яким він ніби “правив”,
Йому нічого цінного не дало:
Серед скарбів зустрів самотньо старість,
А смерть — посеред тлінного товару.

Хіба понад усе у світі гроші?
Є цінності, що значно важливіші, –
Без всіх надбань духовних ми порожні,
В житті без них самотні і невтішні.

І золото не має зовсім влади
Над тим, що не купити й не продати.
Недовговічні всі його принади,
Тож повноти життя воно не варте.

За мотивами поеми Дж. Байрона “Мазепа”

Степовим безлюдним краєм
Тихий вітер повіває,
Тільки видно в далині
Дивну постать на коні.

До коня, що мчить все степом,
Паж прив’язаний, Мазепа,
Хоч і гнаний долею,
Дух його нескорений.

Якби це не польська пані,
До якої мав кохання,
То і кінь його б не ніс
Через поле, річку, ліс.

Але почуття не згасли
Навіть при таких нещасті.
Хоч не зміг змінити долю,
Не корився їй ніколи.

І коли пройшли роки,
То Мазепу козаки
Гетьманом своїм зробили –
Він був й далі повен сили!

Дух Мазепи не зламати,
Він нестримний і завзятий.
Горю й відчаю в цім серці
Місця зовсім не знайдеться.

Байрон

Колись епоха романтизму
Пройшлася світом, наче шторм,
Через нову дивилась призму
На слово, писане пером.

Тоді ж з'явилися легендарні
Вогненні Байрона рядки,
Які лиху розкрили правду
“В краю лукавства й німоти”.

Його душа жила бунтарством
Й ненавиділа нищий світ.
У radoщах розчарувавшись,
Він прагнув волі і стихій.

Там, де брехня й нещирість правлять,
Він словом гострим, мов кинджал,
Свободі, волі й духу правди
Нетлінний пам'ятник заклав.

І вірш його, справді вогненний,
В дощах епохи не зотлів.
Знов чую голос я натхненний,
Що кличе нас до боротьби.

Рибчук Артур,

Івано-Франківська гімназія №2

Казки

Заходили наче у вигадані двері,
Де оживають мрії і думки.
Це царство, де на білому папері
Блукають тіні, вогники-казки.

Он Кіт Чеширський дивиться на тебе,
І усмішка широка аж до вух...
І між собою шепотять ведмеді...
Скрадається поміж хатинок Блуд.

Он Принц шукає свою Попелюшку...
Нещасні гноми понесли труну...
Спокійно Гензель їсть собі ватрушку.
І Кай складає “Вічність” на льоду.

Тут дуже... щиро.
Тут усе, як треба.
Це світ, що тканий безліччю мелодій.
Тут зорі ясні. І яскраве небо.
На кожного розбійника — добродій.

Оран

Ви уявіть картину: сорокові,
Європою крокує ураган,
Хвилює води Середземне море,
Є сотні міст таких, як і Оран.

До берега лежить воно прикуте,
Такі міста в серця не западають.
Живуть там люди й носять зло в думках,
Хоча самі вони про це не знають.

Чума давно чаїлася в кутках,
Гріхи вбирала своїм чорним тілом,
Збиралася із духом в брехнях і чутках,
Аж поки перестала бути тінню.

Але якщо казати без прикрас,
Бо взагалі-то правди не втаїти,
Душа живе у кожному із нас
І лиш чекає, аби вийти звідти.

Маленький Принц

З’явився нізвідки далеко в пустелі Сахарі.
Упав наче перший, такий несподіваний сніг.
Та дивно: мене хоч і мучили спека і спрага,
Однак дивувався на твій переливчастий сміх.

Багато навчився. Такого не було ніколи.
Ніколи не вмів я так слухать й мовчати.
Тепер вечорами до мене всміхаються зорі
Відтоді, відколи сказав ти, що час вирушать.

До речі, секрет твій із пам'яті ще не стерся,
Знаєш, і правий ти був щодо того:
Добре бачити може лиш серце –
Очі не бачать-таки головного.

Стоять рядами й мокнуть гільйотини
На вулицях поосенілих міст.
А ви когось коли-небудь любили?
Дурниці? Може. Але все ж скажіть.

Чи очі ваші не горіли ясно?
Чи не хотіли ви пройти крізь се?
Й заради когось стати значно кращим?
Чи ви втікали, боячись себе?

Чи пропускати зустрічі не в змозі,
Не упадали в радість через край?
Якщо ж вам навіть двом не по дорозі,
Чи спромоглися б на сухе “прощай”?

Задумались? А є про що згадати,
І розказати про колишні сни.
Роками можна сповіді шукати,
А от покуту легко віднайти.

У цьому місті що не день — то страта.
Тут не один вже збувся голови.
Сміються в спину шепотіння ката.
А головне, що тут усі — кати.

В убраннях пишних, в щедрих позолотах
І, звісно, в масках, бо без них куди?
Живуть, вікують собі люди, поки
Розходяться і сходяться мости.

Якщо ж уже казати про чесноти...
Ну, киньте камінь ті, хто без гріха!
Так справа в тім, що кидають болотом.
Така розвага і таке життя.

Ну от, згадали. Запитання дня:
Хіба це грішно — марити коханням?
Любити щиро, аж до забуття?..
Не знаю. Чесно. Запитайте в Анни.

Щирба Ольга
*Івано-Франківський НВК «Школа-
гімназія № 3»*

Ромео і Джульєтта

Ця романтична повість про любов...
Є вічна істина у ній:
Від пристрасті, від щирих почуттів
Завжди у серці грає кров.

“Ромео і Джульєтта” — сумна історія поета.
Між юними любов відверта...
Вони хотіли навіть разом вмерти!

І знову дощ заграв несмілі ритми,
Сумна мелодія в Верону лине,
У місто люблячих Ромео і Джульєтти
З родин ворожих Монтеккі й Капулетті...

Ім'я цього хлопчика Чарлі,
В родині бідній проживав,
Обожнював він шоколад,
Та купити змоги не мав.

А ще мрія була нездійсненна:
Побачити, як роблять шоколад.
Аж тут всміхнулася фортуна:
Знайшов у снігу просто скарб.

За гроші ці ласощі придбав.
А там — квиток.
“Ура”, – аж скрикнув хлопчик.
І радо на екскурсію помчав.

Та містер Вонка,
Що є старшим, ніж здається,
Зробив сюрприз для Чарлі:
Фабрика-мрія йому дістається.

Ну що ж я можу ще сказати?
Мрії збуваються –
І всім це треба знати.

Яворська Романія
*Івано-Франківський НВК «Школа-
гімназія № 3»*

Кохання у житті – це втіха,
Хоч з ним і не минути лиха,
Історій безліч є про те,
Яку трагедію це почуття несе.
Ось Шимек правду не посмів сказати,
І довелося юнаку страждати.
Він Бузю засмутити так зумів,
Що гірко плакала його чарівна Суламіф.
Зате вітрила пурпурові,
Як крила мрії кольорові,
Летять, тріпочуть на вітру,
Надію створюють живу.

Що таке кохання? У кого запитати?
Може, треба в книгах пошукати?
Бернс запевнив милу, вірить і вона,
Що не згасне пристрасть, хоч висохнуть моря,
Він прийде до неї хоч в кінці життя,
Бо вона єдина — вірна і свята.

Гейне добре знає: у чудовий май
Про журбу й кохання, про весни розмай,
Як пташки щебечуть і сади цвітуть,
А журба й кохання поряд десь ідуть.
Симонов благає посеред війни:
“Ти чекай, кохана, ти чекай мене!”
Почуття високе, бажане, ясне.
Не минай, мінливе кохання, й мене.

Чому на війні повинні вмирати?
Чому матері повинні страждати?
Навіщо життя забирати?
Серця ж бо навіщо усім розбивати?
Про це не стомлюся у світу питати,
За що одні люди інших йдуть вбивати?
Концтабір — це дикість, це жах, це жорстокість.
“Альпійська балада” хвилює і досі.
Любити не вміють, як жити — не знають!
І пам’ять про лихо в землі закопають.
А хто пережив страхіття війни,
Кричить і волає: “Не треба, не йди!”

Доцяк Каріна

*Івано-Франківська спеціалізована
школа I-III ступенів №1 з
поглибленим вивченням англійської
мови*

Читай детективи

У Лондоні серед туманів
На Бейкер-стрит квартира гарна.
Живе в ній Холмс і доктор Ватсон,
За всім пильнує місіс Хадсон.
Десь там далеко, на болоті,
Собака Баскервілів бродить.
Ще далі, в Альпах, біля водоспаду,
Професор Моріарті просить про пощаду,

Підступно на Шерлока він нападає –
У бездонне провалля Холмс його штовхає...
А втім, дізнайтеся, що було далі
У цікавому Конана Дойла оповіданні...

За К.Галчинським

Солдати Галчинського з вітром зими
Понад Варшавою линуть в пільмі.
Снігом кружляють над нами вони,
Кличуть, волають: “Ми досі живі!”
Чи впізнаєте ви їх, чи ні? Гляньте:
Солдати наче живі,
Хлопці, вояки із Вестерплатте,
Морський батальйон, що бився завзято,
У перші жахливі ночі війни
Стояли у Гданську, як мур, вони.
Боліли їх рани, і кров текла,
На ясні поляни дорога вела.
Жити хотіли, любити, чекати,
Перші зустріли фашистські гармати.
Війна обірвала їх мрії крилаті.
Вірили, знали і тихо співали,
Що їх чекає небесна краса,
Пам’ять народна і вдячні слова.

За Шолом-Алейхемом

Цар Соломон оспівав Суламіф:
Коси хвилясті і губи медові,
Горлиці голос і лілії цвіт,
Личко принадне і очі чудові.
Втратив кохання і Шимек навік,
Заміж пішла його Бузя чудова,
Подруга, рідна, його Суламіф,
Муза з очима ясними, вродлива.
Цар Соломон компліменти до ніг
Юній селянці, як квіти, підносить.
Чари її неземної краси
У синагозі оспівують досі.
Дужа, як смерть, ця велика любов.
Мріяли разом і світ подивитись:

Землю, де пальми і смокви ростуть,
Де Македонського видимі кроки.
Мрійники юні — краса і весна!
Сміх і розмови, фантазії сила,
Але буття їх таке непросте.
Шляхи розійшлися навік, до могили.
Плаче, як мати, що втратила сина,
Бузя, як жінка, за милим, що кинув.
Святу і пекельну тамує любов,
Плаче кохана, плаче єдина.
“Пісня пісень”! О, ця “Пісня пісень”!

Гуменюк Михайло

*Івано-Франківська спеціалізована
школа I-III ступенів № 1 з поглибленим
вивченням англійської мови*

Вогонь війни

Коли прийде пекельний день
І небо розірве вогонь,
Постріли, вибухи, запах смоли –
Всі зрозуміють: це спалах війни.
Йдуть на війну солдатів збирати.
О! Як їм важко сім'ю покидати!
Та розуміють, що треба йти,
Щоб напасть ворожу перемогти.
Війна — Освенцім і Бухенвальд,
Про це Альфред Шпербер у вірші писав.
Дим крематорію в небо підняв
Тих, хто за землю свою воював,
Білявий туман вкрив і поле, і ліс,
До Веймара запах жахливий приніс.
Не можна забути смердючий туман,
Жертви війни скрізь нагадують нам:
У кожній могилі загинув чийсь світ.
Волає до неба про помсту, про гріх.
Поряд стоїть Бухенвальд і Веймар.
Культура і смерть. Краса і жах.

*Кушніренко Леонід Івано-Франківська
спеціалізована школа I-III ступенів № 1 з
поглибленим вивченням англійської мови*

Шолом-Алейхем писав...

Читайте історію Шимека й Бузі:
Дитячі розмови, прогулянки, друзі.
Щасливий початок — з нещасним кінцем.
Є юне кохання — й з другим під вінцем.
Про дружбу дитячу, про щастя невинне.
Про те, що кохали вони безупинно.
Як цар Соломон і його Суламіф.
Можливо, це правда, а може, і міф.

Козюк Катерина

*Івано-Франківська спеціалізована
школа I-III ступенів № 1 з поглибленим
вивченням англійської мови*

Не час минає, а минаєм ми...
У клопотах, у поспіху, в турботі
Ми забуваємо про чари Камелоту
І потопаємо в буденності, болотах.

Ми поспішаємо на роботу, у школи,
Ми зайняті для всіх завжди й ніколи
Не маємо часу, щоб хоча б на мить
Із книгами спокійно відпочить.

А там на нас чекають казка й чари:
Айвенго там Ровену визволяє,
А Робін Гуд так щиро Маріан кохає,
Що задрить навіть Шервудський шериф.

Там Шерлок вкотре справи розкриває,
Здається, наче й він до когось почуття плекає.
А от міс Марпл – жінка ділова,
Її не зіб'є з сліду жодне почуття.

Там містер Фогг провадить свої мандри
Й Шерхан веде із Мауглі боротьбу,
А на морях верховодять пірати,
Й Аліса вирушає в подорож нову.

Століттями вони були в пошані,
Ще за часів Олімпу і богів,
А ми чому ж вбиваємо із вами
Чудові книги — витвори пера майстрів?!

Вони ж бо, звісно, нам не заперечать,
Не розізляться Крузо й Гулівер,
Але якщо вже бути чесним,
То ми без них ніяк не проживемо.

На нас чекають фільми й соцмережі,
І сотні друзів у віртуальному житті,
Та лиш вони не вийдуть за його межі,
Вони не допоможуть у біді..

А ми себе обманюємо ними,
Радіємо з невігластва свого,
Бо вечори і ранки, весни й зими —
Без книги в Інтернеті живемо!

А час стоїть на місці, ми ж — минаємо,
Марнуємо себе на той уявний світ,
А книги завжди поруч, і вони чекають,
Коли ж повернемось ми у обійми їх.

*Подорожній, коли ти прийдеш у Спарту,
перекажи лакедемонянам, що ми полягли тут,
вірні їхньому наказові*

Коли вода становила цінність,
Коли за вікном палали вогні,
Вони лежали в госпіталі
І рахували життя свого дні...
Коли повсюди гули гармати,
Коли з'являлись усе нові імена,
На золотій таблиці полеглих -
Єдиний плід, що дала та війна...
Коли решту становили живі,
Коли вбитих вже було не злічити,

Юне дитя потрапило у кривавий світ –
За життя він встиг лиш лицей закінчити...
Тепер солдат, що бився за ідею,
На ношах без руху лежить
І всією своєю душею
Навчання згадує – далеку мить...
Він знову заплющує очі,
І раптом — операційний стіл,
Хвилюється серце й стукоче,
Минуло три місяці, а він — вже не він...
Скалічене тіло, поблякле життя
Без рук і з одною ногою,
Доля була до нього зла,
Та хіба ж він був тому виною?
За що воювали? За кого боролись?
За чиї заклики й слова
Сотні безсмертних воїнів
Скалічили й поклали свої життя?

Так мучився німець у Другій світовій,
Він керувався не своєю метою,
Та й сьогодні українець у вимушеній війні
Хоче лише мирного неба над головою.
А минулого вже не змінити,
Та й сьогодні колись відійде в забуття,
“Подорожній, коли ти прийдеш у Спа...” –
Пам’ятай, що за мир вони поклали свої життя...

Ars longa, vita brevis.
Мистецтво довге, життя коротке.
Гіннократ

Світ спав, осяяний Місяцем,
А на долоні Усмішка лежала,
Вона останній цивілізації слід,
Бо ж усі були людьми,
а що ж тепер з ними стало?

Розлючені, заморені, побиті,
Із зруйнованими душами й життями,
Вони давно вже забули, як це “любити”:

Вандали — ось тепер їхнє ім'я.

Вони нищили, замість будувати,
Склали руки, замість боротьби...
Усе прекрасне, що колись існувало,
Стало предметом їх ненависті й журби.

Побили, знищили, зруйнували,
Не залишили й сліду від того,
Що колись цивілізацією називали,
А тепер Руїною нарекли ні за що...

Але не завжди все так буде,
Нехай із сотень знайдеться один,
Хто відбудує, створить й не забуде —
Людина живе не для того, щоб зло творить.

Можливо, цей хтось вже додому вертає
З чергового свята без цілі й мети,
У руках він таємницю стискає —
Клаптик картини, яку так полюбив...

Світ спав, осяяний Місяцем,
Маленький хлопчик усмішку тримав,
І те, що життя з мистецтвом єдине,
Він зрозумів, він уже знав...

*Лише добро одне безсмертне,
Зло подовгу не живе!
Шота Руставелі*

У світі злomu й холодному,
Де кожен думає лиш про власне буття,
Ніколи не пробачать одне одному
Свої болі, жаль та печаль...
Хтось захворіє, хтось помре,
Когось покличуть дальні далі,
І час мине, і все мине,
А люди будуть віддаляться...
Похмуре небо, злива, дощ,
Хвороби подих за плечима...

І не врятує вже ніхто,
Коли нема бажання жити.
А вітер дмуха, й раз по раз
З плюща він листя обриває.
Один листок, останній раз
Дівчина свій зір до нього звертає...
Та у світі, злomu й холодному,
Де кожен цінує лиш своє життя,
Є люди, що допомагають одне одному,
Не прагнучи мільйонів, не прагнучи відплат...
Без оголошень та анонсів
Хтось диво творить крізь віки,
Як це зробив художник Берман,
Хоч і життям своїм він заплатив.

Один листок, останній подих...
І серед бур і сильних злив
Увічнений дбайливою рукою
Останній лист так й не злетів.
Минуть роки, минуть життя,
А лист плюща не опаде,
Він всім нагадувати буде,
Що вчинене добро вічно живе.

Минає час, минаємо і ми.
Мину і я, минеш колись і ти.
Та вічне завжди житиме між нами,
Як Мірабо стоїть, цвіте Парнас...

І вічна річка – Сена невгамовна –
Усе тече й тече крізь плин століть,
Вона історіями завжди повна –
Кохання, зради, болю й почуттів...

І міст над нею гордо височіє,
Отой поважний старець Мірабо,
Що бачив все, сказати не посміє,
Безмовний свідок вічного всього.

І хай проб'є годинник разів сто,
А може, хай і Сена пересохне,
Мину і я, і ти, і навіть час –
Та лиш кохання буде непоборним...

За віршем Р.Фроста “Вогонь і лід”

Хтось каже: «Світ зжере вогонь».
Хтось вірить — лід.
Я буду з тим, хто за вогонь,
Бо він очистить світ.

Вогонь — це пристрасть, це кохання,
Це влада, гроші і бої.
Вогонь — це наші поривання,
Падіння, злети і жалі.

Ми – це вогонь, ми – світ.
Самі керуємо життям,
Ми спопеляємо усіх,
Чиє життя важливе нам.

Та якби двічі світ вмирав,
То й лід би страшну силу мав.
Він – це байдужість, гордість, сила,
Він – наша друга половина.

Від чого світ помре – не знаю,
Вогонь і лід тут силу мають.
Та знаю: житиме весь час
Кохання у серцях у нас.

Історія така ж стара, як час,
Що й крізь віки живе в серцях у нас.
Відгомін вічності у ній,
Кохання й щирість почуттів.

Колись давно в похмурім замку
На горде серце юнака
Наклала відьма чорні чари,
А ключ до них — цілунку смак.

Й запанувала там зневіра,
Бо поки розцвіте троянда,
Дівчина має покохати щиро
Чудовисько, страшне і безталанне.

Та час іде, іде й життя,
А доля, вправна чарівниця,
До замку Бель вже привела,
Розумну, гарну, світлолицю.

Вона була неначе дар:
Тендітна, ніжна, з добрим серцем –
І силу чар перемогла
Цілунком, щирим і безмежним.

Стара, як час, історія оця,
Що залишилась у відгомоні віків.
Дарує щирі поривання
Оце красуні і чудовиська кохання.

Дебенко Софія

*Івано-Франківська загальноосвітня
школа I-III ступенів №10*

Жага до життя

Я Джека Лондона читаю,
І сліз своїх я не ховаю...

Жагу до життя таку ще пошукати!
Вона не може не хвилювати
Найглибших струн душі людської,
Найтонших струн твоїх і моїх.

Як треба це життя любити,
Щоб біль і холод пережити,
Ведмедя й вовка щоб здолати,
З останніх сил себе підняти?!

Відчай і голод перемиг подорожній,
Їв все, що можна і не можна.
Золото для нього є втрата.
Життя одне лиш чого варте.

Як важко, напевно, герою було
Не втратити своє людське єство!
Коли біль, холод, страх,
Та він боровся за життя.

Примарний ще вогник надії жеврів,
Що десь там на нього чекає Біл,
З яким разом долали далекі путі,
Та марні думки всі й надії пусті.

Не раз з моїм героєм смерть поруч була,
Та навіть вона була менш страшна,
Як зрада і бездушність того, кого чекав,
На кого надії свої покладав.

Та жага до життя сильна була,
І всі перешкоди здолала вона,
Перемога і холод, і біль, і втрати –
І все для того, щоб жити, а не існувати.

Салабай Валентина

*Івано-Франківська спеціалізована школа
I-III ступенів №11 з поглибленим
вивченням англійської мови*

Шануйте Казку

Хто придумав в світі першу казку?
Хто він? Може, це мудрець чи дивак?
У ній загадка, видумка, повчання,
І насамкінець – мораль.

Ось Червона Шапочка блукає,
Лісом йде, шукаючи пригод.
На галявині танок кружляють
Білосніжка, Попелюшка й Гном.

Колобок веселу пісеньку співає,
Що утік від всіх (А чи це так?).
Хитра Лиска Півника шукає,
Що співу голосного є мастак.

Сніжна Королева відступає,
Де є Світло, Віра і Любов.
Правда завжди Кривду перемагає,
Зло тікає від добра скоріш.

Світло Тьму із Казки виганяє,
Щоб життя було всім веселіш.
Тож шануйте Казку, мрію людства,
Бережіть для юних поколінь,

Бо вона навчить, як шанувати старших,
Рідну землю і життя любить.

Білосніжка і Гномики

У лісовій гущавині
на осяйній полянці
стоїть хатинка чепурна,
невелика й немала.
Там живуть собі сім'єю
гномики веселі.

Вони люблять працювати,
танцювати і співати.
Разом сім їх, як братів,
сім вдягають ковпаків.
Серце добре гноми мають
і звірят не ображають.

Білосніжка їм сестричка,
гарна, ніжна, білоличка.
Живуть доброю сім'єю,
святу дружбу бережуть.

Скільки так живуть вже літ,
з них ніхто не знає.

Не старіють, не сивіють,
бо життю разом радіють.
Ми з них приклад усі візьмемо
і хутчіш дружить почнемо.

Цюняк Назарій

*Івано-Франківська спеціалізована школа
I-III ступенів №11 з поглибленим
вивченням англійської мови*

Маленький Олівер

Нашкрябані на склі слова свободи
Маленький Олівер у серці карбував.
Він не захоплював країни і народи,
Лише тихенько бунтував.

Розчавлені під пресом всі надії
Маленький Олівер у пам'яті сховав.
Убиті за наказом долі-мрії
Він не назавжди поховав.

Зав'ялі в буднях щирі почуття:
Маленький Олівер усе світові віддав,
І не чекавши вже на каяття,
Підступність просто пробачав.

За вкрадене, сплюндроване дитинство
Маленький Олівер фортуни не картав.
Через брехню, оману і блюзнірство
Життя поволі пізнавав.

Змінивши світ любов'ю і добром,
Маленький Олівер із попелу постав.
Здійснивши свій могутній перелом,
З маленького – Великим став!

Пенкалюк Степан

*Івано-Франківська загальноосвітня
школа I-III ступенів №12*

Роздуми над “Божественною комедією” Данте

Усі ми грішні на білому світі,
І від суду нема вороття.
У Люцифера в пугах повіті
За нікчемно прожите життя.

Ми спокутуємо нині провини,
А вже завтра нові наживаємо.
І з вуст наших молитва знов лине.
А в душі вона щиро відлунює?

Ми лінуємось, брешемо, крадемо.
Ми вбиваємо в собі людину.
А до чого цей світ приведемо?
Чи відмолимо кров ми невинну?

Не відмолювать треба у церкві,
Все простіше: не треба грішити —
І страшне оте Дантове “пекло”
Мозок й душу не буде страшити.

Уроки Ф.Достоевського

Він був як усі. Любив, радів і мріяв.
Сім'я, навчання — все як у людей.
Та дух пропаций в серці зло посіяв.
І Родіон — причина трьох смертей.

Не зрозумівши, хто є воша, хто — людина,
Скаравши їх, він сам себе убив.
Забрать життя — це гріх тяжкий, провинна.
Він думав: кров по совісті пролив.

Йому відомо все. Тому на небі.
Він може дати і забрать життя.
Він знає, яка в кожного потреба,
Коли кому піти у небуття.

Лише тоді ми розуміємо суть живого,
Коли душу торкне життя краса,
Коли прийдемо ми з надією до Нього
І не проллється вже дитяча там сльоза.

За п'єсою “Ляльковий дім”

Ти керувати не давай собою,
Бо ти не лялька, він не ляльковод,
Хоч смикає за ниточки рукою,
Позбавивши усіх людських свобод.

Заради нього честю жертвувавши,
Ти, Норо, злочин скоїла важкий.
А Торвальд, навіть правди не спитавши,
Дружині вирок виставив бридкий.

І гримнувши не по-дитячому дверима,
Пішла шукать себе в великий світ.
Тепер вже вільна, а тоді незрима,
Зніміла лялька була стільки літ.

За романом “Анна Кареніна”

Піти зі світу легше, аніж жить.
Ступити крок назустріч долі.
Хвилину тому йшла. Лежить,
Розчавлена колесами неволі.

А як же діти, чоловік, життя?
Зневага та, яку терпіла.
Позбавлена поваги, співчуття.
Зіграла роль, яку зуміла.

Усе це Анна, усе її життя.
Вірніше, те, яке вона обрала:
Перетворивши щастя у сміття,
Війну сама з собою розпочала.

Тепер же чом на колії стоїть?
Усе не так, чи плани обірвались?
Прожити – не каюжу переплить.
Боротись треба, щоб вже не ставалось.

Жирун Аліна

*Івано-Франківська загальноосвітня
школа I-III ступенів №21*

Та тут
Ляльковий дім —
Крихітний притулок
Ти тут ніхто, ти тут забава
Ти тут завжди чужою будеш
І нитки обірвати сил не стане
Життя твоє — комедія без сміху
Ти будеш лялькою — а все вистава
У руках твоїх немає сил боротися надалі
Ти будеш лялькою в чужій бридкій виставі
Урятувала Страждала

Ти				Ти
	Збрехала			Шукала
Ти				Ти
	Любила	Торвальд	Хельмер	Хотіла
Ти		НораІвар	Нора	Ти
	Боролась	НораБоб	Нора	Гралась
Ти		НораЕмма	Нора	Ти
	Ти світ перевернути захотіла. Бо світ жорстокий дуже			
	Себе згубила. Себе забула. Себе шукала — не знайшла.			
	І ти пішла. Пішла себе шукати. Там, де безмежна воля.			

Нехай із Воландом
зріднилась,
Нехай я відьма, вибачай,
Та я з тобою завжди буду,
Я твоя кров — не зупиняй.

Можливо, милості занадто
Можливо, Фріда ні при чім
Але й любов ми захищаєм
Від скверни цих облич
земних.

А знаєш, іноді турбує
Якесь чуття твоє таємне
І вже немає сил тримати
Тебе за руку, як дитя.

Та твій талант — твої
розкоші
Мене щодня тримають
знову,
І я лиш хочу поруч бути
Звільнити душу від оков.

Бо твоя сила — це
натхнення
а моя сила — це любов
Нехай завжди отак все буде
Я твоя муза, ми разом

І створюєш свою реальність
Чомусь ти так шукаєш долі
Згубив своєю живу тональність-
Ти сам замкнув себе в неволі

Життя
Роман
Кохання
БОГ

Напевно, й смілості занадто,
Що я взяла до рук перо.
Однак і Майстер може
впасти
Без сили, щоб любов жила.

Цей бал, оце страшне
сум'яття,
Для тебе пройде і без сліз,
Бо ти втрачаєш віру славному,
Бо ти копаєш яму сам.

І хай це світло буде раєм,
Хоч, певно, стане пеклом
рай
Пиши, пиши, мій ясний
світе,
Нехай слова проб'ють
кришталь.

Нехай роки давно минули,
Нехай і все вже ні при чім,
Та я живу і жити буду
Для тебе в цих твоїх рядках.

Тому ми тут і всі одразу,
Щоб сенс шукати і мету,
Творчість наша, як фрегат,
Бере під паруси вітри.

*Демків Юлія
Івано-Франківська загальноосвітня
школа І-ІІІ ступенів №21*

Каяття (за романом “Портрет Доріана Грея”)

Це була чорна ніч, мов турмалін,
Я йшов нечутно, поглинав думками кроки.
Що дивно — був господарем цих стін,
Та, мов злочинець, оглядався на всі боки.

Єхидна посмішка не сходила із вуст,
В агатових очах замерехтіло.
Ох, скільки ж ви побачили розпуст!
Ох, що спізнало це погорде тіло!

Як відголос тривожний — кожний рух.
Ступав я тихо на своє старе горище.
Мій погляд заблукав серед розрух,
Почав шукати наполегливо і хаотично.

Серед непотребу, пилюки й павутин,
Багатою тканиною обняте,
Сховалось полотно із лжеїстин,
Моє єство оберігаючи завзято.

О велич малярська, о ідеал свободи!
О душе моя, стоптана гріхами!
Чи це не є найбільша з насолод —
Спостерігати за пройдешніми роками?

Дивився тихо я на свій портрет,
Мистецтвом вищим знову милувався.
А що життя моє — брудний сюжет,
Про це ніхто повік не здогадався.

Тут кожен штрих — це свій оригінал,
Що огортав пошарпане обличчя.
Моя спокуса, мій жорстокий кримінал.
Моє іще одне свідоме протиріччя.

Замкнув на ключ цей потаємний гріх.
Яке ж то щастя, вам сказати мушу,
За ширму юності ховати від усіх
Свою нікчемну, почорнілу душу.

Читаючи “Фауста”

А чи хотіли б ви ще раз народитись?
Свій вік на інший, кращий обміняти.
Щоб усю повноту життя пізнати,
Щоб у земні утіхи оповитись?

А чи хотіли б ви продати душу?
Во ім'я Молодості, Щастя, Насолоди?
Заради Слави, Честі і Свободи?
Ви як? – й себе таке спитати мушу...

А чи готові ви піддатися коханню?
Пізнати всі його гіркі й солодкі муки,
А потім вже страждати від розлуки,
Відкривши душу млосному бажанню?

Або ж через оте новітнє існування
Проклясти все: Турботу і Надію,
Відкинути стару нікчемну Мрію,
І про своє майбутнє міркування.

У Мефістофеля всі наміри злочинні.
Уміє, клятий, легко спокушати.
Навчить не зважувати і не знати,
Що ігри з душами – не так вже й невинні.

І все для того, щоб у мить тріумфу
Залишити по собі лиш руїни,
Зрадивши випадку чудової хвилини,
Яка, як згодом виявиться, остання.

І вигукнути з подивом фатальні
Ось ці слова: “Спинись, хвилино, ти чудова!”
Заклякнуть руки, заніміє мова...
Ти зрозумієш – кінець усьому раюванню.

О Фаусте, ти душу-серцевину
І тіло все віддав у руки долі
Й служитимеш тепер чужій ти волі.
Заради чого? Однієї лиш хвилини?

Перевтілення

Маленька задушна кімната,
Сірість та одноманіття.
Як важко ж мені вставати.
Лежу, немов висохле віття.

Розум мій грузне у цифрах,
Мої рухи — сама гарячковість.
Моя доля — це жити у злиднях.
Існування — лише випадковість.

Я повинен за інших провини
Омивати себе у крові.
Уже немає у мене родини,
Уже порвано струни любові.

І в останньому подиху гідним
Я повзу на тоненьких лапках.
Я покинув цей світ непотрібним,
Уже немає мене... крапка.

Може, скажете: я невдаха?
Або скажете: просто машина?
Умерла в мені не комаха—
Умерла у мені людина.

Лесюк Вікторія

*Івано-Франківська загальноосвітня
школа I-III ступенів №21*

Грегорові Замзі

Ти жив чи існував, немов тварина?
Тепер покараний за свої помилки,
Тепер комаха — більше не людина,
Тепер прожиті марно всі роки.

Даремно жалкувати і страждати,
Бо пам'ять теж стирається сама.
Своє життя потрібно будувати,
Або вже кара ось така страшна.

Тепер тебе почали забувати,
Адже ти не такий вже, як вони.
Тебе не хочуть більше знати,
В тобі ж — уже ніякої вини.

І твоя смерть одного дня настала.
Та це для них — не горе, не печаль.
Вона всі їхні тягарі порвала.
Твій труд не заслужив хоча б на жаль.

Максим'юк Надія

*Івано-Франківська загальноосвітня
школа I-III ступенів №21*

Гоголю

А ким він був, поет оцей зажурений,
Що так про Україну розповів?
А світ сміявся і плакав, ним обдурений,
У Вія враз повірив і в чортів.

В русалок, чаклунів і кішку-відьму,
І в пісню, що пливе у глиб століть,
І в долю ту, якої цей народ був гідний,
І в українців, мудрих і міцних.

Ту долю не шукайте в темних хащах,
Не квітка ж це, що полум'ям цвіте,
А гордий дух козацький, дух Тарасів
У вольному степу народиться й зросте.

Лист до Родіона Раскольниковва

Пишу листа я Вам від горя,
Рядки всі в ньому повні болю,
На жаль, не розумію Вас,
Хоч намагалась вже не раз.
Людей на класи поділили...
Права в безправ'ї розчинили...
Ви вбили... Та за що Ви вбили?
Хіба ніколи не любили?
Бо, за теорією, в Вас
(я знаю, чула вже не раз)
Є люди вищі і є нижчі,
Є кращі люди і є гірші.

Не дам я Вам себе ділити,
Бо не тварина — хочу жити
Я так, як досі ще не жили,
Кохати, як ще не любили.
Не знаєте Ви, що зробили:
При вбивстві Ви себе убили.
Скажіть, не боїтеся Ви?
Нема в тім Вашої вини?
Задумайтесь, що наробили,
Навіщо вбивство це вчинили?
Та Ви не каєтесь.. Гадала,
Що Вас давно я добре знала,
Але чомусь я помилялась...
Скажіть, прошу, що з Вами сталося?
Та Ви ж страждаєте в душі,
Бо знаю я, Ви б не змогли
Цей злочин просто так вчинити!
Ви хочете життя змінити,
І не лише своє життя...
Волієте Ви майбуття
Змінити, самому змінитись,
Остеронь не залишитись.
Не дорікайте лиш, благаю,
Що лист пишу такий Вам. Знаю,
Я знаю, що Ви не такий...
Мені Ви завжди дорогий.
Люблю Вас. Зустрічі чекаю,
Надіюсь, вже не пригадаю
При зустрічі Ваші думки,
Незрозумілі і чудні...

Купцова Анна

*Івано-Франківська загальноосвітня
школа I-III ступенів №21*

Життя не сон, або суперечка з Кальдероном

Життя не сон. Все наяву.
Ми б'ємося в тенетах долі.
Я теж по течіях пливу,
Де в кожній рані — ложка солі.

Життя не сон. Я відчуваю
Мільйони почуттів, за часом час.
Обурююсь, радію і кохаю
Зворушливо і щиро кожен раз.

Ріка в широке море перейде,
А почуття затьмаряться всі разом.
Думок ріка далеко попливе.
Життя — це сон! Розвіється він з часом.

9 кіл життя, або розмова з Данте

У перше коло прості люди
Неспішним кроком увійдуть,
І сон спокійним у них буде,
Та пісню про них не складуть.

Наївні й щирі – у другому колі,
Вони, як діти, бачать світ.
І на життєвому їх полі
Не зродить ані цвіт, ні плід.

У третім – люди, серцем чисті,
Всі не лукаві, не лжеці.
Ними милується Пречиста –
Ось хто є справжні мудреці.

А далі – люди справедливі –
Це їм дано судити нас.
Чи світлі вчинки, чи жахливі –
Їх терези покажуть враз.

А вже у п'ятому – розумні,
Ті, що лиш книгами живуть.
За ними – завтра і майбутнє,
Вони прокладуть нову путь.

Все можуть й роблять люди вмілі,
Не люблять спокою вони.
У них щодень – все нові цілі.
Дай, Боже, сили і снаги.

Крокують впевнено сміливі,
Відвага в серці їх пала.
Хоч слава — річ така зрадлива,
Їх подвигам — честь і хвала.

На восьму сходинку красиві,
Прегарні вродою зйдуть.
Усмішки в них такі щасливі.
Ці втіху легко віднайдуть.

Та вище всіх — це люди добрі.
Вони мудріші од усіх,
Бо лиш прощенням і любов'ю
Дано їм врятувати світ.

Ми всі живемо в різних колах,
У різних дев'яти світах.
І всім воздасть не випадково —
За добрі чи за злі діла.

Садловська Тетяна

*Івано-Франківська загальноосвітня
школа I-III ступенів №21*

Троянська трагедія

Збігло вже багато днів, як повернувся Паріс у батьків дім.
Та це повернення було фатальним, але розкажемо про все детально...
У Паріса була згубна таємниця: Єлена з Спарти — гордая дівиця—
Скорила серце юного царя, що той не їв, не спав, зійшов з лиця.
Вона була чиясь дружина, але не в тому є її провина,
Що покохала й зрадила сім'ю, і Троя вщент згоріла у вогні.
Богам всім добре високо в Олімпі життям і долею героїв керувати,
А ще виконувати Зевса волю — Аїду на поживу боговірних віддавати.
Зійшлися двоє, сонцем осяяні, Ахілл і Гектор — воїни, мужі,
Їх долі славою сплетені, у доблестях споріднені ножі.
Їх гострий меч та клин завзятий в двобої Небо засмутив:
Адже на те видовище прокляте і Троя, й греки, мов на концерт,
прийшли.
За що загинули освітлені Герої? Боги не скажуть... Промовчить і Троя...

Любій Сапфо

У полі вітер загуляв,
З Сапфо він там зустрівся.
Вірші її він покохав,
Душею поріднився.
Чубатий вітре, передай
Красуні тій вітання,
Від Афродіти побажай
Безсоння до світання,
Щоб Муза серце запальне
На творчість надихнула,
І спів, кохання та тугу
В життя її вдихнула.

Гой Сніжана

*Івано-Франківська загальноосвітня
школа I-III ступенів №24*

Хайку

У дальніх кварталах
Самотньо.
Зимова ніч.

Невже заснула,
Душу солов'ю довіривши,
Верба плакуча?

Ось пори року.
Б'ються за буття своє.
Час переможе.

Кохання як сакура:
Швидко цвіте,
Та швидко опадє.

Це була весна.
Було весело мені,
Та в саду дощ.

Літній вечір.
Стара хата.
І тільки соловейка чути.

Люди — птахи,
Яблуні завітчані...
Вічна загадка.

Кульбаба цвіте.
Розпорошилось тепло,
Зібране вкупі.

Зустрілись двоє —
Запалав новий вогонь,
Розцвіли квіти.

Я здивилась...
І молодість пройшла.
Чи я жила?

Мельничук Галина

Івано-Франківський НВК

«Загальноосвітня школа-ліцей №23

Прикарпатського національного

університету імені Василя Стефаника»

Майстер і Маргарита

Тебе кохати — небезпечне вміння:
Воно мене із розуму зведе.
Твоя душа дала благословення,
Та з серця мого доброту краде.

Чому ота іскра твого кохання
Так розум задурманює туманно?
Вогнем у серці палить хвилювання —
Це почуття коханню притаманно.

О майстре! Я тобі себе дарую!
Усю! З частинками надій, переживань.
Ти знай, що я тебе не розчарую,
Не принесе тобі душа моя страждань.

Червоне і чорне

Моя Реналь, ти знову у моєму сні.
І знов мені, Жульєну, рвешся в ночі.
Були неначе зорі у п'їтьмі
Твої бездонні та блакитні очі.

А мої очі, темні, хмурі, карі,
Простого юнака, твоїм не пара.
Палає моє серце у вогні:
Заміжжя твоє — то найбільша кара.

За що караєш ти мене?
Про це ніхто не знає.
Коли тїнь твоя біля мене є,
Душа моя іскрить, в вогні палає.

Ромео і Джульєтта

Ні, ні, ні, не вірте! Воно не помре.
Бо кохання справжнє завжди оживе.
Блискавка сліпуча і п'янка любов
Полонили серце і зігрїли кров.
Люди вже не вмїють вірити в казки,
Нам дарують часто небеса знаки.
Знову ця надія й золоті слова,
Знову я з тобою, пташечко моя.
Але це нещастя — боротьба родів —
Викликає в серці тільки гострий біль.
Чим же завинила предкам я своїм?
Тепер моя доля посеред руїн.
Я лежала мовчки і робила все,
Хто ж знав, що мій милий зілля принесе.
Ромео й Джульєтта — ось приклад ясний,
Душа видавала свій спів голосний.
Ця сумна кінцівка — то простий урок:
Кохання існує з небес й до зірок.

Анна Кареніна

Несправедливе, заборонене кохання,
Що крізь усе до колії веде,
І не уникнути болючого страждання —
Його душа в могилу забере.

З одного боку — ці байдужі очі,
Не люблю, а лиш мучу я себе.
Але мої безсонні з сином ночі
Благають тут залишити мене.

Палке кохання душу освітило.
І нагадало знов про сенс життя.
Чому тоді так сильно заболіло?
Безвихідь... І той поїзд з небуття.

Капущак Лілія

*Івано-Франківська загальноосвітня
школа I-III ступенів №25*

Я вчитуюсь в “Ромео і Джульєтту”,
Що написав англійський драматург Шекспір.
Там героїня — дівчина іскриста,
Вона була прекрасна, як сапфір.

І горя та красуня ще не знала,
Бо виросла у знатній всім сім'ї.
Все, що хотіла, те вона і мала,
Але кохання не було в її житті.

Герой Ромео — видний хлопець,
З не менш заможних в ті часи родів.
Та й він ще не зустрів кохання промінь,
То ж не часто парубок радів.

Але одного разу на балу
Зустрілись двоє у палкому танці.
І покохав Ромео наш Джульєтту молоду—
І у Джульєтти хлопець залишився в серці.

Та тут не все так просто, любі друзі!
Ті дві сім'ї ворогували з давнини.
То ж не дозволять бути їм в союзі,
Труїли душу дітям стріли ворожби.

Таємно вони двоє зустрічались,
Але про це довідався Тібальт.
При стрічі юнаки посперечались —
І вбитий був Джульєтти брат...

Приречений Ромео на вигнання.
Цей вирок дівчині отруїв душу.
І стало їй неміле вже життя,
Та Капулетті каже: “Одружити тебе мушу”.

У відчаї поради йшла питати до ченця,
Той, вгледівши безумний погляд самогубці,
Дав трунок їй снодійний... Для життя...
І що ж? Герої не уникли трагічного кінця.

Це горе примирило дві родини,
О, бідні жертви лютих чвар.
Для юного подружжя із Верони
Батьки створили статуї у дар.

Гультайчук Аріна

*Івано-Франківська загальноосвітня
школа I-III ступенів №25*

Одіссей

Йшов за наказом богів
Цар Одіссей до Ітаки,
Вчинків немало здійснив,
Мужнім героєм мав стати.

Він у пригодах страшних,
Із Посейдоном, з кіклопом,
Переміг потвор злих —
Подорож стала уроком.

Корабель дав Алкіной,
Допомогла ще й Афіна:
Їде додому герой,
З видом жебрацьким, невинним.

Радо зустрів Телемах
І підказав у нараді:
Справа була в женихах
Та у рабинях — в їх зраді...

Муж Пенелопу вітав —
Вірною серцю дружину,
подорож всю описав
Й вирушив зранку в садибу.

Батькові й стрівся в добрі,
А далі — благаанням Афіни —
Запанував мир у житті,
Мрія кожної людини!

Я до Верони серцем лину

І сурми грають урочисто,
Ранкову свіжість з рос вдихав,
Вінець творіння встелиться намистом,
З Шекспіром зустрічі чекав.

Що кажуть люди про любов?
А що про неї говорити?
Немає слів, немає мов,
Щоб почуття ці охопити.

Любов не кара для Джульєтти!
Любов не кара і не гра!
Вона, як квітка у сонеті,
В душі прекрасно ожива!

Зіркам зізналась про кохання,
Намарні сварки і зітхання...
Серця жадають волі знов,
Та пролилась невинна кров.

Чому такі суворі заборони?
Навіщо зілля і кинджал?
Палка любов не зна кордонів,
Ми юні, і у серцях ще шал.

Ми звинувачення від себе відкидаємо,
Майбутнім поколінням лист цей залишаємо,
Щоб біль серця батьків не роз'їдав,
Ніхто з родини горя не пізнав.

Забуті крила (Г.Маркес “Стариган з крилами”)

Так важко підіймати крила,
Летіти знову у політ,
Коли вже покидає сила,
В очах тьмяніє світ.

Наосліп світом змушений блукати,
Призначений дорогу віднайти,
І на пробудження людей чекати,
Щоб гідно звершення нести.

На Елісенду і Пелайо годі сподіватися,
Коли надія вже згаса,
З останнім промінцем прощатися,
Прогнати сум й чекати на дива.

Не вдасться волю ангелу зламати,
Надія в душах вселиться — буютимо.
Бажав хвилину радості пізнати
І з аркуша нового все почати.

Та час сплива, нестримна течія...
Шанс втрачений — не наздогнати.
І повна чаша сліз моя —
Знесилений, а мушу ще злітати.

Запилені, забуті крила
Чомусь ясніли світлом чистоти,
Мене любов ненависті не вчила!
Мене любов навчила самоти!

А їхнім вчинкам — Бог суддя:
Пиха, лихварство їх згубило.
Снувати — в них уклад життя.
А жити так не буду я!

Я хочу вранці сонце зустрічати,
Із вічності надію посилати.
Я хочу істину іще пізнати:
Ще заново не пізно починати

Гринчишин Яна

*Івано-Франківська загальноосвітня
школа I-III ступенів №28*

Читаємо мудрого Шекспіра

Кажуть, що любов усі серця єднає,
Але не там, де її вбивають...
Про любов святу, про кохання щире
У рядках читаємо мудрого Шекспіра...

Любові сила здатна все здолати:
Всі негаразди, біди, чвари всі,
І ворожнечу двох родин зятяних,
Якщо любов ця перша у житті.

Ці почуття Ромео і Джульєтти
Як світла промінь у безмежній тьмі.
Згаса надія Монтеккі й Капулетті:
Не бачать щастя й наміри їх злі.

Ця ворожнеча очі їм затьмила,
Ніхто не знав початок цьому де.
Коли любов в серцях дітей ожила,
То ненависть зросла між ними ще.

Коли кохання чисте і безмежне
Не розтопило їх черстві серця,
Гірка отрута причинила дверці,
А смерть у вічності дітей звела.

...Та, кажуть, що любов серця єднає
І навіть смерть їх не здола.

**Горіти полум'ям багряним
(за романом В.Скотта "Айвенго")**

Втекти б з тобою на край світу
Й забути про усе на мить,
Втопитись в осені без літа,
Згадати все, що так болить.

Дивитись довго в твої очі
І губи ніжно цілувати.
А так хотілося щоночі
Тобі всю душу виливати.

Горіти полум'ям багряним,
Не помічати, що навкруг,
Любити трепетним зізнанням...
І навпаки. І знову круг.

Дивитись в небо синє-синє
На світлий місяць і зірки.
Коханий лицарю, Айвенго,
Тепер з тобою будьмо разом ми.

**Нелегко вірити у казку
(за повістю О.Гріна “Пурпурові вітрила”)**

Нам так нелегко вірити у казку,
У мрії світлі, сповнені тепла.
Моя Ассоль, повір мені, будь ласка,
Що все мине і лишиться імла.

Вона усе покриє на світанні,
Всі негаразди в вічність забере.
Грей — юний принц, твоє кохання—
З надією до тебе припливе.

Побачиш пурпурові ти вітрила,
Надії очі, сповнені тепла.
В коханні є своя найбільша сила,
І ти досягнеш з ним її сама.

І треба вірити у казку
Та мрії світлі, сповнені тепла.
Кохання справжнє — то велика ласка,
Яку нам посилають небеса.

Повір мені, Ассоль, повір сама...

**Зачарована царівна
(за повістю Шолом Алейхема “Пісня над піснями”)**

Ти хочеш, я навчу тебе любити
Й дивитись в небо ніжно-голубе,
І мріями своїми милуватись,
Які весь час нагадують тебе.

Яка ж ти юна, гарна і вродлива,
А очі мов озерця весняні.
У них тону, тону щоднини
І лиш тобою я милуюся у сні.

Ти наче зачарована принцеса.
Майнула думка в мене в голові:
Ми разом будемо сміятись
І бігати по вранішній росі.

Легкий вітерець втамує спрагу,
У наше дитинство нас кличе прийти,
А серце шепоче і просить наснаги:
“Не йди, люба Бузю, благаю, не йди...”

Незвичайна знахідка
(за казкою О.Уайльда “Хлопчик-Зірка”)

Давним-давно два дроворуби,
Долали шлях через сосновий ліс,
А холодно було, що аж синіли губи
Й льодинкою ставав червоний ніс.

Та йшли вони, шукали,
Щоб хмиз додому принести,
Й про зустріч несподівану не знали,
Яка застане їх в ту мить.

Коли ділився своїм горем,
Із неба щось на землю впало.
Воно летіло, обминувши зорі,
І, наче зірка золота, сяяло.

Один із них побіг швиденько,
Крізь хащі продираючись туди,
Простяг він руки, взяв легенько—
А там дитя мале лежить.

Оце так діло, просто диво!
Розчарувались вмить вони:
Їм золота і срібла так кортіло,
Щоб з злиднів вибратись змогли.

Так Хлопчик-Зірка на землі з’явився.
Пройшов в житті він нелегкі шляхи,
Аж поки в ріднім домі опинився,
Бо зрозумів, що головне — батьки!

Дебенко Віктор

*Івано-Франківська загальноосвітня
школа I-III ступенів №28*

**Солодший за пряне вино
("Анна Кареніна" Л.Толстой)**

Гортаю сторінки безсмертні,
і тихо мені хтось шепоче:
«Краще кохати і вмерти,
а жити в брехні вже не хочу!

Той плід був таким солоденьким,
солодшим за пряне вино,
не втрималась, дурненька...
Чи варте було все того?

Я мала усе і нічого,
я була щаслива і ні,
любила усіх і нікого
і жила у вічній брехні!

Як волю дала почуттям
і в пристрасті тихо тонула,
не вірячи власним думкам,
кохання те щире відчула!

Ті погляди чужі, противні,
лукаві й химерні, як завжди.
Чому? За що? Мені те дивно,
до прірви мене довели!

Не знаю, куди податись,
все стало для мене чужим,
так хочеться ніжно обнятись,
проте вже немає із ким...

Повір, багато не хочу,
залишу усе й усіх,
я хочу просто кохати
й коханою бути повік!»

**Йти ще далеко
("Їсти. Молитись. Кохати" Е.Гілберт)**

Думки війною йдуть
на серце метушливе.
Ну навіщо? Ну чому?
Воно ж таке вразливе!

У пошуку усе життя,
Шукаю правду і любов.
Яка ж кінцева та мета?
Чи все даремним буде знов?

Без тебе щастя не знайду
і сенс життя не зрозумію,
вночі спокійно не засну,
бо в усе земне уже не вірю!

Цей шлях тернистий і складний!
А хтось казав, що буде легко?
Прошу, мовчи, не ний,
бо йти ще так далеко!

Можливо, щастя в насолоді?
Бокал червоного вина,
блукати вулицями Риму,
як те загублене дитя?

Чи геть відкинуть насолоду,
баланс духовний віднайди,
зосередься, глянь угору,
не зупиняючись, іди!

Гармонія і насолода...
А місце для кохання є?
Ти опануєш внутрішню свободу,
коли збагнеш: кохання — головне!

**Над нами небеса одні
(Родіону Раскольнікову
“Злочин і кара” Ф.Достоевський)**

Над нами небеса одні,
і на землі одній живемо,
а ти блукаєш десь у сні,
минаючи одну проблему...

Ти вкрав те цінне, вкрав життя
заради принципу дурного,
причин багато — є й проста:
тобі потрібна допомога!

Є ті, кому дозволено усе?
І є тварюки, ниці та тремтячі?
Та ти смієшся, мабуть, друже,
бо принципи твої — звірячі!

Над нами небеса одні,
і на землі одній живемо,
на шлях правдивий як зійдеш,
то жити в мирі всі почнемо!

І враз розвіється проблема,
коли збагнеш, що вищий — Бог.
Та внутрішня постане тут дилема:
обрати смерть чи до життя любов?!

Боднарук Анастасія

*Івано-Франківський приватний
НВК «Католицька загальноосвітня
школа II-III ст. – гімназія святого
Василія Великого»*

Краса дівоча чарувала,
Зводила з розуму вона
Толстого, Бальзака, Стендаля,
Верлена, Бодлера, Золя...

Із творів їхніх дізнаємось
Про глибокі почуття.
Вони навчають нас, як жити,
Вселяють мрію у життя.

(О.Пушкін “До А.П.Керн”)

Відомий всьому світу Пушкін
В поезії “До Керн” писав,
Що голос діви, наче мрії,
У снах він бачив ідеал.

“Як осяйне видіння раю”,
З’явилась Керн йому, мов сон.
І не було йому спокою:
Вона взяла його в полон.

Коли ж їх доля розлучила,
Відразу зник чарівний сон,
І не було тоді натхнення,
Щоб оспівати цей полон.

Та час пройшов — і знов з’явилося
Видіння раю чарівне.
Воно воскресло й не вмирає:
В душі митця воно живе.

(А.Міцкевич “Мазепа”)

Колись давно на світі цім
Серед скривавлених шляхів,
Де полягло сотні полків,
Тривав запеклий лютий бій.

Мазепа був героєм славним,
Гетьманом мудрим і відважним.
Та тільки горе от спіткало —
Важке життя його застало.

Одного дня під час ігри
Явилась дівчина краси.
Тереза звалася вона,
Така вродлива й молода.

Герой наш дуже закохався,
Кохання те було міцним,
Та не судилось бути разом,
Бо доля грає жартом злим.
У всіх людей своя є доля,
Дороги та шляхи в нас не прості.
А час летить, а ми ідемо поволі,
Долаючи всі проблеми й немочі.

(Байрон “Прометей”)

Життя — це вічна боротьба,
Війна між правдою й брехнею.
Хто грає з долею своєю,
Тому рятунку вже нема.

Хоч знав, що кари не мине,
Боровся Прометей завзятий,
У богів вогонь зумів він взяти,
В дарунок людям принести.

О сильний духом Прометею,
Мені спокою не дає
Твій гордий дух і непокора,
Й завзяття вогняне твоє.

Скажи, де сили нам узяти,
Щоб вистояти у війні,
Яку ведемо вже роками
У своїй рідній стороні?

Слово про Прометея

Герой — це той,
Хто подвиг чинить славний,
Хто має руки й серце золоте,
В душі живе любов і ласка завжди,
І в жертві людству користь принесе,
Своє життя віддасть заради інших,
Він безупинно йтиме до мети,
Щоб подолати все погане й грішне.
Та тим, що ти герой, не слід пишатись, —
Людиною зостанься у душі,
Щоб інші люди вчинки пам'ятали,
Ніколи ти не зрадь їх у житті.
Героєм славним був ти, Прометею,
І дар безцінний для людей лишив.
Ти не боявся Зевсового гніву:
Рятуючи людей, себе не пожалів.

Лиш шлях терпіння — шлях до раю

Пройшов Чистилище і Пекло,
Потрапив у небесний Рай.
Що там побачив, Аліг'єрі?
Ти відповідь правдиву дай.

Крізь муки злі пройшов ти, Данте,
Ти бачив там страждання й біль.
У Пеклі ти зустрів Гомера,
Овідія, єретиків.

У путь з тобою йшов Вергілій.
Він допоміг тобі пройти
Через усі частини Пекла,
Тебе довів він до мети.

В Раю зустрів ти Беатріче.
Її краса тебе вела
У кращий світ, де ні страждання,
Ні мук пекельних вже нема.

Мандрівка Данте показала,
Що шлях тяжкий слід пережить,
Щоб потім в ласці і любові
Нам добре й вічно усім жить.

До Сапфо

І біль, і радість, і страждання —
Усе злилося у піснях,
Які читаємо сьогодні,
Які бриніли у віках.

Я слово мовлю про піснюрку
Із дивним іменем — Сапфо,
Яка любила і страждала,
Її немає вже давно,
Але пісні її гарячі
Живуть у пам'яті людей,
Котрі читали її слово —
Вона була мов Прометей.

Вона любила і страждала,
І жить інакше не могла.
Сапфо, мов свічка та, згасала,
Не відчуваючи тепла
Від того, кого любила,
Що ним горіла. Не змогла
Без нього жити. І упала
Зі скелі птахою вона.
Свою любов, свої страждання
Вона у вічність понесла.

Трагедія Кареніної

В житті у кожної людини
Бувають миті і хвилини,
Коли їх доля не жаліє,
Коли, здається, й світ темніє.

Тоді шукаємо підтримки,
Поради просимо в людей,
Шукаємо навіть соломинку,
Щоб світ не покидати цей.

Та хочу я сказати вам про те,
Що доля Анни була нелегкою.
Хоча жила у шлюбі, проте
Не відчула щастя молодюю.

Та з Вронським Анна радість віднайшла,
Хоч і не довго, та була щаслива.
Літала в мріях, ніби вільний птах,
Була ласкава, ніжна, мов дитина.

Але із часом згасли почуття,
Закохані тепер чужими стали.
Лише вокзал, який колись з'єднав,
Прощальним став тепер для Анни.

Ніколи не осуджуйте людей —
Це вибір двох, а не усього світу.
Любов не містить жодну із статей,
А в серці має все іти за змістом.

Найкращі зустрічі побачить лиш вокзал:
Ті щирі усмішки, обійми, поцілунки.
Та часто видно сльози на очах,
Коли востаннє ти тримаєш рідні руки.

Нещасний Гобсек

На світі є людей багато,
Чимало й цінностей людських.
Їх накопичують завзято —
Цінують у житті таких.

Бальзак показує людину,
Що жить без грошей не могла.
Понад усе вона кохала
Мішок із золотом, та дарма,

Що мав він золота багато —
Помер у злиднях наш Гобсек.
Старий лихвар збирав багатство,
Не тратив для своїх потреб.

Ходив в лахмітті, жив в кімнаті,
Яка не бачила тепла.
Не цінував людських взаємин,
Він не поширював добра.

Гобсека люди оминали,
Не мав ні друзів, ні сім'ї.
Лиш золото — його багатство,
Воно найкраще у житті.

О бідолашний мій Гобсеку,
Як шкода, що ти був сліпим —
Не бачив істинного щастя,
Помер нещасним, жадібним.

Зла доля

Життя прожити дуже важко,
Щоб не вчинити комусь зла.
Життя підносить нам сюрпризи,
Що не приводять до добра.

“Він вбив стару лихварку”, — кажуть.
Та ні, насправді себе вбив,
Усе життя своє скалічив,
Юнацькі роки погубив.

Він мріяв мати дім, дружину,
Та доля інше піднесла:
Зробивши помилку фатальну,
Він став злочинцем. Доля зла.

Спочатку була в Родіона,
Та потім зміниться вона,
І навіть там, у Сибіру,
Ще не зазнає він добра.

Минали роки у засланні,
Не був самотнім наш герой —
За ним пішла його кохана,
Щоб легшим став тягар отой.

Та кожен має пам'ятати,
Що, злочин скоївши в житті,
Ти завжди сам будеш каратись,
Нести тягар цей у собі.

Два кольори

Червоне з чорним поєдналось
У долі юного хлопчини,
Військовим мав юнак цей стати,
Про це і мріяв він щоднини.

Але бідняцька доля інше
Для цього хлопця готувала.
Священником ще міг він стати,
Але й цього вона не дала.

Ані червоного мундира,
Ні ряси чорної немає,
Він став учителем у пана,
Дітей латини він навчає.

І знов червоне з чорним грає
В житті самотнього Жульєна,
Любов і злоба забирає
В свої обійми і Сореля.

Життя і смерть, червоне й чорне
Переплітались часто в долі.
Він був простим селянським хлопцем,
Хотів він щастя, прагнув волі.

Кравчук Христина

*Крихівецька загальноосвітня школа
I-III ступенів м. Івано-Франківська*

Вірити в чудеса
(за повістю В.Короленка “Сліпий музикант”)

Не всі ми, люди, ідеальні :
Страждає хтось фізично, хтось — морально,
Хтось плаче, побивається... Життя...
Але є ті, що вірять в чудеса.
Маленький хлопчик, чистеє дитя,
Не бачив маму, її ніжні руки,
Лиш чув її блаженні звуки...
Його біда, на жаль, не оминула,
А душу болем огорнула.
Він так любив сопілку,
Дядька Йохима, пісні ...
Не впав хлопчина духом, а піднявся,
Був дуже наполегливим й старався,
Хотів побачить сонце і ставок —
Господь йому подарував урок:
І усмішку людей, в майбутнє крок —
І вже великий музикант!
Ми всі втрачаємо віру в чудо,
І ниємо, картаючи життя,
А ви задумайтесь над тим, що
Життя одне і шанс один!

Андріяшко Соломія

*Івано-Франківський міський центр
дитячої та юнацької творчості,
літературний гурток “Дивослово”*

ПРОЗА

Незвичайна зустріч

Передмова

Подорожі...Скільки це слово приховує в собі таємниць. Та ще більше воно викликає дивних почуттів. Інколи виникає відчуття якогось не зовсім зрозумілого спустошення. Його прихід завжди неочікуваний, проте зазвичай обов'язковий. Чи помічали ви, повертаючись, що старе якимось змінилося, набуло якихось інших значень чи відтінків. І це, насправді, не омана, все досить легко пояснити: подорож завжди змінює самого мандрівника.

Важко сказати, чи очікував Маленький Принц своєї дози спустошення, коли зробив крок на рідний астероїд В 612. Хотілося б вірити, що його серце оминула ця прикрість, проте його дорослішання не можна було не побачити. Він змінився, це факт, а факти — найбільш уперта у світі річ.

Розділ 1

Скільки часу минуло

Чи замислюємося ми про те, що відбувається в місці, яке ми залишаємо? Скоріше за все, більшість людей це просто не обходить. І хоч Маленький Принц не може стояти в одному ряду з такими «дивними» дорослими, проте він навіть у найгірших снах не міг уявити, на що перетвориться його астероїд.

За мить Маленький Принц разом зі своїм баранцем у коробці дістануться пункту призначення, який тепер важко впізнати. Колись він щодня прибирав свою маленьку планету, однак за час його відсутності ніхто не виконував прості, але такі необхідні правила з приведення довілля до порядку. Ось і маємо. Увесь астероїд у баобабах. Баранчику навряд чи вдасться з'їсти їх усіх.

Посеред усього цього страхіття, що наближало момент руйнування планети, росла вона — та, заради кого Маленький Принц повертався. На Землі він бачив сотні схожих на неї, проте то були для нього лише просто тіні. Так, вони були, безперечно, красивими, але милували лише очі, а саме серце мовчало. Мудрий Лис... Як важливо зустріти в житті того, хто допоможе розібратися у складності взаємостосунків. Безсумнівно, ми «відповідальні за тих, кого приручили». І дійсно, чим більше любові і турботи ми їм віддаємо, тим дорожчими вони стають для нас. Лише тоді, далеко від своєї примхливої квітки, він зрозумів її важливість для нього.

За час його відсутності вона вперше відчула нестерпну самотність. І справді, ми завжди починаємо цінувати все лише тоді,

коли втрачаємо. Так вона зрозуміла, наскільки Маленький Принц для неї важливий.

Та говорити про це немає часу, адже баобаби ось-ось розірвуть астероїд. І хоч він сумуватиме за заходом сонця і крихітними вулканами, та нічого не вдієш. Маленький принц швидко пересадив троянду в коробку баранця, і всі троє полетіли з птахами назустріч своєму майбутньому.

Навколишні астероїди занадто малі, щоб відчувати там себе господарями життя, тому єдине місце, куди тепер можна податися — величезна і по-своєму дивна планета Земля.

Розділ 2

Дощі бувають дивними

Пролунав перший весняний грім, важкі краплі дощу залопотали по підвіконню. Навіть у таку погоду люди поспішали у власних справах, ховаючись під різнобарвними парасольками. Дощ прикрашав прозорими намистинками перші весняні квіти та зелені листочки, які нещодавно побачили світ. Вони нагадували маленьких яскраво-зелених грайливих пустунок-жаб, що раділи дощику.

— Яка краса, — прошепотіла я.

Дощ не припинявся, та я все ще сиділа біля вікна і мріяла про те, як стану відомою балериною, виступатиму на великій сцені. Та мені було сумно від того, що моя мама не погоджується з моїм вибором і пропонує переглянути плани на майбутнє.

— Донечко, є багато хороших професій, окрім твого балету. Наприклад, юрист, чому б тобі не спробувати? Ця професія не тільки перспективна, але й добре оплачувана, — так говорила моя мама.

Та особисто я з нею не погоджуюся. Немає поганих або добрих професій, є такі, які тобі до душі. Мені хочеться присвятити своє життя корисній і улюбленій справі. Ось танцювати в мене добре виходить, і велике задоволення від цього отримую. Пуантів зносила багато, але не знаю, чи досягну омріяної мети.

І тут мені спала на думку геть шалена для більшості дорослих ідея — прогулятися під теплим весняним дощем. Хтось скаже, що я, певне, перечитала романів чи передивилася романтичних фільмів, проте це ж «дивні» дорослі. Вони часто поводять себе дивно, але не варто їх у цьому звинувачувати.

Отож, я вибігла в сад просто під краплі дощу, що линули кудись у безвість невпинним потоком. Поблукавши отак чверть години і промокнувши геть до нитки, я вже планувала непомітно зайти до будинку, щоб обсохнути, але мою увагу привернуло дивне створіння.

На моє велике здивування це був птах чималих розмірів. Він мав незвичайну форму тіла, великі заокруглені крила і дивний чорно-білий широкий хвіст. Диво-птах нагадав мені носорога. Одразу кинувся в очі величезний яскраво-жовтий дзьоб, а зверху на ньому наріст-ріг. І тут я згадала Будапештський зоопарк, в якому побувала влітку, адже саме там я бачила цього птаха. Це був великий індійський носоріг, саме так — носоріг з пташиного світу, а справжня його назва — калао.

Птах не злякався мого пильного погляду, лише ввічливо відійшов убік, даючи мені змогу розгледіти його супутників. Це були маленький хлопчик, баранчик та квітка.

Розділ 3

Випадкове знайомство

Як і годиться справжньому джентльменові, хлопчик одразу відрекомендувався. І вже тоді я зрозуміла, у яку насправді фантастичну історію вплуталася, блукаючи садом.

Уявіть собі, це був Маленький Принц. Біля нього гордо тримала красиву голівку Троянда. А Баранець уже шукав, чим би поживитися.

Поспілкувавшись зі мною, Маленький Принц, скоріше за все, зрозумів, що довіритися мені можна, тому і попросив про послугу. Єдине, що шукав цей мандрівник між світами — невеличкий мальовничий притулок. Пояснив цю нагальну потребу він тим, що його рідний астероїд В 612 розлетівся на друзки через коріння баобабів саме в той момент, коли баранець заскочив на птаха.

Їхній маршрут пролягав через низку планет, але кожна з них була занадто тісною для комфортного життя. Тим паче, кому захочеться ділити домівку з п'яничкою чи географом. Самі знаєте, які ці дорослі бувають нудні часом.

Недовго думаючи, я вирішила допомогти улюбленому героєві з непростим пошуком житла, яке на нашій планеті дорослі надзвичайно ускладнили.

Першою моєю ідеєю було поселити Маленького Принца з командою у своїй кімнаті в тіні чималого вазона. Проте цю ідею нещадно зруйнувала Троянда, котра навідріз відмовилася визнавати вищість іншої представниці зеленолистих.

Після того як була відкинута остання з пропозицій, ми остаточно зупинилися у мальовничому містечку в самому центрі Франції. Квартира на Фльорус, 27 славиться тим, що сама Гертруда Стайн приймала там відомих письменників. Для Маленького Принца та його свити це місце було ідеальним.

Розділ 4

Таємниці серцець

Поки Троянда милувалася собою в люстерко, а баранчик ніяк не міг залишити в спокою вазон, тобто його залишки, між Маленьким Принцом і мною зав'язалася розмова:

— Чому в тебе такі сумні очі? — увічливо поцікавився мій гість. Спершу я не хотіла відповідати, нав'язувати свої проблеми, але теплота його очей все ж змусила мене зізнатися:

— З мамою не можемо дійти спільної мови стосовно моєї майбутньої кар'єри.

— Ет... мова — це джерело непорозуміння. Я це давно зтямив. Дорослі часто не можуть збагнути чогось саме через слова.

— І як же мені бути? — запитала я, очікуючи на таку ж філософську відповідь, яку почувала перед тим.

— Колись один Лис навчив мене найбільшій мудрості на всьому білому світі. Він казав так: «Добре бачить лише серце. Найголовнішого очима не побачиш». Якщо ти відчуваєш щось своїм серцем, то ніщо не повинно ставати тобі на заваді.

Розділ 5

Хіба таке можливо?

Я навіть не встигла подякувати за пораду Маленькому Принцові, коли у вікно постукав знайомий уже птах. Це могло означати лише одне: настав час прощання.

Дощ уже минув, і тепле весняне сонце зігрівало нас. Але єдина думка все не давала мені спокою. Коли птах уже готувався відлітати, я все ж вирішила запитати:

— Принце, але як таке можливо? Це відбувається насправді чи лише в моїй голові?

На це Маленький Принц виважено і мудро відповів:

— Ти ж розумна дівчина!..

Буник Тетяна
Івано-Франківська гімназія №2

Дивовижна зустріч

Я з нетерпінням чекала зимових канікул, адже татусь пообіцяв мені поїздку на гірськолижний курорт. І ось моя мрія здійснилась: ми з сім'єю вирушили в подорож.

Нас зустріли засніжені гори, здавалося, що вони одягли білі шапки із снігу. Кажуть, у горах людина ближче всього до неба, і я це відчула. Біленькі хмари висіли наді мною так близько, що до них можна було доторкнутися, дострибнути. Сніжинки кружляли у своєму танку і повільно падали мені на руку. Та моє замилювання цією красою зіпсував молодший брат. Він почав вередувати, і ми з батьками рушили до відпочинкового комплексу. Нас зустрів привітний персонал. Братику у вільний час запропонували відвідати ігрову кімнату, а мені — бібліотеку. Здивуванню не було меж. На відпочинку — і бібліотека? Та адміністратор загадково посміхнувся і сказав:

— Відвідування бібліотеки набагато цікавіше, ніж перегляд телевізійних програм.

— Я так не думаю, — відповіла я і рушила до номеру.

За вікном падав сніг. Мороз намалював на ньому надзвичайно гарні візерунки. Я вже уявляла, як буду бігти по доріжці, що виднілась на засніженому схилі гори, а сніг бадьоро хрумтітиме під ногами. Та брат знову взявся за своє. Батьки були готові на будь-що, аби лише їхнє чадо трохи вгамувалося, тому попросили, щоб я відвела вередуна до ігрової. Він стояв і жалісно пхінькав. Залишивши його гратися з іншими дітлахами, я поверталася назад, думаючи: «Ось і все, нарешті відпочину, візьму лижі — і гайда кататись».

Раптом мою увагу привернули великі двері з написом «Бібліотека». Відчинивши їх, я потрапила до великої зали, у повітрі крутився аромат типографської фарби, а з високих полиць на мене ніби дивилися книги. Здалось, що я почула шарудіння сторінок, озирнулась, та навколо нікого не було. Увагу привернула велика книга, що лежала на столі з написом «Ця книжка про тих, хто любить читати, і для тих, хто любить читати». Цікавість взяла своє, я розгорнула її — раптом подув сильний вітер. Усе навколо закружляло, мене підняло високо до стелі, я заплющила очі (я завжди їх заплющую, коли чогось боюся). Здавалось, що так все швидше мине. Почав падати дощ. «Який такий дощ, — промайнуло в голові, — якщо я у приміщенні, а за вікном справжня зима ». Дощ щось тихо шепотів мені на вухо і легенько торкався своїми маленькими пальцями. «Все, з мене досить», — подумала я і розплющила очі.

Навкруги було темно. Краплі дощу сумно і монотонно падали на землю. Такий дощ завжди псує настрої, не хочеться взагалі виходити на вулицю. А тут я одна, посеред ночі, невідомо де. У повітрі повіяло прохолодою. Мені стало страшно, я заплакала, по щоках побігли сльози. Захотілося якнайшвидше повернутися до батьків і навіть до брата, який постійно вередував. Аж ось попереду засвітився вогник. Я

подолала свій страх і рушила вперед. Підійшовши ближче, побачила будинок. Десь зовсім поруч загавкав собака. Я постукала у двері, ніхто не відчиняв. Без дозволу господарів зайшла до будинку. У кімнаті на великому ліжку сиділа дівчинка та читала книжку, усюди, куди б я не подивилась, були книги.

— Привіт! Ти хто? — спитала вона. — Сподіваюсь, що не злодій, бо у нас немає чого красти.

— Та ніякий я не злодій, ще чого? — з образою в голосі відповіла їй, пояснивши, що мене звуть Таня і, здається, я заблукала, а точніше та дивна велика книга з бібліотеки мене сюди перенесла.

— Гаразд, не ображайся. Я Мегі, і не знаю, про яку книгу ти говориш, у нас удома їх багато.

— Це помітно, — відповіла я, озирнувшись довкола.

На хвилинку здалося, що мені тут все знайоме. Поряд на дверях висіла невелика бляшана табличка з написом «Одні книжки треба смакувати, інші — просто ковтати, лише декотрі слід переховувати й добре перетравлювати». Мене ніби вдарило струмом: та це ж напис з книги «Чорнильне серце», яку так і прагнеш без кінця перечитувати. А Мегі наділена містичними здібностями. З її допомогою герої книг оживають.

— Мегі, я захоплююсь тобою, — прошепотіла я.

— Чому саме мною? — здивовано спитала дівчина, широко розплющивши свої сині очі. І звідки ти знаєш моє ім'я?

— Ти надзвичайна! Я читала про тебе, — продовжувала я.

— Ти що теж маєш дар вичитувати історії і втілювати їх в життя?

— Ні, — відповіла я, — на жаль, а може, на щастя, такого дару, як у тебе, у мене нема. Не знаю, чи зуміла б з ним упоратися. Я просто люблю читати книги.

— Приємно це чути, Таню. Я навіть не підозрювала, що маю цей рідкісний талант. Мене від самого народження оточували стоси найрізноманітніших книжок, вони мої найкращі друзі, звичайно, після тата. Ми жили з ним спокійним життям, аж до тієї ночі, коли до нашого будинку прийшов Вогнерукий.

— Мегі, це все тепер в минулому. Сподіваюсь, тепер ти щаслива.

— Так! Вдача та щасливий випадок допомогли мені, Мо і Елеонор вибратися з халепи. Я пережила багато пригод, а найбільше хотіла побувати у світі, де стільки часу провела моя мати. Для цього я навчилася складати історії, знаходити такі слова, які можна було б читати вголос.

— Тобі це вдалося?

— Звичайно! Я зачитала себе до «Чорнильного серця» і потрапила в чарівний світ блакитних фей, скляних чоловічків і велетнів. Зустріла нових злодіїв, — продовжувала розповідати Мегі. — Уявляєш, цей світ поділений навпіл.

— Стоп! Стоп! Благаю зупинись! Не розповідай, я обов'язково прочитаю про твої нові пригоди сама, як тільки повернусь назад. Тільки як це зробити, не уявляю! Скрізь чарівні світи, я потрапила до своєї мрії, а дороги назад не знаю.

— Це дуже прикро, — відповіла мені дівчина, — але можливо, вихід є, ми ж його навіть не шукали.

Раптом нашу розмову перервав шепіт.

— Хто це? — спитала я.

— Книжки. Ми ж у домі тітки Елеонор. Вона справжній книголюб й колекціонер. Уночі книги перешіптуються, а коли поглянеш у вікно, побачиш фей, які в'ють у парку гнізда, а в кущах марудять кобальди.

— Дивина, та й годі! Не звикла я до таких чудес, та все ж таки дуже рада, що потрапила у ваш чарівний світ, де живе магія, твориться добро і робиться все, щоб книжка прожила ще багато-багато років.

Раптом з кімнати Мегі почулося шарудіння, неначе хтось перегортав сторінки великої книги. Дівчина підійшла до ліжка і дістала з-під нього скриньку. Мене розпирало від цікавості, хотілося якнайшвидше відчинити її. Мегі задовольнила мою цікавість і я заглянула в скриню. У ній я побачила ту саму книгу з бібліотеки з написом «Ця книжка про тих, хто любить читати, і для тих, хто любить читати».

— Та це ж книга, яка перенесла мене у цей світ, — скрикнула я.

— Таню, саме з її допомогою можна мандрувати світами, — відповіла дівчина. — Думаю, тобі вже час повертатися, адже тебе чекають рідні і багато непрочитаних книг.

— Так, Мегі, затрималась я тут. Та все ж таки мені пощастило зустрітися з омріяним літературним героєм.

— Менше розмов і хутчіш розгортай книгу! Коли повернешся додому, прочитай про мої нові пригоди.

— Обов'язково! Прощай, Мегі.

— Щасливого повернення додому, не забувай мене, Таню!

Усе повторилося знову. Я опинилась в бібліотеці відпочинкового комплексу, на столі лежала книга з написом Корнелія Функе «Чорнильна кров». Вона ніби дивилася на мене і раділа, що знайшла свого читача. А вже через декілька секунд у бібліотеці лунав голос брата. Я посміхнулась від задоволення, хотілося всім розповісти про

свою дивовижну подорож. Та чи повірять мені? Ми з братом швидко попрямували до виходу, а двері бібліотеки залишили відчиненими, раптом вона ще когось запросить у чарівну подорож світом книжок.

Буник Тетяна

Івано-Франківська гімназія №2

Розповідь тобі про страх

Чи подобається тобі лякатися? Чи знаєш ти, що таке страх, справжній страх? Ні, не той легкий переляк, що супроводжує тебе у школі щодня, коли зранку запізнюєшся на уроки і боїшся потрапити на очі черговому вчителю. І не та раптова паніка, що охоплює тебе на початку уроку, коли вчитель несподівано повідомляє про незаплановану контрольну. Не та незрозуміла тривога, що зростає з кожним пропущеним дзвінком від мами, коли ти о 22:00 ще не вдома. І навіть не тихий жах, що відчувається все сильніше з наближенням ЗНО. Я маю на увазі справжній СТРАХ — жахливий, всеохопний, ірраціональний. Той страх, що реально змушує тебе тремтіти, прислухатися до стуку власного серця у темряві, сполохано здригатися від кожного різкого звуку.

Ні, у даному випадку не від кожного звуку, а лише від такого звичного для нашого часу в кожному громадському місці телефонного рингтону. Адже ти, мабуть, як і я, не можеш уявити свого життя без цього всюдисущого мобільного гаджета. Ти ж, певно, як і я, прокидаєшся зранку під мелодію будильника з мобілки, слухаєш, почепивши навушники, музику дорогою до школи, паралельно гортаючи стрічку Instagram та спілкуючись із друзями у соцмережах. Потім мало не щохвилини поглядаєш на годинник на екрані мобілки, із нетерпінням очікуючи завершення уроку, щоб на перерві знову зануритись у яскраве віртуальне життя всесвітньої павутини.

І ось так щодня, з того часу, відколи ти почав усвідомлювати власну особистість. Тоді тобі було десь три-чотири роки і батьки вперше дозволили тобі, малому, потримати в руках свою примітивну стару мобілку. Згадай, яке ж то було невимовне щастя — володіти (хоч лише півгодини з дозволу мами) отим дивом буржуазних технологій! Згадав?

А тепер спробуй уявити, що саме мобільний телефон викликатиме в тебе непереборний страх. І виникатиме цей страх зовсім не тоді, коли випадково вислизнувши з рук, твій вірний помічник впаде і розлетиться на дрібні друзки, а якраз навпаки, коли він справно

виконуватиме свою основну функцію і наполегливо дзеленчатиме вхідним дзвінком.

Саме таку причину виникнення страху уявив та майстерно описав у своєму романі «Зона покриття» видатний американський письменник-фантаст сучасності Стівен Кінг. На цю книгу я вперше натрапила в Інтернеті, коли читала на одному з форумів обговорення її екранізації, фільму жахів «Мобільник». Пригадую, що мене тоді зацікавив його сюжет, але здивували несхвальні відгуки, тож вирішила звернутися, так би мовити, до першоджерела. І треба ж було такому трапитися, що саме цю книгу принесла у той день з «Книжкового клубу» моя мама. Вона купила книгу собі (мама взагалі обожає Кінга, усю «Темну вежу» тричі перечитала, але то вже зовсім інша історія). Тому мені довелося чекати своєї черги на читання. Чекала я недовго, якихось чотири дні, і це при тому, що обсяг роману «Зона покриття» становить 675 сторінок тексту. Мама була захоплена своєю новою книгою, а мені було моторошно вже від вигляду її обкладинки, бо ж художник-ілюстратор даного видання справді був неабияким майстром своєї справи. Лише уяви: на білосніжній обкладинці книги величезною потворною кляксою розпливається яскраво-червона пляма крові, а посеред неї — рельєфне зображення старенької Nokia з мальовничими тріщинами на розбитому екрані. Бр-р-р... уже страшно, правда?

Ну ось, а потім (досхочу намиливавшись моторошним малюнком на обкладинці) я розгорнула книгу і поринула у вигаданий вибагливою уявою великого та жахливого С. Кінга світ, у якому увесь жах починається із вхідного дзвінка на мобільний телефон. Так, у цьому місці моєї розповіді за логікою написання учнівських творів мав би бути стислий переказ сюжету роману Стівена Кінга «Зона покриття» з короткою характеристикою головних персонажів книги, але цього не буде. Чому? А хіба тобі потрібен спойлер? Краще, щоб ще більше зацікавити тебе, я лише опишу основну ідею даного літературного твору.

Словом, підступні хакери запустили в мережу стільникового зв'язку жахливий вірус у вигляді нечутного для вуха звуку (ну, як 25-ий кадр у відео). Даний вірус повністю стирив соціальну оболонку інфікованої людини (її суперега), залишаючи натомість примітивні первісні інстинкти дикої тварини. Тобто цивілізовані люди після відповіді на вхідний дзвінок свого телефону перетворювалися на монстрів, ставали вкрай збудженими та агресивними, завдаючи фізичної шкоди собі та навколишнім.

А якою є перша реакція навколишніх в екстремній ситуації? Правильно, набрати мобільний номер служби порятунку. І ось уже на вхідні дзвінки з вірусами відповідають тисячі поліцейських, пожежників, лікарів швидкої допомоги тощо. А далі, що ти зробив би далі, викликавши поліцію? Звісно, зателефонував би рідним, запитав би, чи з ними все гаразд? А воно, певно, так і було, але тільки до вхідного дзвінка від тебе, на який вони, звичайно ж, дадуть відповідь, свою останню свідому відповідь людською мовою. Жах, правда?

Хто ж виживе у такому мобільному армагедоні? Адже мобільні телефони є у всіх?! Ні, без цього блага цивілізації доводиться обходитися зовсім маленьким дітям, представникам окремих релігійних спільнот (монахам-пустельникам), в'язням та просто дивакуватим особистостям, що через параноїдальний страх глобального урядового стеження не мають власних телефонів. Ну, а ще випадково щастить залишитися людьми тим, у чиїх гаджетах розрядився акумулятор (сіла батарейка).

Що ж робитимуть ці поодинокі люди у містах і селах, де більшість населення обернулася на мобільних зомбі? Саме так, вони шукатимуть порятунку поза зоною покриття мобільних операторів.

А ти, якщо все ж відважишся прочитати книгу, щоб дізнатися, чи успішними були ці пошуки, ще довго з острахом дивитимешся на власний мобільний телефон і точно здригатимешся від рингтону його вхідного дзвінка...

Тож приємного тобі лякання, тобто читання, друже!

Чайковська Анастасія

Івано-Франківський природничо-математичний ліцей

Над чим замислюєшся, читаючи Стівена Кінга

У наш час ім'я С. Е. Кінга відоме, якщо не усім, то багатьом точно. «Через десять хвилин вона увійшла в кімнату зі шприцом, бетадином і електричним ножем. Пол одразу ж почав кричати. Певною мірою він почував себе собакою Павлова. Коли Павлов дзвонив у дзвін, у собаки виділялася слина. Коли Енні входила до його спальні зі шприцом, пляшкою бетадину і гострим ріжучим предметом, Пол починав кричати» (С. Кінг «Мізері», Харків: Клуб сімейного дозвілля, 2016). У особливо палких шанувальників творчості С. Кінга, до яких належу і я, це викликає не лише мурашки по шкірі, певний страх, але й приємну ностальгію, на устах з'являється легка посмішка, у пам'яті постають спогади із життя, пов'язані з книгами цього письменника. А їх у

С. Кінга чимало. Хоч найбільшу славу письменник отримав завдяки написанню творів у стилі «жахів» (англ. «horror»), але пише також і у інших стилях. Як і будь-який митець, С. Кінг — надзвичайно різносторонній і несподіваний. «Талановита людина — талановита у всьому», — це знають усі.

С. Кінгу вже сімдесят років, але він активно пише все нові і нові твори, які із захопленням читають. Жодна книга не залишиться поза увагою, тому що Кінг — це не мода, не мейнстрим, не те, що популярне сьогодні, але про що вже завтра забудуть. Кінг — це вже класика.

Чому мені хочеться перечитувати його книги по декілька разів? Чому вкотре перегортую ці, уже і так до болю знайомі, сторінки? Та тому, що кожна сторінка просякнута чимось водночас близьким і таким далеким, знайомим і невідомим, незвіданим, чимось таким, що неможливо досягнути. Прочитавши його книгу ще раз, я завжди знаходжу деталі, на які раніше не звертала уваги. Щоразу мені стає дедалі цікавіше. Книги С. Кінга не можуть набридати чи ставати нудними. Його фантастична література створює цілі нові світи, відносить читача у країну, де немає нічого неможливого і складно відрізнити дійсність від вигадки, реальне від уявного. Але мені ближча реалістична проза С. Кінга. Вона закликає читача не боятися зіткнутися з труднощами і проблемами, сприймати їх як невід'ємний, важливий життєвий досвід, бо «все, що нас не вбиває, робить нас сильнішими» (Ф. Ніцше). Я надаю перевагу реалістичній літературі С. Кінга ще й тому, що письменник уміє настільки глибоко зануритися у духовний світ своїх героїв, у їхні думки, переживання, уміє так реалістично і яскраво все описати, що здається, ніби все це відбувається з тобою, ти герой його романів, а емоції, які переживає герой — твої емоції. Він блискучий оповідач, яким я щиро захоплююся, бо тільки справжній талант може породити такі реалістичні історії, які розмивають усі кордони між тим, що написано у книзі, і тим, що відбувається насправді. У С. Кінга власний стиль, манера подання. Він з голови до ніг унікальний. Ніхто не схожий на нього, але і він ні на кого не схожий. Ось так я уявляю С. Кінга, бо він сам по собі.

С. Кінг не намагається нікому догодити, він просто творить те, що йде в нього із серця. Він робить те, що і повинен робити. Саме тому, С. Кінг — класик сучасної світової літератури.

Моє знайомство із творчістю С. Кінга почалося кілька років тому із роману «Мізері». І хоч з тих пір не один свій вечір я провела в компанії різних його книжок, але цей роман справив на мене настільки сильне враження, що історія його Мізері, напевно, назавжди

залишитися в моїй пам'яті. У цьому романі немає ані прибульців, ані смертельних вірусів, ані автомобілів з людською душею, ані клоунів-убивць... Немає у «Мізері» жодних привидів, духів, монстрів, нічого надприродного і фантастичного... Хоча ні, монстри в цьому романі все ж є, і заховані вони в героїні на ім'я Енні Вілкс. Хто б міг подумати, що одна божевільна жінка може наводити більший жах, ніж усі ці страшні істоти разом узяті? «Мізері» можна назвати найбільш реалістичним і психологічним творінням С. Кінга, тому й найбільш моторошним. І хоч це справді так, я прочитала «Мізері» буквально на одному диханні. Роман досить специфічний, але якщо наважишся прочитати — відірватися стане просто неможливо. Напруження у книзі триває від першої і аж до останньої сторінки. Ти не зможеш заснути, доки все не прочитаєш. Ти просто не зможеш відкласти книгу, так і не дізнавшись, як вона закінчиться. Але після того, як ти все ж її прочитаєш — заснути вже не зможеш напевно. Книга не відпускала мене навіть після того, як була дочитана... У «Мізері» С. Кінг концентрує увагу читача на самих героях, а не на подіях, що відбуваються навколо них, у романі досить мало динамічних сцен, а ті, які все ж є, змушують кров холонуть в жилах, а серце несамовито калатати. Утім С. Кінга більше цікавить психологія думок і вчинків персонажів. І розібравшись, чому його герої роблять так, а не по-іншому, чим зумовлена їхня поведінка та їхні рішення, мені стало легше зрозуміти думку автора. Усе найстрашніше, що тільки може бути у світі, знаходиться всередині нас, найглибша безодня — та, що у нашому серці, і, «коли довго вдивляєшся у безодню, безодня починає дивитися на тебе» (А. Камю). І якщо нам і варто чогось боятися, то точно не змії, павуків чи привидів, а хіба лише нас самих. У «Мізері» немає заплутаних сюжетних ліній чи великої кількості персонажів, як це часто буває в романах.

Два герої — одна кімната. Оце і усе. Мене вразив цей прийом мінімалізму. Якомусь іншому письменнику таке завдання було б не під силу. Але тільки не С. Кінгу. Автор наче втілює вислів Д. Джойса: «Стисло сказати багато».

Головний герой роману — письменник Пол Шелдон. Він відомий завдяки серії книг про дівчину на ім'я Мізері Честейн. Усе, чого хотіли прихильники Пола, — це нову книгу про життя героїні. Письменник зрозумів, що став заручником одного образу, а це — глухий кут для митця. Він хотів написати щось зовсім інше. Але не міг. Йому заважала Мізері. Пол зненавидів її, зненавидів власне творіння. Зрештою йому так це все набридло, що він вирішив покінчити із Мізері раз і назавжди. Просто обірвати її життя. Зробивши це, Пол відчув не те, що

полегшення, він почав реготати, буквально не міг стримати сміху. Пол нарешті відчув себе вільним, вперше за довгий час. Але вже скоро головний герой припуститься помилки, яка потягне за собою низку жахливих подій і про яку він ще не раз встигне пожалкувати. Саме після розповіді про нещасний випадок, який трапився з Полом одного дня, і розпочинаються всі найцікавіші події в романі.

З англійської мови слово «Мізері» — «страждання». Причому, мізері — це не лише ті муки, страждання і біль, які довелося пережити Полу Шелдону за час перебування у полоні у своєї божевільної шанувальниці. Мізері — це також стан, у якому перебував сам С. Кінг під час написання цього роману.

Читаючи «Мізері», я переживала за життя Пола, як за власне. І хоч ситуація, у яку потрапив головний герой роману, здавалася майже безвихідною, але мені до останнього хотілося вірити, що вихід все ж є. Пол шукав будь-який спосіб, аби лише вибратися звідти. Вижити — ось що хвилювало героя в той момент. Йому було байдуже до того, що буде з ним потім. Можливо, колись він почне забувати про ті страшні події, можливо, він ще колись зможе повернутися до нормального життя...

За звичайних обставин я засуджую вбивство, вважаю його аморальним. Але коли потрапляєш в екстремальну ситуацію, у якій твоєму життю загрожує смертельна небезпека, дивишся на вбивство уже зовсім по-іншому, тому що на кону життя, і в такі моменти людина готова на будь-який ризик задля його збереження. Забуваєш про моральні принципи і цінності, вони просто губляться серед думок про те, що треба вижити за будь-яку ціну, і відходять на задній план. Це інстинкт самозбереження.

Складно зрозуміти, як насправді закінчується роман. Автор подає кінцівку «Мізері» відкритою для роздумів. І мені залишається тільки здогадуватися або додумувати все самій.

«Мізері» — книга парадокс. Навіть дочитавши її, я все ще задаюся запитанням: «Хто чи що таке Мізері?». Варіантів можна запропонувати чимало, і всі вони будуть частково правильними. Мізері — це медаль, яка має навіть не дві сторони. Вона має їх безліч. Мізері ховається за багатьма поняттями і масками. І кожен із нас може зустріти її не тільки у нічних кошмарах, але й у реальному житті.

Стати заручником будь-чого може кожен. Йдеться про талант, про гроші, про гонитву за славою і визнанням, а також про погані звички і негативні думки, які тягнуть людину на дно. Ми надто легко піддаємося впливу. У кожного своя залежність, подолати яку

здебільшого дуже непросто. Часом так важко втримати рівновагу. Потрібно бути дуже стійким, щоб не стати заручником, або жертвою, щоб не втратити все у вічних пошуках свого місця під сонцем.

Але С. Кінг ніколи не стане жертвою власного таланту. Він знає, хто він і яке його призначення на цій землі. Він продає нам свої страхи і кошмари у вигляді все нових і нових книжок. Кінг завжди чесний зі своїми читачами, він не має на меті обманювати чи видавати чужі думки за свої. Він робить лише те, що вміє робити на всі сто відсотків. І пише лише про те, що він знає напевне. Він розповідає про те, що відчув і пережив сам.

Стівен Кінг – експериментатор. Я зрозуміла, що він не намагається винайти велосипед, а змушує поглянути на відомі речі з іншого боку, бо «все нове – це добре забуте старе» (Ж. Пеше)... С. Кінг просто творить історії, страшні, моторошні, цікаві, химерні, неймовірні... Це історії про добро і зло, про боротьбу за життя, про незламність духу, про наші страхи і про те, як їх подолати, про те, наскільки може змінюватися життя, про надприродне і цілком природне, про те, що ніхто з нас не безстрашний, не безгрішний і не всесильний, але всі ми – Люди!

Данилюк Катерина

Івано-Франківський природничо-математичний ліцей

Лист до Антуана де Сент-Екзюпері

Шановний мес'є Антуане!

Звертається до Вас великий шанувальник, один із мільйона Ваших читачів. Завдяки Вашим творам я зрозумів, який великий і різноманітний наш світ і який він маленький і вразливий... Читаючи Ваші твори, відчуваєш захоплення і водночас сум, а найголовніше — вчишся думати і розуміти його.

Мені дуже прикро, що не маю можливості познайомитися з Вами особисто. У нас багато спільного: я, як і Ви, люблю малювати, подорожувати і вдивлятися в зоряне небо, пишу вірші, а ще я також великий мрійник та фантазер.

Ваш «Маленький принц» — це найдобріша і наймудріша у світі казка (а може, зовсім і не казка). Ви писали, що «всі дорослі колись були дітьми, тільки мало хто з них про це пам'ятає». Зараз я ще дитина, як більшість дітей, хочу швидше стати дорослим. Чому? Для чого? Якщо бути чесним — не знаю. Мені здається, що в дорослих є те, чого нам, дітям, так не вистачає, — свобода і незалежність...

Дякую Вам та Маленькому Принцу, бо (навіть коли я виросту), намагатимусь пам'ятати, що кожен з нас — окремий світ, ціла планета; що вдивлятися в зоряне небо цікавіше, ніж у цифри (бо ті, хто розуміють, що таке життя, певна річ, не зважають на цифри); що бути смішним — це не страшно; що смішно думати тільки про себе; що справді найголовніших речей не можна купити готовими, їх не можна побачити очима, неможливо доторкнутися до них рукою, тільки серцем; що тільки ті, що знають, що шукають, можуть бути щасливими; що зорі — це не просто «маленькі золоті штучки, які викликають мрії у ледарів»; що людей треба оцінювати за їхні вчинки, а не слова, а «себе судити набагато важче, ніж інших»; що «слова завжди заважають порозумітися», бо для цього потрібно зціпити уста і відкрити серце; що в усьому, що ми робимо, має бути якийсь сенс, бо якщо «йти прямо вперед, то далеко не зайдеш»; що виховувати себе важче, ніж інших; що не можна забувати друзів; що набагато важливіше вміти слухати, аніж вміти говорити; що, коли стає «дуже сумно, приємно помилуватися, як заходить сонце»; що найцінніші у світі речі — це зовсім не речі; що приємніше давати, ніж отримувати; що треба берегти свій дім — свою планету...

Дякую Вам за те, що у своїх книгах Ви розповідаєте так, що я забуваю про все на світі. Та й не дивно...

До речі... Думаю, Вам приємно було б дізнатися, що зараз «Маленький принц» — найпопулярніша з усіх французьких книг.

Велике спасибі Вам та Маленькому принцу за те, що і зараз ви продовжуєте змінювати світ на краще...

З повагою до Вас Антон — великий прихильник вашої творчості.

Височанський Антон

Івано-Франківська спеціалізована

школа I-III ступенів №1 з поглибленим

вивченням англійської мови

Щоденник моєї пам'яті

З дитинства я дуже любила мандрувати світом художніх творів. Читати ніколи не нудно, бо кожного разу пізнаєш щось цікаве для себе, поринаєш у вир нових подій чи життя персонажів. Щоб зберегти свої враження, ще з п'ятого класу я вела щоденник, де коротко записувала думки, які виникали під час читання. Це, справді, дуже цікаво, адже, переказуючи твір щоденнику, можна надовго зберегти свої емоції, нав'язні тією чи іншою книгою. І зараз, перечитуючи його, я маю думки десятирічної дівчинки та порівнюю їх із теперішніми. Це дає мені

змогу оцінити книгу як з точки зору дитини, так і підлітка, а також проаналізувати формування свого світогляду.

Колись, прочитавши твір О. Генрі «Дари волхвів», я здивувалася, що жінка продала своє волосся для того, щоб придбати ланцюжок на годинник коханому, а чоловік — свій годинник, щоб купити жінці набір гребінців. Ось такий каламбур! «Вони тільки дарма витратили гроші, та й все», — думала я тоді. Та зараз я розумію цю новелу та захоплююсь вчинком закоханих, котрі віддали найцінніше, що мали, щоб зробити подарунок другій половинці. Це справжнє кохання, коли інтереси дорогої людини важливіші, ніж твої. Також нещодавно я вже втретє перечитала твір Антуана де Сент-Екзюпері «Маленький принц». Гортаю сторінки знову і знову, бо кожного разу дізнаюся щось нове для себе. Тепер я впізнаю у мешканцях планет наше суспільство: одні живуть тільки для того, щоб себе прославляти, інші поводяться з людьми, як із підданими, а хтось взагалі старається щось забути, забиваючи собі мізки алкоголем. Перечитувати твір знову зовсім не нудно, бо щоразу дізнаєшся щось більше про героїв та маєш змогу глибше зрозуміти їхній внутрішній світ, оцінювати їхні вчинки під кутом певного життєвого досвіду. Дійсно, тепер я звертаю увагу на нові деталі, що дають повнішу характеристику персонажів. Таким чином, перечитуючи книжку та свій щоденник, я пізнаю не тільки героїв, а й себе у процесі сприйняття твору.

Фантастичні твори, як на мене, є просто вершиною творчості письменників, адже про реальні події можуть писати всі охочі, а от створити свій власний уявний світ — під силу не кожному. Найбільше з фантастики мені до вподоби твори з описами майбутнього. Ми можемо розгледіти не тільки події прийдешнього, а й проаналізувати, що стало їх причиною. Зрештою, є вже стільки творів про майбутнє, що сюжети деяких з них точно колись будуть втілені в життя. Звісно, у кожного з нас є різні здогадки щодо нашого майбутнього. Про прийдешнє складено чимало книг: про літаючі автомобілі, чаклунство та роботів, котрі здатні повністю замінити людство. Натомість, майбутнє очима Рея Бредбері зображене в іншому ракурсі. У творі «451° за Фаренгейтом» висвітлена страшна картина життя людства, де ніхто не читає книги, не веде щоденники. Тут змінене поняття «особистість». Влада, описана в цій книзі, «напихає людям голови інформацією, яку не можна перетравити, захаращує їх нічого не вартими «фактами», аби вони переситилися, аби відчували себе «чудово проінформованими». І тоді вони вважатимуть, що думають, що рухаються вперед, хоч насправді і стоять на місці». Люди навіть не мають уявлення про навколишній світ через те, що єдине джерело

знань — книги — зазнавали нещадного знищення: їх усіх спалювали. Рей Бредбері наче дивився у воду, коли уявляв неосвічених людей, які навіть бояться вимовити слово «книга». Суспільство в його творах виховується телебаченням, котре передбачає, в основному тільки розважальні програми, що не дають корисної інформації.

Сучасне суспільство також впевнено крокує до цього, адже молодих людей, котрі досі читають книги (не враховуючи шкільні підручники), залишилось дуже мало, і, на диво, навіть не потрібно було знищувати чи забороняти книги. Існує думка, що ті, хто читають книги, завжди будуть керувати тими, які дивиться телевізор. Я погоджуюсь з цим твердженням і надіюся, що воно відповідає дійсності, адже, читаючи, ми уявляємо події, самостійно аналізуємо, робимо висновки, прогнози, а разом з тим — розвиваємося та вдосконалюємося. Коли ж дивимось телевізор, то сприймаємо готову інформацію, не особливо напружуючи свій мозок. Більше того, на телеекранах ми отримуємо тільки інформацію, відібрану на розсуд продюсера чи режисера. У той же час, читаючи книгу, ми самостійно мислимо, міркуємо. Та і, зрештою, книжку легше обрати до смаку, відповідно до потреби, настрою, уподобання. Щодо телепродукту, то ми змушені сприймати тільки те, що нам пропонують, що «модне» й «на слуху», і отримана таким чином інформація не завжди правильна, об'єктивна та корисна. На мою думку, якими б розвиненими не були різні інформаційні засоби і технології, саме книжка є одним із основних джерел розвитку людини.

Цього року в моєму «щоденнику пам'яті» з'явилися ще такі прізвища, як Шекспір, Гоголь та Бредбері. Їхні книги не перестають вражати мене. Саме творчий доробок цих авторів не дасть втілити в реальність майбутнього, описаного в книзі Рея Бредбері, адже такі твори, як "Гамлет", "Ревізор" та "451° за Фаренгейтом" є, були і залишаться актуальними ще багато років. Тому я надіюся, що колись, на схилі літ, сидячи в м'якому кріслі, я буду з трепетом гортати щоденник дитячих та юнацьких думок та пригадувати цікаві сюжети, про які потім розказуватиму своїм онукам.

Яремій Ганна

*Івано-Франківська загальноосвітня
школа II-III ступенів №2*

Роздумуючи про «Маленького принца»

Повість «Маленький принц» Антуана де Сент-Екзюпері була прочитана мною, коли мені не було ще й десяти років. Це було дивовижне відчуття. Вона справила на мене неймовірне враження та

мала неабиякий вплив, змінила мій внутрішній світ. Я став добрішим і чеснішим. Але все ж таки дитячий вік давав про себе знати : я «бачив» цю повість на поверхні, дивився на неї крізь щілину зачинених дверей.

Прочитавши «Маленького принца» в чотирнадцять років, я зрозумів цю повість значно глибше, сподіваюся усвідомив усе те, що хотів донести автор. Поділюсь своїми думками з Вами.

Баобаби, рози та вулкани — це все символи. Баобаб — не просто велике дерево, а одна з частин нашої душі, темна її частина, від якої не можна позбутися назавжди, але треба викорінювати її щодня: «Прокинувся зранку — прибери свою планету, інакше вона вся заросте баобабам». Я вважаю, що баобаб можна порівняти з такою рисою людського характеру, як сумнів. Є фразеологізм «розриває сумнів» , подібно баобабам, які можуть розірвати планету.

Вулкани — не просто геологічні утворення, які виникають над каналами та тріщинами у земній корі, які на поверхню викидають лаву, попіл, гарячі гази, водяну пару й уламки гірських порід. Хоча це все не так вже й просто, чи не так?

Вулкани, у моєму розумінні, — це злість і гнів. І ось тут найцікавіше: у Маленького принца було два діючих вулкани і один згаслий. Діючі вулкани — це злість і гнів, які «бурлять» в нас, ще не... забуті. А ось згаслий — це злість та гнів, які ми вже перебороли, перемогли. Але, як відомо, вулкани ніколи не вмирають. Тобто можна сказати, згаслий вулкан — це те вразливе місце, на яке не варто «натискати». У кожного воно своє. Ми вже забули його, перемогли, але якщо «натиснути» ще раз, то неодмінно трапиться виверження, якого ніхто не міг передбачити. Якщо трапиться виверження хоча б одного вулкану — планеті кінець. Але Маленький принц впевнений, що цього не трапиться, бо він ще дитина. Діти чисті від гніву, він їм незнайомий.

Роза — не просто квітка, а символ безневинності, любові, самотності. У неї всього чотири колючки. Сама вона, звичайно, нікому нашкодити не може, а також не може чинити опору. «Твоя роза настільки дорога тобі, тому що ти віддавав усі свої дні». Маленький принц воістину кохав свою розу. Оскільки справжня любов, на мою думку, не в словах, а в діях: він піклувався про неї, сумував. Мені здається, що Земля сподобалась Маленькому принцу. Якби не його несамовиті хвилювання та жага побачитися зі своєю розою, він би залишився на нашій планеті.

Зараз я би хотів поговорити про мешканців астероїдів (планет). Король, Честолюбець, П'яниця, Ділова людина, Ліхтарник, Географ. Я вважаю, що назви цих людей за видом діяльності варто записувати з

великої літери, оскільки нам не було дано їх імен. І якщо подумати, на астероїдах вони живуть одні, а значить, як би ми їх не називали, на своїй планеті вони будуть єдині та неповторні.

Далі я хотів би поміркувати про дії мешканців астероїдів. На мою думку, все, що вони роблять, є абсолютно даремним. Король, якому здається, що він керує зірками; Честолюбець, який хоче, щоб усі люди ним захоплювались та милувалися; П'яниця, який п'є, щоб забути, що йому соромно пити; Ділова людина, яка постійно рахує зірки, вважає, що володіє багатьма з них і хоче купити ще більше; Ліхтарник, який вірний своєму слову, кожную хвилину запалює і гасить ліхтар; Географ, який записує в підручник розповіді мандрівників, але сам ніколи не мандрував. Усіх цих людей об'єднує те, що вони займаються безглуздою та марною роботою та проживають те ж життя. Але воно їм подобається, бо ж вони не знають, що можна жити по-іншому. Ось тут я зупинився на роздоріжжі: робити те, що тобі подобається, нехай навіть це безглузді і марні дії, або ж робити те, що корисно для суспільства, навіть якщо тобі це не подобається. Я вважаю, якщо Вам вдасться те, що нам подобається і йде на користь суспільству і нам самим. Це буде справа всього вашого життя, справа мрії. В усіх вона різна, але наводити приклади або перераховувати їх занадто довго. Я вважаю, що, описуючи мешканців астероїдів, Антуан де Сент-Екзюпері хотів змусити людей задуматися: **«Чи не позбавлені сенсу та користі мої дії?»**.

Бажаю вам знайти вашу розу, щоб для баобабів настала зима і ваші вулкани спали й не турбували вас!

Крюков Ярослав

*Івано-Франківська спеціалізована
школа I-III ступенів №5 з поглибленим
вивченням англійської мови*

Чарівний світ Гогвортсу

Чи любите ви ходити до школи? Більшість дітей на це питання скажуть «ні». Але тільки не учні Гогвортсу. Що? Ви ніколи не чули про цю школу? Гогвортс — це школа чарівників, у якій навчається знаменитий Гаррі Поттер... Ця історія почалася ще 12 років тому, коли Волдеморт убив батьків Гаррі, а сам хлопчик вижив, відбувшись тільки шрамом на чолі.

Зараз у Гаррі Поттера безліч проблем, а одна з них — «чекати», поки його уб'ють. У Гаррі є вороги, але, звичайно ж, є і вірні друзі.

Серед них Рон Візлі та Герміона Грейнджер — найвірніші друзі. Вони разом «і у вогонь, і у воду»...

Книга написана легко і зрозуміло, деколи жартівливо. Мабуть, з героїв мені найбільше сподобалася Герміона Грейнджер. У неї я віднайшла кілька рис характеру, схожих з моїми. Вона прагне багато знати й годинами просиджує за книжками. А Рон, навпаки, веселий, легковажний, часто порушує правила, як і його брати Фред і Джордж.

Читаючи першу книгу, я думала, що Гаррі буде старанним і наполегливим. Можливо, найкращим учнем школи. Проте він виявився звичайним хлопчиком-підлітком, життєрадісним і веселим. Та у ньому вражають, насамперед, відповідальність за свої вчинки, відвага, готовність прийти на допомогу в будь-яку мить. Він надзвичайно відданий своїм друзям і готовий без роздумів віддати за них життя.

Із кожною сторінкою я все більше поринала у сюжет книги. Мене затягувало у вир подій, і починало здаватися, ніби все це відбувається зі мною, ніби я теж чарівниця, навчаюся у Гогвортсі, а Гаррі, Рон та Герміона — мої найкращі друзі та однокласники.

Книги про Гаррі Поттера сповнені подіями та пригодами, які із дорослішанням головних героїв стають усе небезпечнішими. Я щиро вболівала за Гаррі та його друзів, переживала кожную невдачу та поразку, сердилася на Волдеморта та його поплічників.

Читаючи книги про Гаррі, я занурювалася у чарівний світ, де існує магія, де все можливо. Але злі чари та закляття — ніщо у порівнянні зі справжньою дружбою, відданістю та любов'ю.

Гаврилів Ніколіна

*Івано-Франківська загальноосвітня
школа I-III ступенів № 6 імені Івана
Ревчука*

Любов — це сонечко, що Всесвіт огріває...

Я дивлюсь на весняне сонечко і бачу в ньому любов, ту любов, яка існує у всьому, що нас оточує. Природа вчить нас любити, адже в природі усе наповнене цим світлим почуттям. Сонечко лагідно торкається пелюсток перших весняних квітів, а ті у відповідь, немов рученята, простягають до нього свої зелені листочки. Вітер грайливо перебирає тоненькі гілочки на деревах, і в цих рухах також

відчувається любов. Перший пташиний спів. Хто співає — не видно, але на серці стає так тепло і ніжно.

Сіре маленьке цуценя, побачивши мене у вікні, радісно махає хвостиком, ніби каже: «Я люблю тебе», і у відповідь хочеться нагодувати його та подарувати обійми. Я вдихаю і відчуваю аромат смаколиків, які приготували мамині руки, чую буркотіння дідуся, відчуваю турботу бабусі, підтримую веселий сміх брата — усе це любов, яка допомагає мені жити, надає сили.

Любов робить нас добрішими, вона збагачує наш внутрішній світ. А ще це чудове почуття відкриває таланти, без любові неможлива творчість. Любов — це найкращий подарунок, який ми можемо дати близьким, країні та всьому, що нас оточує...

Я погоджуюся з митцем Омаром Хайямом у тому, що «любов — це сонечко, що Всесвіт ogrіває», і нехай це сонечко ніколи у наших душах не згасає. Мені дуже хочеться, щоб серце кожної людини було наповнене цим теплим почуттям, справжнім та щирим, скільки безглузвих конфліктів та помилок тоді можна було б уникнути!

Не буває багато любові,
Як і ніжності, і краси.
І тому лише наша воля,
Чи ми зможемо це донести,
Чи зуміємо дарувати
Це прекрасне святе почуття?
Нас з дитинства навчає мати,
Що любов — то основа життя!

Івасюк Поліна

*Івано-Франківська загальноосвітня
школа I-III ступенів № 12 ім. І.Франка*

У пошуках казкового синього птаха на ймення Щастя

Не помилюся, коли скажу, що кожен із нас прагне піймати казкового синього птаха на ймення Щастя. Щоразу, розпочинаючи подорож світом зарубіжної літератури, я все більше пізнаю добро і зло, знаходжу ключі до розуміння багатьох життєвих проблем, відкриваю таємниці любові і дружби. Читаючи найкращі твори світової літератури, я розумію, що художній світ відрізняється від реального,

зовнішній світ сповнений не тільки барв, образів, звуків, він складається із великого хаосу, що називається життям.

Мені було страшно, коли я перечитувала казки та міфи, а герої ставали на двобій зі злими чаклунами або велетнями, мені дуже хотілося перемоги справедливості і добра. І я вірила. Хіба я могла здогадатися, що звичайна казка оповідає нам про одну з «вічних» проблем — проблему боротьби добра зі злом. І не просто оповідає, а залучає нас до її вирішення. Я прагну пояснити незрозумілі явища: сніг, дощ, землетрус, потоп, зміни пір року, з'ясувати причини їх виникнення. Ці спроби народжують чарівні історії, у яких виявлялася віра у людські можливості, у могутніх істот-богів, які могли захистити людину чи нашкодити їй. Такі історії є міфами.

Країна Чудес — це те, чим ми є... Про звичайні і незвичайні речі, що сталися з дівчинкою Алісою, розповідає у своїй книзі «Аліса в Країні Див» англійський письменник Л. Керролл. На жаль, дорослі, заклопотані своїми проблемами, це не завжди помічають. Королівський двір постає у вигляді колоди карт, у які, як відомо, грають, їх тасують. Отак і королева на свій розсуд грала своїми підлеглими. Тобто життя — це складна гра, де завжди одні виграють, а інші — програють.

Усі люди різні, як і мешканці Країни Див. Нас чекала незвичайна подорож у Святвечір — дивовижну ніч, єдину на рік, коли здійснюються всі мрії й бажання, коли стають реальними найфантастичніші речі. Різдвяна історія Ч. Діккенса схожа на казку із щасливим кінцем. Письменник нагадує людям, що часто у своїх нещастях винні вони самі, у їхніх руках змінити життя на краще, жити в мирі та злагоді, бути добрими й милосердними. Що робить людину щасливою? Коли дитину починають вважати дорослою? Мабуть, це визначається не віком, а тим, як поводить себе особистість. Які вчинки здійснює? На такі думки наводить образ головного героя роману Ж. Верна «П'ятнадцятирічний капітан» — Дік Сенд. Романтика мандрів, свіжий вітер, що розправляє білі вітрила, рішучість, впевненість і оптимізм додають мені впевненості, кличуть уперед, надихають на подолання труднощів.

Ми — світ звичайних людей. Щодня шукаємо земного щастя. Хтось у літературі, хтось у музиці, а хтось показує сильний людський характер у екстремальній ситуації, як герой оповідання Дж. Лондона «Жага до життя». Автор у своєму творі пише про страждання людини, про добро і зло. Та найголовніша риса, яка привертає увагу письменника, — це захоплення людською стійкістю. Вершиною людської гідності є здатність захистити слабшого, вірність у дружбі,

підпорядкованість законам товарищкості, гуманізм у стосунках між людьми.

Я заглянула в епоху Відродження, яка вразила мене нестримним злетом фантазії, величним піднесенням духу, вірою у творчі можливості людини. Я шукала відповіді на запитання: як краще жити — розумом чи серцем?

Палке слово Сервантеса вражає людей своєю значущістю, змушує замислитися над життям, відроджує бажання наблизитися до ідеалу, змінивши власне буття.

Отже, шукаймо серцем, пізнаваймо істину, сенс буття через моральні принципи. Для цього треба бути чистим душею. Мистецтво зарубіжних письменників не залишає байдужим до себе жодної людини, яка хоча б раз поринала у цей фантастичний світ. Завжди так буває, що Зло пройде — і переможе казка. Саме казка, ця чарівна країна добра і щастя, вселяє віру в дітей. Наївними очима ми спостерігаємо за Попелюшкою чи Білосніжкою... Оце ж і воно — Добро. А як Мрія?.. Десять чи тисячі слів. І кожне — це той ключик до людських сердець, до великої брами Літератури.

Баріляк Христина

*Івано-Франківська загальноосвітня
школа I-III ступенів № 15*

Лист учням 7-А класу від Енн Ширлі

Привіт, учні 7-А класу — мої найвідданіші шанувальники!

Я, Енн Ширлі, але називайте мене, будь ласка, Корделією. Ой, як же немудро з мого боку! Ви ж і так це знаєте, адже читали книгу про мене.

Що ж... Тоді, пропустивши знайомство та обмін привітаннями, перейдемо до обговорення великої, важливої, хвилюючої, серйозної, складної та справді актуальної у ваш час проблеми. Впевнена, ви не зрозуміли, про що це я, і вважаєте, що все у вас добре, але це зовсім не так. Ну як можна було не помітити, що у вашій школі так мало простору для уяви, що бажає вільно літати, адже окрилена натхненням? Це ж до жаху нудно і нецікаво!

Гаразд, досить балакати! Час переходити до дій! Яких? Та розбиратися з усією цією вашою похмурою атмосферою, що панує серед семикласників, а то й, не дай Господь, у всій 19 школі.

Почнемо з найпростішого, того, що може подарувати радість і є у кожному класі. Правильно мислите, з вазонів! Великі, малі, пухнасті

та з гострим листям. Скільки простору для уяви, чому ви цього не зробили?!

Перше моє завдання — дайте рослинам імена. Як можуть вони жити без цього? Засвідчити їх індивідуальність можна лише так. Ось у мене є герань Любонька, вона чудова, дуже гарна. Тепла, як любов. До речі, щодо доквілля. Біля вашого стадіону росте просто неймовірна верба, а далі — берези. Вам обов'язково потрібно їх теж ошчасливити. Не можна залишати таку красу без особистого, не менш прекрасного, ніж сама рослина, імені.

А ще весною чи ранньої осені вам обов'язково потрібно проводити чаювання та пікніки на подвір'ї школи. Територія вашого навчального закладу є достатньо великою. Але у вас немає жодної лавиці чи лавки або гамака! Терміново напишіть директору школи листа-блискавиці. Сигналізуйте! Як можна крокувати вам до Європи за відсутності такого атрибуту для шкільного дозвілля? А взимку можна влаштовувати щось схоже у класі з безліччю смаколиків та пахучого какао! Це ж так весело! Потрібно більше часу проводити на свіжому повітрі. Що ви думаєте щодо уроків біології та географії на березі Бистриці чи в парку? Або літератури на канапі під деревом? А можливо, історії? Порадьтеся і оберіть. Переконана, це сподобається як вам, так і вчителям.

Спробуйте створити клуби за інтересами та збирайтесь хоча б двічі на тиждень. Обговорюйте улюблене, висловлюйте свою думку, діліться враженнями! Спілкуйтесь! Це неймовірно цікаво, чи не так? Що ж, декілька порад я дала, а далі фантазуйте самостійно.

Бажаю вам цікавого змістовного життя та щастя!

З любов'ю завжди ваша
Енн, або Корделія Ширлі

Дем'янюк Людмила

*Івано-Франківська загальноосвітня
школа I-III ступенів № 19*

Лист Енн Ширлі до учнів нашої школи

Привіт, любі учні 19 школи, споріднені душі. Дізналася, що багатьох зацікавила моя історія, тому вирішила написати вам цього листа, щоб ви повірили в диво. Це ж надзвичайно, коли герої спілкуються з вами. Правда ж? Ох-х-х... Я так цього чекала. Знали б ви, скільки я маю новин, щоб розповісти вам.

Хочу поділитись тим, що в мене нещодавно виріс мій власний сад. Мій! Я така щаслива. Кожне деревце має своє ім'я й свою історію. Чекаю не дочекаюсь весни, щоб сидіти біля Білявочки й милуватися її біло-рожевим цвітом.

А ще я минулого тижня зустрілася з Діаною Баррі. Які ми були щасливі бачити одна одну! Ми провели аж цілі 3 дні разом. Це просто незабутньо!

До мене дійшли чутки, що в 19 школі мало простору для уяви. Я так цього не залишу, це потрібно обов'язково виправити! У мене є одна ідея. Пропоную проводити уроки біології і географії на річці! Ох-х-х... Друзі! Як це дивовижно. Незвичайно було б, щоб вам вечорами дозволяли ходити до неї і мріяти... На небі з'являються зорі, які відображуються у її пишних водах. Потім дати їй назву, наприклад, Водяна стежина щастя й добра.

А ще чула, що на подвір'ї школи росте верба, ще і старенька. Було б чудово, якщо б на ній був будиночок, у якому учні могли б проводити свої тужливі дні, наприклад, ті, хто отримав погану оцінку. Хоча... чи бувають оцінки погані? Я би ввела іншу систему оцінювання. За відповіді видавали б вітальні радості, щастя чи смаколики.

А ще-е-е... Хочу запропонувати вам моднячок, звичайно, за бажанням. Якщо б дівчатка на останній дзвоник одягли би плаття з буфами! Ох-х-х... Я неначе повернулася в той день, коли Метью на Різдво подарував мені перше моє плаття з пишними рукавами. Це ж так приємно було! Якщо вам сподобається ця ідея, то обов'язково відправте листа, адже так цікаво, чи хтось дослуховується до моїх порад. Пора закінчувати, поспішаю в Зелені Дахи, хочу провідати мою добру Маріллю.

Чекаю листа!

З любов'ю Енн Ширлі

Стельмах Анастасія

*Івано-Франківська загальноосвітня
школа I-III ступенів № 19*

Фанфік до книги «Полліанна»

Глава 1

Додому

Поїзд мчав рейками. Сади, ліси, поля, будинки миготіли за

вікном. Полліанна палала бажанням якнайшвидше повернутися додому, у Белдінгсвіл. Щойно поїзд виїхав за межі Нью-Йорка, Полліанна радісно спостерігала краєвиди за вікном та розпитувала про все свою тітку. Їй дуже кортіло побачити Ненсі, садівника Тома, завітати до місіс Сноу, відвідати містера Пендлтона та Джиммі Біна, тому кожних п'ять хвилин міс Поллі чула від дівчинки одне й те саме запитання:

— Тітонько, ми приїхали?

— Ні, — чула у відповідь.

— А тепер? — укотре запитала Полліанна.

— Ще ні, — стомлено відповіла тітка Поллі.

— А зараз? А може, тепер? Ми приїхали? Уже? тепер дівчинка навіть не чекала відповіді.

Місіс Поллі цього разу не звернула уваги на слова небоги через драматичну сцену в книзі.

— А можливо, вже? Ну, тітонько, ми приїхали? — нетерпляче запитувала крихітка.

— Ще трішки, зачекай, — заспокоювала тітка.

Полліанна продовжувала дивитися у вікно. Напевне, планувала, кого першого провідає.

Глава 2

Зустріч Полліанни з друзями

Поки Полліанна занурювалася у свої мрії, Ненсі готувалася до її приїзду. Від радісної думки, що вона скоро побачить дівчинку, на її обличчі засяяла усмішка.

У садочку, як завжди, порався старий Том, він також чекав приїзду маленького сонечка.

— Невже, — кричала від радості Ненсі, — я побачу нашу крихітку?

— Звісно побачиш, — заспокоїв садівник Том.

— Поспішаймо, поїзд прибуде на вокзал о 12:30. У нас залишилося лише 30 хвилин, — стурбовано відповіла Ненсі.

На вокзалі зібрався чималий натовп людей, яких зцілили радісна душа та щира усмішка Полліанни. Напевне, усе місто чекало повернення дівчинки, усі хотіли побачити її перші самотійні та впевнені кроки. Усі з нетерпінням чекали поїзд, Джиммі навіть узявся рахувати хвилини до прибуття.

Довгоочікуваний поїзд нарешті прибув. Відчинилися двері вагону, з них стрибнула рудоволоса дівчинка у перекошеному

капелюшку. Посмішка сяє на обличчі! Корона золотого волосся немов горить від сонячних променів. За хвилину радісний натовп захопив в обійми крихітне створіння. Полліанна була дуже рада побачити всіх людей, яких називала своїми друзями.

— Ненсі, Джиммі, дядечку Томе, містере Пендлтон, дядечку Томасе, Тімоті! — радісно кричала Полліанна. — Ого! Як вас тут багато! Мені не вистачить пальців ні на ногах, ні на руках, щоб порахувати, скільки вас тут! Ви всі прийшли до мене? Я така рада, така рада! Така рада вас всіх бачити!

— Так, Полліанно, ми прийшли зустріти тебе! – відповіли люди.

— Тітонько Поллі, вони всі прийшли саме до мене! Ви собі це уявляєте? Я безмежно цьому рада! А ви цьому раді? Я дуже щаслива! Я думаю, ви теж! Правда?

— Я теж дуже рада за тебе, Полліанно, — весело відповіла тітка. І ще там, на вокзалі, ввічливо запросила всіх на обід, про що потім ніколи не жалкувала, адже ці щасливі люди принесли багато позитиву, радості у цей колись похмурий дім.

Глава 3

Випадково підслухана розмова

Вранці після сніданку до місіс Поллі прийшла невідома жінка.

— Хто ця жінка? — зацікавилась дівчинка. — Навіщо вона так рано до нас завітала? Може, вона зі спілки «Жіноча допомога»?

— Полліанно, — лагідно запитала Ненсі, — що з тобою? Щось не так?

— Усе добре, а хто ця жінка, яка прийшла до тітоньки? Вона з «Жіночої допомоги»? Чому я не бачила її раніше? Вона у нас недавно? Як її звати? Ти знаєш?

— Знаю, це місіс Х'юз.

— А хто вона?

— Мені це невідомо, але я точно знаю, що це давня знайома місіс Поллі.

— Я зможу познайомитися з місіс Х'юз?

Ненсі не встигла ніяк відреагувати на слова Полліанни, адже дівчинка вже побігла до своєї кімнати. Пробігаючи повз кімнату тітки Поллі, вона почула розмову двох жінок:

— Місіс Хюз, хочу вас запитати, де саме буде знаходитися клас Полліанни?

— Хочете, ми з вами зустрінемося, я вам усе покажу?

— Пропоную завтра о першій біля воріт школи.

— Прекрасно, дякую вам за те, що погодилися завітати до нас. Почуте водночас зацікавило і схвилювало дівчинку.

Глава 4

Зізнання та привід для радості

— Полліанно, сьогодні о першій годині ми з тобою підемо до нової школи з місіс...

— З місіс Х'юз? Ми будемо дивитись на майбутній клас? — радісно запитала Полліанна.

— А звідки ти знаєш? — насторожено запитала тітка.

— Ой... Я ненароком підслухала вашу розмову.

— Полліанно, це є ознакою невихованості. Так робити не можна.

— Знаєте, тітонько, я навіть рада, що ненароком почула вашу розмову!

— Цікаво, чому тут можна радіти?

— Я рада, бо змогла підготуватись, причепуритися!

— А завтра ми вдвох підемо вибрати тобі шкільну канцелярію, форму, портфель.

— Ого! Я така рада, така рада, бо раніше ми з татом не вибирали форму та канцелярію, нам все «Жіноча допомога» давала! Я вперше буду обирати собі речі до школи! Я вже не можу дочекатися! Ураааааа! На цьому розмова була завершена, адже потрібно було виходити, щоб встигнути вчасно. Полліанна весь час підганяла тітку Поллі, адже вона так хотіла познайомитися з місіс Х'юз та побачити свою нову школу, що ладна була бігти!

Полліанна з нетерпінням чекала початку навчання та зустрічі із своїми однокласниками! Навіть рахувала, скільки залишилося часу, а залишалось ще цілих 3 доби і 10 годин.

Глава 5

Дивні хованки

О дванадцятій Ненсі зайшла до затишної кімнатки Полліанни, але дівчинки не побачила, ретельно оглянула приміщення і нічого не зрозуміла.

— Місіс Поллі!!! Полліанна, Полліанна! Її немає! — кричала вкрай налякана Ненсі.

Почувши це, занепокоєна місіс Поллі вийшла з кімнати зі словами:

— Куди ж могла подітися ця дитина?! Чортеня якесь!

— Як вона може так говорити про цього янгола! — у думках обурювалася Ненсі. Але господарку можна зрозуміти: така новина не дуже приємна.

Усі в домі були дуже схвильовані через відсутність дівчинки, тому Ненсі, не гаючи ні хвилини, побігла розповісти все садівнику Тому, можливо, він знає, де вона. Полліанна знайшлася в саду, на лиці дівчини засяяла усмішка.

— Полліанно! Ти чому нікому не сказала, що ідеш у садок?

— Ну... а... Просто тітонька спала, а ти була зайнята приготуванням сніданку. І я не стала тебе тривожити.

— Ти нас так налякала! Піду скажу твоїй тітці, що ти знайшлася.

— А чому налякала? Я дуже рада, що прокинулася раніше!

— Чому?

— Тепер я можу швидше прийти до школи! І зможу познайомитися з усіма, усіма! І з вчителями, і з однокласниками, і з усіма! Правда, це чудово? Я думаю, що так! А ти як думаєш? Теж так? А як ти думаєш, як думає тітонька Поллі? А може, вона так не думає? Чи думає? А якщо ні?

— Звісно, це чудово! — вигукнула радісна Ненсі. — Я впевнена, міс Поллі теж так вважає.

— Ого! Ненсі, ти це бачиш?! Це мені? Велосипед!

— Так, Полліанно, це тобі, ти будеш на ньому їздити до школи, — відповів лікар Чилтон.

— Я така рада! Тепер до школи не 15 хвилин, а менше! А скільки тепер потрібно часу, щоб доїхати до школи?

— Якщо їхати, то 5 хвилин.

— О... Я тепер зможу ще цілих 10 хвилин лежати в своєму теплому ліжечку!

Полліанна і міс Поллі попрямували до школи, тітка весь час просила їхати повільніше, адже вона не має такого «залізного коня».

6 глава

Перший день у школі

Пролунав дзвінок на урок. До класу ввійшли Полліанна, її тітка та найповажніша особа цієї школи – директор!

— Добрий день! — привітався директор.

— Добрий день! — в один голос відповів клас директору.

— У вашому класі нова учениця, її звати Полліанна Віттер...

— Привіт! — не стрималася новенька.

— Відтепер вона вчитиметься у вашому класі. Прошу поважати її та подружитися. Полліанночко, будь ласка, сідай, ось тут вільно. Прошу вибачення, продовжуйте урок.

Директор та міс Поллі вийшли з класу та рушили у своїх справах.

— Хм... Вільна парта... — подумала новоспечена учениця.

— Діти, познайомтеся з новенькою, — запропонувала місіс Х'юз.

— А навіщо нам з нею знайомитися? Ми її вже знаємо! Це Полліанна! — вигукнула неслухняна Хлоя Мюллер.

— Хлоє, помовч! — вигукнули діти.

— Це ви мені? — видавила з себе Хлоя.

Увесь урок забрали безглузді сварки дітей, але все ж знайомство відбулося. Пролунав довгоочікуваний дзвінок на перерву, усім кортіло дізнатися більше про свою однокласницю, лише Хлоя лишилася байдужою до Полліанни.

— Полліанно, а чому ти перейшла саме до нашої школи? — запитала Венді Джонсон.

— Так, чому? — підтакнула Бетті Джонсон.

— Тітонька так вирішила... — ледве встигала відповідати дівчинка.

— Чому ми тебе тут раніше не бачили? — спитав Нік Шенн.

— Бо я раніше жила вдома, з татом, а ще раніше з мамою... А минулого літа у тітки, потім в Нью-Йорку в лікарні, а тепер знову тут.

— А скільки тобі років? — поцікавився Марк Еванс.

— Ой! Дзвінок!

Для всіх учнів 6-А класу цей день був особливий по-своєму: для когось з'явилась суперниця з лідерства, у когось — гарна товаришка, у когось — балакуча сусідка по парті, а для самої Полліанни цей день був цікавим, адже кожної перерви до неї сипалося мільйон запитань.

7 глава

Підступна Хлоя!

Цього ранку дівчинка прокинулася пізніше, тому спочатку засумувала, бо не зможе прийти першою до школи, а потім зраділа, адже зуміла довше поспати.

Коли Полліанна прийшла до школи, там на неї чекав неприємний сюрприз.

- О ні! Я думала, вона не прийде! — обурювалася Анетті.
- Я теж! — погоджувалася Ірен.
- А що з вами таке? — не могла зрозуміти Полліанна.
- Вона ще й робить з себе ангелика! Зніми курточку! Крильця помнеш! — підколювала дівчинку Анетті.
- Що я вам зробила?
- Не прикидайся, що не знаєш!
- Та я справді не знаю!
- Не знаєш? Тоді іди з наших очей! Тобі тут більше не раді!
- Так, так! Ми до тебе добре ставилися! А ти...
- Не говори до неї! Вона цього не варта!

Пройшли два уроки, на перерві всі діти побігли до їдальні, а Хлоя, Анетті, Ірен та Лола залишилися в класі, виправдовуючись тим, що Лола загубила зошит, а дівчата допомагають його шукати.

- Сніданок був смачним! Правда?
- Так! Дуже люблю млинці з варенням! Ой, зараз буде дзвінок! Ходімо, потрібно підготуватися до уроку.
- О Боже! Що це? Хто це зробив? — викрикнула Полліанна.
- Що таке? — запитала Ебі.
- Мені хтось налив у портфель води!
- Хто це зробив? Навіщо?! Та їх за це покарають, — пригрозила Ебі.

Цей день був для Полліанни дуже невдалим! Вона розуміла, що портфель їй намочила Хлоя з подругами, але за що? У чому вона винна?! Що вона зробила?

Після закінчення уроків, Ебі та Полліанна вирішили прогулятися, відволіктися від подій сьогоднішнього, не дуже приємного дня.

- Ебі, що мені робити? Чому Хлоя мене так ненавидить?
- Вона тобі заздрить! Я впевнена!
- Татку, чому ж тут можна порадіти? Будь ласка, допоможи мені!
- Що? А до кого ти зверталася? Тут ж більше нікого немає?
- А це гра така! — відразу повеселішала Полліанна. Її придумав мій татко! Коли тобі сумно чи ти зла, то потрібно шукати щось хороше! Але зараз я не можу знайти нічого хорошого!
- Ну... якщо Хлоя тобі заздрить, то значить, що ти краща за неї! А можна з тобою грати?
- Звісно, можна. А можна радіти тому, що я краща?

— Так. Це ж добре! Але не зазнавайся. А як твій тато вигадав цю гру?

— Коли я ще жила вдома, з татом, я дуже хотіла, щоб "Жіноча допомога" подарувала мені ляльку. "Жіноча допомога" допомагає людям, дарує речі, одяг, які жертвують різні люди. Так-от, я хотіла ляльку, але замість неї нам надіслали милиці... Я дуже засмутилася, але татко сказав, що треба радіти, адже вони нам не потрібні! І від того часу я граю у цю гру!

— Ого! Клас! А ти знаєш, що завтра ми їдемо до парку Йосеміті. Мені мама розказувала, що його площа більше ніж 3000 км квадратних.

— Такий великий! Ми справді туди поїдемо? Я така рада. Дівчатка ще довго гуляли та розмовляли про поїздку. Про неприємне вони вже не згадували.

8 глава

До Йосеміті на 3 дні. День 1

Наступного дня Полліанна з класом поїхала до парку Йосеміті.

Сьогодні Хлоя на диво була спокійною, не ображала Полліанну та не розпускала чуток про неї. В автобусі вона сиділа з Ірен, яка увесь час щось радісно торохкотіла. Хлоя всю дорогу до парку ні на хвилинку не випускала з рук якийсь блокнот. Полліанна дуже хотіла зрозуміти, що це з Хлоєю і що це за блокнот.

— Ебі, ти не знаєш, що з Хлоєю? Вона сьогодні якась не така.

— Так, на неї це не схоже! Тут щось не те!

— А може, це й на краще?! Вона сьогодні себе поводить добре! І нікому не псує настрої.

Цей день був незвичним для всіх, адже саме сьогодні мішенню для насмішок була не Полліанна, а сама насмішниця Хлоя: все повернулось бумерангом.

— Ви лише подивіться! Сьогодні наша Хлоя мовчить!

— Справді! А що, вже немає фантазії для новенької історії про Полліанну?!

— Та ні! Її, певно, совість «гризе»!

— Облиште її! Вона сама не своя! — заступилася Полліанна.

— Ти її ще захищаєш? Та вона ж грама доброти не варта!

Хлоя відстала, сказавши, зав'яже шнурочки на кросівках і наздожене всіх, але емоції у дівчинки в ту хвилину зашкалювали, вона хотіла лишитися на самоті.

Дівчинка побігла до лісу і сіла біля дерева. Її серце розривалося, вона сіла плакати і щось писати у своєму блокноті.

— Ну чому?! Чому? Чому я?! Що я їм зробила? А може ця... Полліанна! Це вона! Вона! Вона це все зробила! Це все через неї! Я впевнена!

Тим часом на галявині, де вечеряв весь клас, діти помітили, що Хлої немає, вчителька була шокована, вона планувала після вечері піти шукати дівчинку разом зі спеціальною службою порятунку, а гід мав залишитись з дітьми. Раптом Адам помітив записку, яка лежала на землі, і почав читати:

«Прошу уваги! Вибачте, що не попередила про свою відсутність, я скоро повернуся із своїм батьком, який теж тут у парку у своїх справах, прошу мене не шукати, я буду в повній безпеці... Ваша Хлоя».

9 глава
До Йосеміті на 3 дні
Неочікувано...
День 2

Шоста ранку... Лагідний схід сонця... Легенький, прохолодний вітерець дмухав у спинки дітей. Вони планували похід, але місис Х'юз змінила всі плани на цей сонячний день.

— Дітки, зараз ми з вами поснідаємо і підемо до тата Хлої. Діти не відповіли вчительці, вони були засмучені, адже похід до таємничої галявини, де кожного дня відбуваються містичні історії, у які не одразу і повіриш, був набагато цікавішим заняттям, ніж візит до тата Хлої. От, наприклад, така історія: це сталося два роки тому, туристи приїхали у цей парк групою 12 осіб з гідом. Один з туристів, Алекс, затримався на таємничій галявині. Він загубився, блукав лісами 4 дні, аж доки не знайшов занедбану хатинку, у якій жив старий дідусь. Він відігрів того туриста, напоїв чаєм з лісових трав, нагодував. Алекс жив у нього 2 дні, доки дідусь не намалював карту місцевості, щоб турист вибрався. Він хотів наздогнати свою групу, адже знав їхній маршрут, але не знайшов їх. Приїхавши у своє рідне місто, він одразу пішов додому. Його дружина Холлі кинулася йому в обійми зі словами:

— Не може бути, Алекс! Це справді ти? Я вже думала, що ніколи тебе не побачу!

— Чому? Мене ж не було всього декілька днів, — виголосив здивований Алекс.

— Яких декілька днів? Ти що, мариш? Тебе ж не було цілий рік!

От чому всі так хочуть потрапити на цю таємничу галявину. Але не судилося, сама природа заборонила дітям туди іти, щоб не наражати їх на небезпеку. Напевно, місіс Х'юз дякувала Богові, що все так вдало склалося, але це лише на перший погляд...

За годину засмучені діти та радісна місіс Х'юз були у Дональда Мюллера, батька Хлої. Він, як завжди, радо зустрічав своїх гостей.

— Ні. Вона не у вас? Як? Де ж моя донечка? Як ви це допустили? Та що ви за педагог! Звільнити! Ізолювати від дітей!

— То вона не у вас?

— Звісно! Звісно, у мене! Ви ще не зрозуміли!? Чи, може, я її ховаю? Хлоє! Хлоє! Виходь, не ховайся! Жарт не вдався! Ой! Її немає! Це ваша провина! Якщо з нею щось трапилось, я вас засуджу!

— Не кричіть, тут діти! Якщо вона загубилася, то потрібно її шукати, а не кричати!

Поки дорослі сварилися, діти згадували, з чого все почалося, хто бачив, як вона втекла, чому вона втекла та інші подробиці.

Нарешті пан мер почав обдзвонювати служби порятунку, які були поблизу, скликав усіх! Він був дуже стурбований зникненням своєї єдиної донечки! Його серце стукало гучніше, ніж дзвони у церковній дзвіниці.

Шукати Хлою вирушили декілька бригад порятунку, Дональд Мюллер та гід, а місіс Х'юз та дівтора залишилися чекати біля наметів.

10 глава

До Йосеміті на 3 дні

Виживання у лісі!

День 2

Над лісом зійшло те саме лагідне, грайливе сонечко, дмухав холодний вітерець, але Хлої було не до цього, у її животі буркотіло, вона хотіла їсти, спати, адже ця ніч була, напевно, найгіршою у світі:

я думаю, вам би теж не було б приємно спати на дереві.

Вона вже хотіла повернутися до однокласників, але характер та насмішки однокласників не давали їй цього зробити, тому вона зібрала всі свої речі та побігла ще далі, у глиб лісу, куди не можна без провідника, але оскільки Хлоя була мініатюрною дівчинкою, вона легко проскочила повз охоронця, який з нудьги читав дитячі комікси, а їх у нього було ще дуже багато. Розстеливши маленький килимок, вона сіла і почала думати:

— А що ж мені робити? А якщо не вистачить їжі чи води? Так! Потрібно подивитися, що у мене в портфелику. Так... Багато, багато їжі! Ура! На перший час вистачить! Вода, спальний мішок, батник, ще одні кросівки, сонячні окуляри, фрукти, серветки, виделка, ніж, ложки, ліхтарик, одяг... Добре, з цим розібралися, а що потрібно для зручного життя у лісі?! Ну, треба собі зробити дім! Але з чого? Через 2 години роздумів Хлоя згадала, що відпочивала на Мальдівах і вони з сім'єю жили у бунгало, а воно було зроблене з довгих і коротких гілок та листя.

— Так, листя є, гілки теж, а як це все скріпити? От би мати якийсь скотч чи плівку. О! В охоронця, здається, була плівка! Ура! Зрозуміли?! Я вже не така беззахисна злюка! Я буду жити тут! Вічно! Буду жити сама!

Не гаючи ні хвилини, Хлоя побігла до посту, де сидів охоронець. Ось і він. І удача! Охоронця на місці не було, але на його столику лежали дитячі комікси: «Juno», «Superman», «Danger», «America» і ще багато інших. Дівчинка почала нишпорити у всіх шухлядках, знайшла плівку. І тут її увагу привернули комікси, вона не втрималася і взяла собі декілька.

— Стоп! А якщо подумують, що це вкрали якісь люди, вони підуть до лісу, і знайдуть мене! Ні! Потрібно... Порвати декілька журналів, ніби це вкрала якась тваринка! А я розумна!

Тільки дівчинка побігла до лісу, як охоронець повернувся до свого посту з якимось поважним чоловіком у чорному елегантному костюмі.

— Містере Ендрю, наш парк є одним з найкращим у світі! Ви будете вражені, який красивий наш ліс, як гарно обладнаний пост охоронця, тобто мій, — схвильовано розповідав охоронець Кевін.

— Кевіне, мені дуже подобаються ваші розповіді, але я хотів би побачити, яким все насправді.

— Зараз, ми уже прийшли! О, ні! Що тут сталося? Перед містером Ендрю та Кевіном була така картина: були відчинені всі шухлядки, на землі розкидані речі, порвані журнали, декілька кусочків плівки.

— Це ви називаєте "один з найкращих"? Ви забираєте мій дорогоцінний час! Дякую за гарний прийом, але змушений сказати, що 5 зірок ви не отримаєте, до зустрічі через рік.

Здивований охоронець ще довго думав, що це сталося, адже за 10 років, які він тут працює, такого ще не було. Тоді він дещо згадав, зазирнув у свою валізу, заспокоївся, що той звір не внюхав його обіду,

а все інше - дурниця... У доньки ще багато перечитаних журналів та коміксів.

А тим часом Хлоя роздивлялася, що "позичила" у охоронця. На radoщах дівчинка почала будувати свою хатинку, уявляла, якою вона буде, малювала макет у блокнотику.

— Хм... Треба знайти величезні гілки і вставити їх у землю. Далі... Обмотати все плівкою і покрити все листям! Та це ж легко! Нема що робити!

Через 3 години сумлінної праці будиночок міцно стояв на ніжках-гілках. Далі облаштувала новоспечене лісове бунгало, приробила двері.

День закінчився, сонечко заходило за горизонт, ставало все темніше і темніше, дівчинка не могла заснути, тому увімкнула ліхтарик, щоб було не так страшно спати, тим більше Хлоя навіть не знала, чи є у цьому лісі звірі, але вона сподівалася, що вони не будуть нападати, що все обійдеться. А пошуки дівчинки продовжувалися, дорослі планували, якщо дівчинки не знайдуть, увечері третього дня місіс Х'юз з дітьми поїдуть до Белдінгсвілю.

11 глава До Йосеміті на 3 дні День 3

Пошуки Хлої тривали... Діти теж вирішили долучитися до них, адже хоч Хлоя була не дуже приємною дівчинкою, все ж була їхньою однокласницею.

Усі були зайняті справою, і дітям уже було байдуже до таємничої галявини, пошуки були цікавіше! Полліанна та Ебі пішли до парку веселих розваг. Вони обнишпорили кожную щілинку, але не дізналися нічого!

- Полліанно, а може вона від нас переховується?
- Може, вона не хоче повертатися до нас!? Але чому?
- Напевно, їй соромно за свої вчинки.
- А підемо до лісу? Там же ніхто її не шукав?

Дівчата дочекалися, доки охоронець Кевін зануриться у розглядання дитячого коміксу «Danger», і тихенько пройшли повз нього. На землю спустилася ніч. Дівчата увімкнули ліхтарики і рушили темним лісом. Раптом побачили якийсь дивний будиночок і зайшли всередину.

- Хлоє! Яке щастя, що ти знайшлася!

— Хлоє, прокидайся! Ми тебе знайшли!

— Що? А-а-а! Навіщо ви сюди прийшли? Я вас не кликала! Ідіть звідси!

— Ми нікуди не підемо без тебе!

Хлоя ще довго пручалася. Ебі побігла по дорослих, а Полліанна залишилася з Хлоєю, щоб та не втекла. Нарешті до бунгало прибіг мер, він почувався на сьомому небі від щастя, адже знайшлася його донечка! Найкраща, єдина!

Усі з спокійною душею повернулися додому, тепер кожному з них буде що згадати. Наступного тижня Полліанна тільки й говорила про цю пригоду та її тріумфальне завершення.

12 глава

Дружба

Цього сонячного осіннього дня Хлоя запросила на прогулянку Полліанну. Це було дуже несподівано. По телефону її голос звучав лагідно. Полліанна не гаяла ні хвилини, швидко збиралася, адже дуже хотіла зустрітися з Хлоєю. Дівчата були раді бачитись. Полліанні було приємно чути слова Хлої:

— Ти мене вибач, я це не зі зла, просто ти відразу всім сподобалася, а я... А про мене забули, мене вже ні за що не мали. Я захотіла привернути до себе увагу... І показати, що ти слабка, на відміну від мене. Вибач, якщо можеш.

— Та звісно, вибачаю.

— Справді?! Я така рада!

— А хочеш я навчу тебе гри у радість?

— Хочу, а як в неї грати?

Через деякий час дівчата стали найкращими подругами, і неважливо, що було в минулому, головне — що є тепер!

Дружба — це найцінніший скарб. Його важко отримати та зберегти, але легко знищити!

Далі буде...

Маслій Ілона

*Івано-Франківська загальноосвітня
школа I-III ступенів № 19*

Майстер і Маргарита

Берліоз

МАСОЛІТ. Окуляри. Журнал. Травень. Патріарші стави. Вечір. Іван. Абрикосова. Чудасія. Кисловодськ? Бог. Ісус. Вигадка. Фальсифікація. Чужоземець. Сумніви. Атеїзм. Розмова. Здивування. Доказ Канта. Людське життя. Доля. Фатум. Передбачення. Розгубленість. Жінка-комсомолка? Олія. Страх. Газета. Шпигун? Сумнів, сумнів, сумнів. Невизначеність. Скептицизм. Небо над Москвою. Розмова. Подив. Переконавання. Телефон. Негайно. Небезпека. Страх. Турнікет. "Стережись трамвая". Огорожа. Рейки. Бруківка. Коля. Жінка-вагоновожата. Пов'язка. Вагон. Гальмо. Шибки. Місяць. Темно. Голова. "Невже?" Бал. Речник теорії. *Кожному дано за вірою його.* Чаша за буття. Шпага. Небуття.

Життя — трамвай.

Ти Берліоз.

Майстер

Темноволосий. Балконні грати. Безглуздість втечі. Самотність. Бажання спокою. Іван. Вірші. Прохання. Кроки. Голоси. Понтій. Історія. Захват. Латунський. Мстислав. Чужоземець. Кіт. Кондуктор. Душевна рівновага. Історія. Зустріч із сатаною. "Фауст". Двоє божевільних. Злидар. Роман. Письменник. Історик. П'ять мов. Сто тисяч. Книги. Кімната. Липа. Сніг. Бузок. Ресторан. Прогулянка. Огидні квіти. Недобрий колір. Погляд. Збентеження. Очі. Самотність. Провулок. Голос. Здивування. Кохання. Мить. Травневе сонце. Таємна дружина. Очікування. Радість зустрічі. Тремтіння. Переживання. Доля. Затишок. Сміх. Кохана. Стіл. Грози. Грубка. Глузочки. Троянди. Роман. Праця. Роздуми. Роман. Роман. Роман. Віщування. Кохана. Майстер? Майстер. Роман — життя. Вийти в життя. Світ літератури. Редактор. Запитання. Відмова. Опалі червоні пелюстки. Дощ. Відчай. "Войовничий старообрядець". Туск. Передчуття. Частина душі. Невдача. Статті. Сміх. Подив. Страх. Хвороба. Осіння темрява. Тікати. Біда. Прийди! Дощ. Роман. Вогонь. Самотність. Сторінки. Попіл. Полум'я. Смерть. Стукіт. Вона! Страх. Ненависть. Зі мною - зле. Не треба. Смужка світла. Пасмо. Берет. Очі. Місячна ніч. Чверть години. Стук. Замети. Холод. Страх. Нестяма. Оберегти кохану. Бідолашна. Невиліковний. Клініка. Безумство. Плани. Місяць. Зникнення. Тривога. Вітер. Місячне сяйво. Маргарита? Галюцинації? Страх. Тремтіння. Склянка. Ніхто. Знайомство. Воланд. Роман. *Рукописи не горять!* Метушня. Туга. Спокій. Кидай мене. Бідолашна. Розпач.

Немає. Нічого. Документи. Тоскно. Бажання. Спокій. У підвал. Осоружний. Роман. Злидарство? Самотність. Відречення. Квартира. Тиша. Сон. Змирення. Лікарняний одяг. Розмови. Сатана. Моя кохана відьма. Сиві нитки в голові. Думки. Нічого. Без страху. Шкода тебе. Нещасний. Гірка ніжність. Сльози. Її волосся. Білі нитки. Білі нитки. Сніг. Очі. Ні. Пустеля. Плечі. Тягар. Біль. Очі. Нитки. Малодушність? Ні. Твердість. Будь спокійна. Ми жертви. Недуга. Потойбіччя. Їжа. Азazelло. Прикрість. Згорток. Посланець. Доручення. Запрошення. Фалернське вино. Темно. Важко. Думки. Самотність. Кінець? Отруйник! Злість. Маргарито! Ні! Чорна барва. Темно. Тихо. Тихо. Тихо. Отруйник. Що це? Пора. Гроза. Сад. Прощання. Продовження. Живий мертвий чи мертвий живий? Правда. Роман. Істина. Місто. Грім. Хмара. Коні. Дощ. Бульвар. Здивування. Водяні тіні. Клініка. Прощання. Іван. Учень. Продовження. Місто. Жура. Тривога. Хвилювання. Назавжди. Образа. Байдужість. Супокій. Свист. Тривога. Небо. Чорні коні. Тягар. Рука смерті. Перевтілення. Мокра чорночервона калюжа. *Боягузтво — найгірший з пороків.* Роман. Понтій. Фраза. Вільний! Вільний! Гори. Тричі романтичний. Пора. Прощай. Дім. Душа. Свічі. Сон. Міркування. Гусяче перо. Спокій. *Нагорода чи покарання?*

Життя — це творчість.

Ти майстер в нім.

Маргарита

Тверська. Квіти. Жовтий. Огида. Чорне пальто. Погляд. Самотність. Провулок. Безглуздя. Низький голос. Троянди. Життя — порожнеча. Кохання. Сенс. Таємниця. Чорні черевички. Квартира. Віконце. Стукіт. Радість. Доля. Передпокої. Фартух. Сніданок. Картопля. Грубка. Сміх. Білі суцвіття. Робота коханого. Захоплення. Допомога. Підтримка. Мій майстер! Життя в романі. Останні рядки. Шапочка. Відмова? Ні! Ні! Ні! Дощ. Парасолька. Тремтіння. Відчай. Поцілунок. Отрути Латунському. Отрути! Слабкість. Почуття вини. Неміч. смуток. Докори. Ніколи. Хай буде добре. Коханий. Майстер. Хай буде добре. Буде добре. Не покину. Ні. Завтра. Завтра. Ні. Не покину. Біжу. Дощ. Холодно. Двері. Зойк. Ні! Роман. Голіруч. Ні! Сльози. Страх. Порятую тебе. Вилікую. Лють. Роман. Тільки так. Скажу. Піду. Вранці. Чекай. Не бійся. Передчуття. Де ти? Де? Ні, сльози. Фото. Олександрівський сад. Азazelло. Іноземець. Прийом. Надія. Крем. Мітла. Критик. Погром. Квартира 50. Світа. Королева? Кривава ванна. Троянди. Чорний пудель. Шанобливість. Господиня. Гості. Бал. Світло. Звуки. Запахи. Штраус. Шампанське. Прах. Північ. Коліно. Рука. Сходи.

Дотепні коментарі . Страшні історії. Хусточка. Фріда. Біль. Дрижання. Муки. Гості. Кінець. Кривавий душ. Благальні очі. Відчай. Фріда! Поміст. Мовчання. Воланд. Голова. Череп. Майгель. Чаша. Кров. Тління. Вогні. Ювеліршина вітальня. Двері. Кімната. Воланд. Почет. Втома. Спирт. Кав'яр. Хвилювання. Серце. Захоплення. Вечеря. Пізно. Пора. Халат. Відчай. Гордість. Прохання. Фріда і хусточка! Милосердя. Повернення коханого. Вітер. Кохане неголене обличчя. Сльози. Поцілунки. Ти! Ти! Збережу. Поруч. Це я. Роман. Рукопис. Радість. Не покину. Алоїзій. Лють. Відьма. Спокій. Чесність. Наташа. *Життя — роман.* Натхнення. Занепокоєння. Підкова. Північ. Аннушка. Повернення. Квартира. Конвалії. Відчай. Тиша. Згорток. Думки. Жах. Розгубленість. Всемогутній Воланд. Рядки. Чорний плащ. Розмови. Танець. Я Відьма! Поцілунки. Сміх. Переживання. Бідолашний Майстре! Я з тобою. Завжди. Бідолашний Майстре! Гроза над Єршалаїмом. Сльози. Сльози. Сльози. Щастя? Так! Тепер. Гірка ніжність. Його скроні. Сльози. Рятуюнок. Потойбіччя. Азazelло. Радість. Сором. Коньяк. Запрошення. Швидкість. Іскри в очах. Здоров'я Воланда! Важко. Коханий! Тихо. Спокійно. Тихо. Тихо. Тихо. Просвітлення. За що? Вбивця! Віра. Роман. Вогонь. Багряні стовпи. Дим. Чорна хмара. Бульвар. Політ. Воля. Клініка. Юнак. Поцілунок. Прощання. Вершники. Смуток. Дорога. Свист. Туман. Чорна хустка. Ніч. Вогники. Перетворення. Перевтілення. Подив. Захоплення. Спокій. Понтій. Співчуття. Місячна дорога. Прохання. Удвох. Пора. Безгоміння. Тиша. Вічний дім. Берегиня. Сон. Спокій.

Життя — кохання.

Його руки — її крила!

Демків Юлія

*Івано-Франківська загальноосвітня
школа I-III ступенів № 21*

Рецепт щастя від Поліанни

Інгредієнти:

- світлі думки
- щирі посмішки
- приємні спогади
- маленькі радощі
- велика любов

Спосіб приготування:

1. Ретельно перемішати всі інгредієнти.
2. Додати 1 ложку надії, 2 склянки оптимізму, 3 жменьки привітності.
3. Присмачити гумором.

Зауваги:

- Не випікати!
- Не забувати!
- Вживати систематично — щодня! (якщо дуже сумно — тричі на день)
- Запивати ковтком свіжого повітря.

Результат:

Приносить радість, дарує віру, робить всіх щасливими.

Жменька добрих слів від Поліанни

«На початку було Слово...», — читав мені тато із Біблії. «Радійте!» — слово, яке найчастіше повторюється у Святому Письмі», — стверджував пастор Віттєр (це мій тато).

«У кожного є вибір — яким зробити своє життя, для кого жити», — згадалися слова мого доброго татуса, коли я плакала в порожній кімнаті величезного будинку тітоньки Поллі. Я вирішила жити для людей. Я зробила свій вибір: моє життя буде радісним. Я помітила, як від доброго слова у незнайомих людей з'являлася посмішка. У них теплішав погляд. Розцвітали обличчя. І мені на душі ставало так радісно.

Ось ця жменька добрих слів:

- Мої вітання!
- Я щаслива Вас бачити!
- Будьте здорові!
- Ви така вродлива!
- Яка Ви добра!
- Дякую Вам за все!
- Я люблю Вас!
- Я вдячна долі, що зустріла Вас!
- Як вправно все у Вас виходить!
- Та невже Ви це самі зробили?!
- Я ніколи ще такого не бачила!

- Дуже рада за Вас!
- Ви все зможете, просто повірте у себе!
- Так тримати!
- Чудово!
- Супер!

Гурик Софія

*Івано-Франківська загальноосвітня
школа I-III ступенів № 21*

**Творчі роздуми над п'єсою В. Шекспіра
«Ромео і Джульєтта»
Проблеми життя й смерті у творі**

Тихий-тихий зимовий вечір...Надворі дме холодний вітер. Він грайливо штовхає гілочки дерев до вікна. Здається, що вони ось-ось доторкнуться до мене, полоскочуть. Аж раптом мій погляд піднявся високо-високо до неба. Це місяць своїм сяйвом почав заворожувати мене. Заглянув у мою кімнату й освітив столик, де лежала книга В. Шекспіра "Ромео і Джульєтта".

І я, узявши в руки п'єсу, почала читати історію пристрасного кохання Ромео і Джульєтти. Сльози текли по моєму обличчю. Моя душа була засмучена. Чому кохання закінчилося так трагічно? Чому? Чому ворожнеча між їхніми родинами, що передавалася з покоління в покоління, так вплинула на їхнє кохання?

Мої думки полетіли в далеке XVI століття, в епоху царювання Єлизавети I в Англії в час шекспірівського буття. Я знайомлюся з Джульєттою, якій "ще чотирнадцяти нема літ", що «світить вродою» й з ніжним та красномовним Ромео, який вірить, що "кохання може все і все здолає". Відчуваю тріпотіння їхніх сердець на балу, їхні пристрасні погляди й мелодію чудових слів.

Проте проти закоханих був увесь світ. Родини юних героїв живуть у лютій ненависті один до одного.

Я хвилююся разом з юнаком і дівчиною, коли вони вирішують таємно одружитися й роблять свій вибір, ризикуючи всім: честю, багатством, любов'ю батьків (що є найсвятіше). Переживаю всі їхні тривоги, увесь той біль і те кохання, таке чисте й щире, яке окрилює їх.

Те велике почуття мало трагічну кінцівку...
Смерть.. Як страшно...

Кохання перемогло смерть... Лише любов і самопожертва закоханих змогли зупинити кровну ворожнечу...

Але молодих людей уже немає. Їхнє життя обірвалося в юні роки. Їм би тільки жити, творити, діточок ростити...

А тепер пуста... Пуста...

Чому? Скажіть, чому? Чи це доля така? Ні! Ні! Останнє слово за нами. Треба боротися! Треба триматися! Треба вірити! Шукати нові рішення й не здаватися!

Тільки час покаже, де є істина. Тому не треба робити поспішних висновків, а почекати, думати. Бувають такі ситуації, коли обіймає такий відчай, така тривога й здається, що все зупинилося... Так минає день, другий... А потім, не знаючи звідки, промені сонця, промені щастя пробиваються крізь хмари в наше віконечко й усі негаразди відходять... Десь пропадають, зникають...

Ось таке життя... Стежина не завжди вкрита квітами. Але її треба пройти, пройти...

Тихесенько рипнули двері. До кімнати увійшла матуся. Побачивши мої заплакані очі й книгу в руках, вона все зрозуміла. Підійшла до мене й ніжно-ніжно обняла, поцілувала й ледь чутно промовила: «Кожна пристрасть підштовхує до помилок, та до найбезглуздіших підштовхує кохання, — а потім помовчала й додала: — Я завжди з тобою, моя донечко, моя найрідніша. І яке б тебе горе не спіткало, ти будеш мати мою підтримку. Якщо я буду сумніватися в чомусь, суперечити, то ти переконай, доведи, і я зрозумію, допоможу, розраджу».

Матуся накрила мене ковдрою, посміхнулася, ще раз поцілувала й прошепотіла: "На добраніч".

Знову рипнули двері. І я залишилася одна в кімнаті. Тільки місяць так ясно світив, ніби хотів повідомити мені:

— А я там був. А я це бачив. Це мені Джульєтта відкрила своє серце, коли розмовляла наодинці сама з собою про любов до Ромео.

— Так, місяцю, ти там був. То чому ж померли Ромео і Джульєтта? Чому ти їм не допоміг, не підказав, як жити?

— Я їм світив уночі. А їхня доля — то є їхня воля, і я не в силі щось змінити. Їхні думки були імпульсивні, поспішні. Вони думали тільки серцем. Так... так... Тільки серцем... Занадто юні вони були.

— Чому? Чому смерть перемогла?

— Ні, вона не перемогла. Це кохання вічне.

— То чому ж життя не стало?

— Це все гра... Це все гра...

Враз місяць зажурився, поблід й за хмарку покотився. А я задумалася знову: чому це гра змінила так життя? Чому? Чому отець Лоренцо радить Джульєтті випити трунок й ввести в оману рідних?

Не можна грати в "гру" із долею. Не можна!!! Це я точно знаю. Якби не "гра", то, може, все було б не так трагічно?

Усі мої думки перемішалися. Шукали відповідь одну. Одну й правильну: зі щасливим епілогом.

Тому прошу вас, діти, не грати в ігри з долею! Не грайте!!! Бо де є та межа, що виграєте ви? Ні!!! Ні!!! Гра і доля — різні речі!

Скажіть, хто придумав «Синій кит» і «Тихий дім»? Хто???

Скажіть??? Чи покажіть оту людину, що забирає життя в юнаків і дівчат? Ні! Ти не Господь, щоб отак з дітьми чинити!!! За що??? За що??? Скажи??? Чи ти втішаєшся своїми перемогами, що ввів у оману ще одне юне життя??? Відчепися від нас!!! Піди в церкву, помолися й попроси прощення за згублені життя.

Надворі дме холодний вітер... Він грайливо штовхає гілочки дерев до вікна. Навколо тиша... Тиша...

Підлісецька Ірина

Івано-Франківська загальноосвітня

школа I-III ступенів № 22

«Людина не для того створена, щоб терпіти поразки»

Життя — це і усмішка, і сльози ці солоні.

І кров, і барикади, і музика Бізе!

Л. Костенко

І справді! Життя — досить складна річ. Така непередбачувана й неясна. Ми не знаємо, що з нами буде завтра, чи зміниться щось, чи залишиться все, як є. Але я впевнена, що саме від людини залежить її «завтра», адже її дії та вчинки відіграють чи не найважливішу роль у сучасному світі.

Власне, так було і колись. Усі відкриття, усі війни і всі перемоги — усе від людей. Та людина не всесильна. Є і щось таке, зовсім не підвладне їй. Ось буває так, що не завжди щастить. Буває, людині здається, наче все йде шкереберть і вона втрачає віру. А що потім? Зустрічається з низкою перешкод та ще й довкола інших клопотів. А потім? Програє, зазнає невдачі. Але чому? Мабуть, через віру. Жодна людина не досягне бажаного успіху без віри. Я впевнена.

Але чи бувають люди, які вірять до останнього? Чи завжди вони перемагають? Чи може бути щасливою та людина, яка втратила віру?

Чи можна взагалі побороти, «зламати» людину? Чи може людина, яка програла, бути переможцем?

На всі ці запитання мені дав відповідь Ернест Хемінгуей. Він геніальний американський письменник. Його романи та оповідання — це шедеври не тільки ХХ століття, але й сучасності. Ернест Хемінгуей був активним учасником багатьох великих подій історичного масштабу: добровільно брав участь у трьох війнах, дві з яких були світовими. У кожному зі своїх творів він писав лише про те, що переживав сам. Тому з винятковою чесністю великого митця намагався відповісти на найгостріші, найболючіші питання тогочасності.

«Я шукаю те, що не лежить на поверхні подій і не приходить зі плином часу. Але моя мета — показати людське життя таким, яким воно є, не згущуючи фарб і не прикрашаючи. Я не зараховую себе до великих мислителів і не повідомляю людству нічого сенсаційного. Однак я на рідкість знаю світ і показую його з тисячі різних позицій», — таке кредо відомого письменника.

Ернест Хемінгуей відстоює свою думку про активну життєву позицію людини в повісті-притчі «Старий і море». Письменник, на мою думку, справді нічого не прикрасив. Він показав у своєму творі справжнє життя — не казкове і не різнобарвне, а повне перешкод, які чатують на кожну людину. Проте Хемінгуей показав, що кожен може здолати труднощі та досягти успіху. Головне — бажання та віра.

У повісті-притчі «Старий і море» головний герой Сантьяго — людина, яка в будь-яких умовах здатна подолати, здавалося б, непереможні обставини. Постає старого — це образ сміливого рибалки, який витрачає час і величезну енергію, щоб зловити рибу, не задля покращення свого матеріального становища, а задля того, щоб довести собі, що він ще сильна людина і досконало володіє своїми професійними навичками, які є суттю і основою його життя.

Автор точно називає, скільки днів старий виходив у море. Атмосфера незвичайності посилюється тим, що старий за ці 84 дні не спіймав жодної риби... Що означає для нього число 85? Яку інформацію воно несе? 85 — щасливе число: це вік старого. Виходячи в море, він шукає силу життя в надії продовжити його. Це очікування дива.

Зрештою, диво сталося. Старий упіймав велетенського марліна, але своєю здобиччю він не довго милувався. Біля Сантьяго були акули. Відчувши кров, вони накинулися на ту рибину, але старий не захищав себе, ні, він захищав свою здобич, яку все-таки втратив.

«Людина не для того створена, щоб терпіти поразки... Людину можна знищити, а здолати не можна», — казав сам Сантьяго. Але, що це? Невже він переможений? Сантьяго повернувся додому з нічим? Старий втратив багато сил, а натомість риби привіз лише її кістяк? Аж ніяк ні! Він справжній переможець, бо вистояв у важких випробуваннях, вижив і головне — не втратив сенс свого існування.

Стійкість, мужність, безстрашність і безкорисливість — ці риси вразили мене найбільше. Адже мало на світі таких людей, які здатні ризикнути заради чогось маленького, яке, можливо, і не принесе жодної користі. Старий рибалка — це втілення найвищої духовної мудрості, істини життя, що виявляється в любові до всього оточуючого. Тому я вважаю, що Сантьяго можна назвати Людиною з великої літери.

Але й у нас є такі переможці — це воїни АТО. Вони герої, а їхня мужність — це ознака людської гідності й високої духовної сили. Трапляється, бійці повертаються скаліченими, не втрачають оптимізму й віри. Вони знають, за що борються — за Україну, маленький клаптик планети Земля, за невидиму зірку у безмежному Всесвіті. Бо зірка ця — це наша держава, така рідна і своя, бо тут живуть наші найрідніші, батьки і діти, бо тут жили наші предки і житиме майбутнє українське покоління.

Україна, яка зустрілася з «акулами» (як колись Сантьяго), переживає не найкращий час, але вона неодмінно переможе! Лише потрібно боротися і ніколи не втрачати віри!

То чи бувають люди, які вірять до останнього? Так, у теперішній час — це наші герої, звичайні люди, які захищають Україну, які у екстремальних ситуаціях виявляють мужність, силу волі, незламність та стійкість.

Ми люди. І всі ми дуже різні. Але є дещо таке, що єднає усіх нас, те, що робить нас людьми. Це духовна сила, чесність, людяність, мудрість, віра, любов до життя, воля. Українці споконвіку були такими, тому нас неможливо зламати. Ми переможемо!

Стрихар Христина

*Івано-Франківська загальноосвітня
школа I-III ступенів № 25*

Дорогому другу

Скільки років минуло відтоді, як ми з Шерлоком так багато разом пережили. Нелегко мені приходить після смерті мого дорогого

товариша. Я, Джон Уатсон, присвячую свою останню розповідь тому, хто відіграв значну роль у моєму житті. Та події ці досить загадкові і неабияк варті уваги кожного, хто перечитав «Архів Шерлока Холмса», адже сталося це зі мною.

Звичайно, я багато чим зобов'язаний Шерлоку: саме він, не усвідомлюючи того, навчив мене дедуктивно мислити. Після того, як він закінчив свій шлях, у мене було вдосталь часу, аби знову перечитати усі твори, що їх писала моя рука. Та тепер я готовий довести, що частково зрозумів метод свого друга у розв'язанні тих нелегких задач.

В історії, яку я опишу, значну роль відіграв мій 13-ти річний син, Шерлок, якого я назвав на честь великого генія, що діяв на благо справедливості і закону. Я надіюсь, що в близькому майбутньому він виявить не менш особливі дедуктивні здібності. Здається, ще недавно я писав про наші з Холмсом пригоди, зачинившись у своїй кімнаті на Бейкер-Стрит, а тепер мій Шерлок із запалом перечитав увесь цей архів.

Усі дивні події відбулися у жовтні 19-го року. Після виснажливого робочого дня я отримав листа від свого кузена Еріка, який нещодавно дав мені про себе знати.

Але те, що було між нами, вже не має значення. Ось сам лист.

Дорогий Джоне! А дуже добре розумію, що багато чим тобі зобов'язаний, і ти маєш повне право відхилити моє прохання. Але я повідомляю тебе про надзвичайні події, що відбуваються у моєму домі. Усе це пов'язане з тим, що моя Мері страшенно хвора. Ти знаєш, як я її люблю. У мене погані передчуття. Можливо, ти зможеш нам допомогти. Прошу тебе, поспіши приїхати!

З повагою Е. Уатсон

Цей лист здався мені неконкретним і нерозбірливим. Здавалося, що Ерік писав усе уривками, під впливом почуттів. Але я не є злопам'ятною людиною, навіть якщо того вимагає честь. Та й цікавість взяла верх наді мною. Що мав на увазі Ерік, коли згадав про «незвичайні події»? Та чому це раптом Марія, ця мужня жінка, захворіла? Звичайно, я був готовий допомогти своїм родичам будь-якою ціною. Тому я вже почав планувати поїздку і попросив своїх колег, аби вони відвідали моїх клієнтів за час моєї відсутності.

Оскільки моя дружина взяла відпустку і гостювала у своєї подруги, виховання сина цього місяця повністю лягло на мене, що ще я міг зробити, як не взяти Шерлі із собою? Тим паче, у нього були канікули. З іншого боку, було б добре, аби він краще познайомився з нашою родиною.

Про всяк випадок я написав старому знайомому інспектору у відставці Грегору Лестрейду. Можливо, його участь принесе користь. Та

й взагалі, цей нещасний так останнім часом прихворів, що мені довелося стати його лікарем. Я впевнений, що чудова природа та атмосфера Лічфілда піде йому на користь. І вже ввечері Лестрейд чекав мене у приймальні.

Зранку я з сином та Грегором уже стояв на пероні та чекав на потяг, який з хвилини на хвилину мав прибути.

Містечко Лічфілд, у яке ми направлялися, було відоме графством Стаффордшир. Воно було маленьким, бо налічувало близько 30 тис. жителів. Про красу цього краю я не міг сперечатися.

Здавалося, що сама природа Англії збудувала там свій храм. Та й не дивно, що мій кузен Ерік надає перевагу таким містам. Дружина Еріка Мері (Марія) Рональд після смерті свого батька успадкувала досить солідну власність та прибуток: підприємство з виробництва шовку. А Ерік, у свою чергу, вхопився за такий шанс, бо в той час був у великих боргах та збанкрутував. Не думаю, що тоді він так любив свою Мері, адже вона мала дивну вдачу та й певні психічні розлади, тому й лікувалася. Це дало свої результати, бо з меланхолійної дівчини вона перетворилася на сильну гіперактивну жінку.

Ми ж з Еріком, хоча добре знали одне одного, не підтримували стосунків. Коли ще були малими хлопчиками, то кожне літо я проводив у свого дядька разом з кузеном. Але усе швидко змінилося, і ми розійшлися, як і в своїх поглядах, так на життєвих шляхах. Я абсолютно не схвалював спосіб життя Еріка. За ним завжди ходила дурна репутація. Через красиву зовнішність він загордився та втратив будь-яку людяність. Здається, тільки зараз Ерік схаменувся.

Два роки тому безвісти пропала його п'ятирічна дочка. Усе сталося раптово, ніякого шантажу. Зусилля поліції звелися нанівець. Маленьку так і не знайшли. Тоді я вперше за стільки років відвідав їх, щоб потішити, допомогти. Якби Шерлок Холмс був живий... Та марно. Ерік був у великій депресії, і я допомагав йому справитися з цим горем. Ще ніколи я не бачив його таким пригніченим, вбитим. Його дочка була йому дорога, він так нікого не любив, як її. Але сталося ще гірше — він почав пити і знову збанкрутував, запустивши все підприємство Рональдів. А тепер? Він кличе мене на допомогу, бо, очевидно, сталось щось важливе, невідкладне.

Увесь цей час, поки ми їхали, я згадував усі події, що зв'язували мене з Еріком. Я намагався здогадатися, що очікує нас у Лічфілді. Та мої думки перебив завзятий Лестрейд, який увесь час теревенив Шерлоку про свої дивовижні пригоди, коли був ще інспектором. Я і гадки не мав, що поліція Англії настільки «вміло» веде свою справу. Що там

говориться про Холмса?... І знову спогади. Можливо, мені прийдеться розгадати певну загадку?

Дорога виявилася нелегкою для нас усіх. Коли ми вже прибули в Лічфілд, хотілося тільки одного: гарячої ванни і міцного сну. Ерік чекав нас коло головної станції. Кузен зустрів мене холодно, як і завжди, але принаймні був радий побачити Лестрейда. Ми поїхали до його будинку. По дорозі він коротко розповів нам деякі подробиці.

— Моя дорога Мері вже марить, особливо тепер, коли я на банкрут. Наше підприємство банкрутує. Ще трішки — і я взагалі залишуся без засобів на прожиття.

Він так поспішно говорив, що я не дуже його розумів.

— Чим хворіє Марія, Еріку? Ти згадав у листі, що вона чи не в передсмертному стані.

— Я й сам точно не знаю. Наш сімейний лікар підозрює гарячку Лассу. Але є щось у цьому нечисте, Джоне. Я чую, чую. То не гарячка. Але тобі краще знати.

Ці слова просто вразили мене. Він говорив це з такою іронією у голосі, що я вже почав сумніватися, чи часом він сам не почав марити?

— Дивно. А чи прийняв ти якісь заходи стосовно безпеки, якщо ти не впевнений, що Мері захворіла безпідставно?

— Звісно. Їжу для нею готують у моїй присутності. А ліки без моєї згоди їй не дають. Я все перевіряю самостійно, і все ж таки гадки не маю, чому це раптом вона, така сильна жінка, могла набратися якоїсь там гарячки. Тому я хочу, Джоне, аби ви пожили у нас. Місця достатньо та зручні умови. І цьому юному джентльмену буде у нас комфортно. Від моєї донечки у цьому домі залишилося немало спогадів...

На цих словах Ерік раптово відсахнувся, і більше ми вже не розмовляли.

Коли кучер зупинив екіпаж, ми побачили розкішний маєток Рональдів. Мене вразив прекрасний сад з виглядом на озеро. Та ми не мали так багато часу, аби усе одразу оглянути, бо відчуття втоми та голоду дало знати про себе.

На порозі дому нас чекав дворецький Еріка Вільгельм — літній, зморшкуватий чоловік. Його велика статура тіла давала знати про те, яким красенем у молодості був він. А сам будинок, як і ззовні, так і всередині свідчив про аристократичний смак господарів. Нас провели до горішніх кімнат, наших спалень. Я знав, що Шерлоку зараз після такої довгої дороги нелегко, тому залишивши його відпочивати, спустився вниз, де мене вже очікував Ерік.

Ми пройшли у простору кімнату, у спальню хворої. Посеред кімнати стояло невелике ліжко, де лежала Марія. Я одразу підійшов

ближче, аби оглянути її. Без сумніву, вона була у надзвичайно важкому стані. Але раптом Мері голосно крикнула:

— Що? Вже? Ви знайшли її! Але не приводьте до мене! Ерік лагідно взяв її за руку і щось прошепотів на вухо. Очевидно, лише тепер повідомив про мій візит. Я в свою чергу хотів щось сказати їй, але Мері мене не впізнала. Уже через хвилину вона задрімала. Такою й була наша перша зустріч.

Коли ми вийшли з кімнати, я поцікавився, про кого вона тоді говорила. Ерік пояснив:

— Мері дуже часто згадує нашу донечку, що мені здається дивним. Адже після її народження весь час працювала на нашому підприємстві, не покладаючи рук. І відповідно, мало часу приділяла сім'ї. Хто може згадувати доньку, то це я. Увесь свій час я проводив разом з нашою Доллі. А Марії було байдуже до рідної дочки.

— Хочеш сказати, що вона саме цим і марить?

— Іншої відповіді я не знаходжу. До таких неочікуваних криків з її спальні ми всі вже звикли. Надіюсь, що завтра ти зможеш повністю оглянути її стан, а в кращому випадку — поставити діагноз.

Саме це і було моїм завданням — треба було повністю оглянути хвору. По суті, гарячка повністю підходила під симптоми, але я ще не міг судити. Оскільки ця подорож забрала у мене багато сил, треба було добре відпочити.

Другу половину дня після ситного обіду я провів разом із сином. Ми хотіли краще ознайомитися з місцевістю Лічфілда. Погода надворі стояла чудова. Після дощичку було видно веселку, що з'єднувала далекі розділені гори. Цей краєвид із садиби був незрівнянний. Гуляючи в саду, кмітливий Шерлок знайшов маленьку лялечку, від якої був моторошний, можливо, пролежала вона під відкритим небом немало. Певно, колись її загубила, граючись ось тут, у саду, маленька Доллі. Тоді я і розповів Шерлоку про його кузену. Мій син наполіг на тому, щоб ми знайшли цю дівчинку. Я ж не хотів, щоб він тут нудьгував, тому підтримав його завзяття, хоча насправді то була б марна трата часу, адже з реалістичної точки зору, ці зусилля все одно звелися б нанівець. Ну а Шерлоку, думаю, буде цікаво взяти участь у такому «розслідуванні».

Тільки старенькому Лестрейду зміна клімату не пішла на користь, як я того очікував. Він здається, з ліжка вставати не збирався. Його мучила мігрень. Мені довелося надати йому необхідну допомогу.

Уже наступного дня Ерік запевнив мене, що Марія трохи краще налаштована до розмов. Насамперед я мав добре обстежити її. Вона ледь-ледь дихала, здавалося, що намагалася ковтати повітря, та щось заважало. Та ось тільки суха шкіра не вказувала на якусь там застуду. Та

й її нерівномірний пульс мене трохи з пантелику збивав. Я звернувся до Еріка:

— Чи можете показати мені ліки, які їй приписали?

— А...ліки? Та їх уже немає. Вчора перед вашим приїздом наш лікар останній раз відвідав Мері і подбав про те, щоб ми викинули їх, бо вони були непридатні.

Така відповідь мене з ніг збила, та я намагався тримати себе у руках.

— Але що ж це за ліки були?

І раптом знову неочікувано для мене голос хворої перебив нас:

— Ліки? Огидний порошок! Якась отрута... — ледь видавила вона з себе.

Ми з Лестрейдом, який весь цей час мовчав, обережно переглянулись. Ерік спантеличено пояснив:

— Цитофрин. Порошок не з кращих.

— Я знаю, його приписують при гарячці. Так ви його викинули?

— Ну, здається, в смітнику щось, може, ще залишилося.

Лестрейд одразу згодився піти і перевірити смітник. Поки ми чекали, Мері вже задрімала. І ось прийшов наш друг не з порожніми руками, а тримав у руці маленьку ампулу з білою речовиною усередині. Цей порошок мав бути цитофрином. Ось тільки, коли я вдихнув цю речовину, тоді і з'ясувалось, що це не що інше як морфій — шкідлива наркотична речовина.

— Так хто ж цей сімейний лікар і де він зараз, Еріку? — спокійно запитав я.

— А...а що? Щось не так?

— Це морфій, а ніякі там ліки, - втрутився Лестрейд. Лице мого кузена різко поблідло, як стеля. Здавалося, він намагався тримати себе у руках.

— Що?! Я ж перевіряв ці ліки! Я сам їх викидав. Не розумію, що коться?

— А ваш лікар?

— Містер Фішер поїхав ще вчора зранку перед тим, як ви... — Ерік здавався сильно розсіяним.

— Це неподобство! Як ви могли?! Ви дали злодію втекти! — Грегор вже не контролював себе, а мені не вдалося заспокоїти його, поки знову ж таки неочікувано для нас Марія вигукнула:

— Це вона... Підстава! Яка ж підлість.

Я нічого з цього не зрозумів, але це заставило нас усіх замовкнути. Коли Мері розкашлялась, мені довелось надати їй відповідну допомогу. Вона потребувала відпочинку, тому ми всі залишили її наодинці. Як тільки ми троє вийшли у передпокій, Ерік покликав мене до себе в кабінет. Я побачив, яким спантеличеним і неспокійним він був. Не думав, що його подальші слова змінять хід моїх думок. Ми зайшли в його просторий кабінет. Він додав:

— Я дуже не хотів, щоб хтось ще міг нас почути, тому покликав тебе саме сюди.

— Так ти хотів мені щось важливе сказати?

— Авжеж. Справа в тому, що цей порошок, точніше морфій, придбав я.

Ці слова спантеличили мене. Я й не знав, що на це відповісти.

— Надіюсь, не для Марії? Як ти це поясниш?

— Джоне, вислухай мене. Я не міг перенести все це. Спочатку безвісти зникла моя донечка, ми збанкрутували, а потім — Мері, її хвороба. Джоне, я прошу тебе, нехай усе це залишиться тільки між нами. Я знаю, що таким чином не подолаю весь той біль, і тому запевняю тебе, що більше цього не повториться.

Мені стало ясно, хто насправді «лікувався» морфієм.

— Але стан Марії свідчить про те, що її все ж таки хтось пробував отруїти саме цією речовиною. Та ще та ампула, яку Лестрейд знайшов у смітнику...

— Тому я й почувався просто жахливо, коли дізнався, що то не цитофрин. Не маю і найменшого уявлення, чому це раптом там опинився морфій, адже ампулка від ліків ідентична. Це отруєння! Я знав, що тут щось нечисте коться. Я ж казав! Хто ж міг на таке наважитися?

— Це і потрібно з'ясувати.

— Надіюсь, Джоне, що саме ти та твій давній знайомий зможете нам чимось зарадити, — Ерік ледь не благав. Це прохання було для мене привабливим, оскільки я пригадав, як разом зі своїм покійним другом брав участь у багатьох розслідуваннях. Я, звичайно, згодився допомогти.

— Було б добре поговорити із вашим лікарем, перш за все.

— Так, звичайно. Та запевняю тебе, це така людина, що й мухи не образить. Містер Фішер давав їй ліки у моїй присутності. Якщо це важливо, то ось його адреса.

Він вручив мені візитку лікаря.

Увечері я з Лестрейдом прибули за цією адресою. Ми чекали в приймальні містера Фішера, поки його повідомляли про наш пізній візит. І все ж таки дочекалися. Він вийшов нам назустріч. Це був похилий віком чоловік з нечіткими рисами обличчя. Що виділяло його з-поміж інших, то це великі та пишні вуса і маленькі окуляри — невід'ємна ознакою кожного лікаря. Я б назвав його надзвичайно добродушною людиною. Він був радий бачити нас і зовсім не вважав мене конкурентом. Містер Фішер розповів нам про те, наскільки добре знає Марію та Еріка Уатсон і як лікував її. На жаль, він навіть не підозрював, що Мері намагались отруїти, бо, як і більшість лікарів, вважав це послабленням імунітету організму, схильного до хронічних захворювань. Та я ж не сказав йому правди, адже зрозумів, що він неспроможний вчинити щось кримінальне. Ми просто перевірили ліки, що їх раніше приймала Марія і пояснили, що прийшли на консультацію.

Коли ми прибули додому, хотілося добре виспатись, аби набратися сил. Та мені не давала спокою ще одна річ. Пригадав, як Марія сьогодні знову кричала: «Це вона... Підстава! Яка ж підлість». Що це означає? Невже вона мала на увазі свою маленьку дочку? А може, знову марить? Здавалося, що я так і не знайду відповіді.

Не знаю, чи був я послідовний у своїх діях щодо розв'язання цієї справи. Я й справді не вмій у таких ситуаціях, і Шерлоком Холмсом від мене не віяло. Та на третій день нашого перебування у Лічфілді я вирішив в'яснити, хто з домашніх має доступ до кімнати Еріка і, відповідно, хто міг знати, що він приймав морфій. Адже Ерік тримав це у таємниці. У цьому велику роль зіграв колишній інспектор Лестрейд. Він порозмовляв із дворецьким Вільгельмом і кухаркою Елізабет. А за цей час я вивідав у Еріка адресу крамниці, де він придбав морфій. На щастя, виявилось, що у їхньому місці тільки одна крамниця, де продають такі сумнівні речовини. Я відправив свого сина за цією адресою і дав йому завдання розпитати у продавця крамниці про постійних покупців морфію. І щоб це не викликало підозри, я дав сину певні настанови, за якими продавець сприйняв би його за допитливого хлопчика.

Опитування Лестрейда не увінчались успіхом. Було зрозуміло, що ні дворецький, ні кухарка поняття не мають про морфій навіть тепер. А щодо кімнати Еріка, то ніхто, окрім нього самого і його дружини, не мають до неї доступу. Інколи Ерік залишав будинок без нагляду на цілий вечір, коли їхав до місцевого клубу, де проводив вільний час. Але Лічфілд — місто нелюдне, і тут рідко вчиняють якісь злочини.

Здоров'я Марії не покращувалось. Що міг, те і робив. Я давав їй усі необхідні мікстури, що мали дію протиотрути. Ерік якось сказав мені, що кожної середи, поки Марія хворіє, у неї відбувається різке погіршення стану здоров'я. Це здалося мені дуже дивним. Але це були лише перші ознаки того, що вона отруєна морфієм. Можна було зробити висновок, що хтось регулярно збільшує дози отрути Мері.

Цього вечора мене спіткала ще одна дивна річ. Шерлок не міг заснути. Увесь час він сидів біля вікна. Та несподівано розбудив мене, хотів, щоб я підійшов до відчиненого вікна. Я нічого особливого не побачив: повний місяць заповнював світлом ліс. Але раптом на лісовій стежці я розгледів два людських силуети. Можна було зрозуміти, що то була жінка, а поряд з нею йшла маленька дівчинка. Що в таку пізню пору коло лісу роблять дві безпомічні особи? Шерлі додав:

— Батьку, я вже не раз бачив їх уночі на цьому місці. Напевно, вони йдуть у ліс. Ось тільки чому? Вони там живуть?

— Я також цього не розумію. Але певен, що нам не прийдеться іти за ними.

Цей день зі своїми незвичними обставинами вимотав у мене усі сили.

Минув цілий тиждень, як ми гостювали в мого кузена в Лічфілді. На мій погляд, справа з отруєнням просувалась вперед. Я забув в'яснити одну важливу деталь. Знаючи, що Марія не повністю прикута до ліжка, мене цікавило, чи вона коли-небудь встає. І дійсно, Ерік запевнив, що коли Мері вистачає сил, вона самостійно може встати з ліжка, але це буває досить рідко. Мені було достатньо цих слів, аби впевнитись, що я недалеко від істини.

Цього вечора я домовився з Еріком, щоб Мері сьогодні ночувала у його спальні. А подальші події цієї напруженої ночі я описав нижче.

Пробило пів на дванадцятку, я не знаходив собі місця у тому тісному ліжку. Я не мав права заснути. Було чути чийсь кроки у коридорі. Усе ніби йшло за планом. І ось та довгоочікувана хвилина. Відчинилися двері. Я відчув, як хтось увійшов і застиг на місці. Це був жіночий силует. Хтось підійшов до тумбочки і поставив склянку з водою на стіл. Потім почав всипати у склянку порошок. Настав час діяти. Не вагаючись, я різко схопив за кисть руки, у якій була ампула з порошком. Ця жінка аж оніміла від страху. Я підвів її до ледь палаючого світильника і розгледів обличчя. Це була Марія, але молодша на кілька років. Ми обоє мовчали. Після цього двері відчинилися і до кімнати увійшов констебль в супроводі Лестрейда і мого кузена, який втратив дар мови, побачивши її. Потім сталося

непередбачуване. Ерік схопив цю жінку і почав трясти її тендітне тіло у руках. Він був у страшенному розпачі і вигукував:

— Маріє, ти хотіла нас усіх погубити! Я довіряв тобі...

Недовго це продовжувалось, бо незабаром ми почули стогін і кашель за нашими спинами. Біля дверей стояла слабка, німецька жінка — справжня Марія. Ерік був розгублений.

— Хто...хтось пояснить мені, що тут відбувається?

Мері ледве стояла на ногах, але сміливіше пояснила:

— Це Антуанна, моя рідна сестра-близнючка. Так, вона хотіла мене отруїти, — голос Марії притих, їй не вистачало дихання. Довелось відвести її у спальню. А потім ми змогли усе з'ясувати.

Увесь цей час Антуанна мовчала, не виявляла жодних емоцій. Коли ми з Еріком відводили Мері до спальні, на її обличчі я зміг прочитати тиху зловісну посмішку.

Коли констебль вивів її із будинку, я мав нагоду розповісти всі деталі цієї незвичайної історії своїм друзям. Найбільше здивування та непорозуміння висловив Лестрейд:

— А тепер розкажіть, будь ласка, Уатсоне, як ви так швидко розв'язали цю досить нелегку задачу. Я б ніколи й не подумав, що фінал буде саме таким непередбачуваним.

І я розповів далі найцікавіше:

Задача могла здаватись нелегкою на перший погляд. Як тільки ми, інспекторе (йому дуже лестило, коли я його так називав), зробили перший крок до розв'язання, усе пішло як по маслу. Коли ви допитали дворецького і кухарку, я зрозумів, що підставити Еріка хотів хтось інший, сторонній, але той, хто міг добре знати і його, і Марію. Я був розгублений. Але якось, роздумуючи, я уявив себе на місце мого вірного друга Шерлока Холмса. Що б він зробив? І відповідь прояснилася. Треба було дізнатися, де у Лічфілді продають морфій, яким було отруєно Мері. І як же добре, що у цьому містечку є тільки одна крамниця, де продають порошок, на Чайна-Стрит. Ерік значно облегшив цим задачу. А мій Шерлі — дуже кмітливий хлопчина. Він погодився поїхати за цією адресою нашим екіпажем. Кучер сам знав, куди його відвезти. Своєю гнучкістю Шерлоку вдалось вивідати у продавця певну інформацію про частих відвідувачів крамниці. Серед згаданих осіб, яких описав продавець, там не було ні кухарки Елізабет, ні вашого дворецького Вільгельма. Усі підозри з них було знято. Але серед трьох постійних відвідувачів крамниці мою увагу привернула тільки одна особа, що замовляла морфій. Продавець описав молодую жінку, яка приходила до крамниці раз на тиждень і робила одне і те ж

замовлення. Цікаво, що приходила вона тільки у вівторки. Була п'ятниця, коли Шерлок приїхав до магазину. Тому треба було дочекатися вівторка, щоб відстежити ту молоду особу. Та мене непокоїло ще одне.

— Що ще могло так тебе непокоїти? — здивувався Ерік.

— А те, Еріку, що ти казав, ніби Марія останнім часом марить, згадує вашу дочку. А ще ці її слова «це вона... підстава» змусили мене задуматись над тим, кого Мері насправді мала на увазі? Яка ж маленька дівчина, дочка, що вона її майже не бачила? Я був певен, що це мала бути жінка.

— Все одно, Джоне, не розумію. Як так швидко ти натрапив на правильний слід.

— Так ось найцікавіше, друзі. Настав вівторок. Тепер я повинен був їхати на Чайна-Стрит. Один у цьому був мінус, правда. Щоб не викликати підозри у продавця, Шерлі не розпитував деталей, у котрій годині вона заходить до вас на Чайна-Стрит. Тому довелось від самого відкриття цієї крамниці сидіти в екіпажі і чекати: моє терпіння винагородилось. Десь приблизно пів на десяту до крамниці зовсім непомітно забігла жінка. Вона була в хустині і в чорній шинелі. Обличчя її я спочатку не розгледів. Не вагаючись, я одразу ж за нею зайшов у цю так звану аптеку. А вона дуже старанно намагалася приховати своє обличчя від сторонніх людей. Та хоча вона і вислизнула так швидко, як і прийшла, мені вдалось мимоволі побачити її... Який же я був здивований, коли переді мною була та сама Марія, дружина мого кузена. Це навіть помітив продавець. Він спереживався, чи все зі мною гаразд? Мені вдалося вмовити продавця (звичайно, не безкоштовно) дати деяку інформацію про цю леді, і я дізнався: її звати Антуанна, вона мати-одиначка, живе з маленькою дочкою і веде дуже прихований спосіб життя. Адресу я також отримав. Не гаючи часу, я повернувся додому і владнав інші невідкладні справи.

Тієї ж ночі Шерлок показав мені у вікні два силуети, які було добре видно при місячному світлі: то була жінка і маленька дівчинка. Вони направлялися в бік лісу. Я довгий час не міг заснути. І вирішив таємно вислизнути з дому.

— А я вас бачив, Уатсоне. Помітив через вікно, як ви озиралися. Я теж не міг спати, — зізнався Лестрейд.

— Ви, певно, тепер здогадуєтесь, чому я втікав. Адреса, яку я отримав вказувала на те, що ця жінка з дитиною і є Антуанна.

— І вам вдалося знайти їхній дім у такій пізній час?

— Не одразу. Я вже хотів повертатися з того жахливого місця. Ліс вночі, далеко не привабливий. Аж раптом помітив маленький вогник, що мерехтів трохи далеченько від мене і попрямував туди. Через певний час я зрозумів, що то було вікно маленького будинку, що зливався з пільмою ночі. А той вогник — свічка, що горіла у вікні. Я й не помітив, як опинився з іншого краю лісу. Намагаючись бути непомітним, я підійшов ближче до того вікна. Та сама жінка, Антуанна, моталася по кімнаті, щось прибирала, як я зрозумів. Але на досить видному місці, на столі, була ампула з морфієм, яку вона сьогодні придбала. Та ця жінка різко обернулася, схопила ампулу, наче відчула, що за нею стежать, і вкинула до кишені свого домашнього халата. Я довго там не затримався. Достатньо було побаченого. Головне я зрозумів: вона має багато спільного із Марією. Вони були рідними сестрами. Коли я вже повернувся в будинок, то ввійшов через чорний вхід. І перше, що я вирішив зробити — поговорити з хворою Мері. Як мені було відомо, без снодійного вона не могла заснути, а цього вечора я забув їй його дати. І справді, вона не спала. Я пояснив причину свого пізнього візиту. Хотілося відверто поговорити з Марією, з'ясувати певні факти. Я відразу ж сказав, що знаю Антуанну, знаю її лихі наміри. Мовчати з її боку було б безглуздо. Вона розповіла мені усе, що пов'язувало їх. Хоча вони і рідні сестри, Марія донедавна вважала себе єдиною донькою у свого батька. Сім років тому Антуанна з'явилася в її житті. Вона розповіла Мері, що їхній батько Рональд при розлученні зі своєю дружиною взяв собі на виховання одну з дочок-близнят. Це й була Марія. А їхня бідна матір весь час виховувала Антуанну. Саме матір і розповіла усе Антуанні. Вони з мамою жили у великих злиднях, тоді як їх батько купався в розкошах. Сама Антуанна ще змалку була змушена важко працювати. Марія радо прийняла сестру, коли дізналась всю правду. Напевно, за весь цей час її сестра виношувала почуття помсти і ненависті, особливо після смерті матері. І вона добре знала, що весь спадок від батька отримувала тільки Марія, його улюблена дочка.

Дивуванню Еріка не було меж:

— Чому ж вона мовчала? Чому Мері не розповіла мені, що має рідну сестру?

— Я ж знав чому.

— Еріку, згадай, якою була Марія до одруження. Добродушна, наївна дівчина, так? Вона могла так швидко забути, як і згадати. Лише тоді, як вона відчула перші ознаки отруєння, могла згадати ту сестру, якій щиро допомагала і підтримувала матеріально.

— Але яким чином Антуанна отруїла її, — поцікавився Лестрейд.

Я й сам спочатку голову ламав над цим. Мені просто не вистачало доказів. Але одна випадковість спростила цю загадку. Якось перед сном я прийшов поцікавитися станом Марії. І все ніби було спокійним, аж раптом крик: «Я віддала тобі той ключ! Ні, ні, що ж я...». Спочатку не зрозумів, що це могло означати. Та Марія кричала уві сні. На другий день я спитав тебе, Еріку, чи ви користуєтесь чорним входом у дім, коли ти сказав, що ключі загубились, усі мої здогади виправдались.

— А звідки ти ж дізнався, коли вона може приходити сюди?

— Робити це раз на тиждень не дуже складно. Коли ти сказав, що серйозні розлади стаються у Марії саме по середах, це здалося дивним. Іншого пояснення, як не те, що їй підсипають щораз більшу дозу морфію цього ж дня, я не знайшов. Антуанна вела себе обережно. Пам'ятаєш, як я запитував, чи виходить Мері зі своєї кімнати? Так ось це й була її сестра, що видавала себе за неї. Тому я вирішив схопити її на місці злочину, у кімнаті хворої.

— Браво, Джоне! Як же добре, що ти приїхав так вчасно. Я безмежно вдячний тобі, — Ерік не скупився на похвалу. От тільки Лестрейд перебив його:

— Ти, правда, ще згадав про маленьку дівчинку, дочку Антуанни...

Його слова обірвалися, коли до вітальні зайшов мій син із маленькою дівчинкою. Так, це була та сама Долі, що роки два назад пропала. Я ще ніколи не бачив свого кузена з таким виразом обличчя. Його здивуванню і радості водночас не було меж...

Михайлюк Зоряна

*Івано-Франківська загальноосвітня
школа I-III ступенів № 25*

Прекрасні мрії не вмирають!

У шибку заглядає тихий весняний вечір. Миготять ліхтарики-зорі. За вікном високо в небі хмаринки гойдають і гойдають срібний місяць. Доноситься чарівна музика — звуки старовинного вальсу. Казкова мить! Вам віриться? Чи хочеться здійснити подорож у чарівну казку? Тоді гайда за мною, у Каперну ...

Мила Ассоль! Скільки труднощів випало на стежину твоєї долі! Рано втратила матір, росла самотньою, терпіла нужду і насмішки,

образи. Та не стала озлобленою. Душа твоя жила не буденністю, а мрією про Принца. Її подарував тобі збирач легенд і казок Егль. Ти повірила у появу в майбутньому білого корабля з пурпуровими вітрилами, який забере тебе у блискучу країну, «де сходить сонце і зірки спустяться з неба, щоб привітати тебе з прибуттям». Ти жила не буденними справами, а мрією про кохання. Повірила обіцянці чарівника з такою силою, що мрія перетворилася на дійсність. Своєю відданістю, терпінням, чеканням ти заслужила на кохання. Я щаслива, вдячна Богу і долі, що ти дочекалася свого принца. Якщо не втрачати надії, будь-яка мрія може з часом здійснитися, головне вірити. Усе можливе в цьому світі. Але почуття мають бути чистими, глибокими і справжніми.

У щасливий для тебе момент, Ассоль, ти не забула про батька. Я пишаюсь тобою!

Скільки співчуття в душі Артура Грея! У дитинстві він страждав через рани розп'ятого Ісуса, побачені на картині, біль служанки Бетсі. Душа його була співчутлива. Він віддав свої заощадження зі скарбнички, щоб прислуга змогла вийти заміж, допоміг втілити мрію Ассоль. Я захоплююсь твоїми вчинками!

Зневажаю жителів містечка. Скільки ненависті, злоби, зневаги в дорослих до тебе і батька. Які ж вони лицемірні, що не дозволяли своїм дітям гратися і силкуватися з Ассоль, називали тебе божевільною. А ти покійно зносила їх знущання. Хіба вони вміли любити? Душа їх черства.

Моє життя, мій маленький острівець. У ньому ще не було місця для юних лицарів, хоча вони вже приходять у кольорові дівочі сни. Мрію зустріти друга з чистою душею, як незамулена криниця, вихованого, розумного, дбайливого, романтичного, як у моєї улюбленої героїні. А я зумію зберегти цей світлий вогник чистого кохання наперекір усім заздрісникам. Залишуся вірною лебідкою на все життя.

Прекрасні мрії не вмирають! Не хочу й не вірю, що зникнуть! Розумію: усе в моїх руках. Тільки наполеглива праця, велике бажання, наполегливість допоможуть втілити мрію в життя.

Іванюлик Тамара

*Угорницька загальноосвітня школа
I-III ступенів м. Івано-Франківська*

Дорога пані Елеоноро!

Пише Вам школярка з двадцять першого століття. Минуло багато часу з появи такої чудової книжки, як "Полліанна". Багато чого

змінлося за цей час на нашій планеті Земля. Тепер люди стали більш замкнутими, егоїстичними, злими. Проте, познайомившись з Вашою героїнею, маленькою одинадцятирічною дівчинкою Полліанною, хочеться стати добрішою, чуйнішою, терплячішою до чужого горя. Якби Ви знали, з яким нетерпінням я перегортала кожен сторінку книжки, бажаючи дізнатись, як складеться доля цієї худенької дівчинки в картатій сукні з волоссям, заплетеним у дві товсті коси. Співчуття до дівчинки-сироти, яка страждала без батьків, родини, але втішала себе тим, що тато пішов на небо, щоб бути разом з мамою, не покидало мене, поки я не перегорнула останню сторінку роману.

Полліанна за волею долі опинилася в домі тітки, яка не хотіла її виховувати, не співчувала, а про батька взагалі заборонила навіть згадувати. Вона дає притулок дитині тільки з обов'язку.

І ось Полліанна — мешканка тихого містечка Белдінгсвіля. Ця дівчинка своєю «грою в радість» допомогла змінити життя багатьох людей, бо чутки про неї розходилися, як кола по воді. Джон Пендлтон знайшов сенс життя, лікар Чілтон одружився з тіткою Поллі, місіс Сноу знайшла для себе корисне заняття, місіс Пейтон не здала дітей до притулку.

Ці хороші вчинки Полліанни заохочують нас, читачів, робити добрі справи, бо всім відомо, що приємно не тільки коли допомагають тобі, але й ти можеш зробити щось приємне чи корисне комусь. А ще я хочу Вам сказати, що мені глибоко в душу запали Ваші слова: «Кожен несе в собі добре світло, треба тільки вміти відкрити свою душу і подарувати це світло людям».

Хотілося б, щоб таке світло радості прийшло і в нашу Україну. Мій народ хоче миру і спокою. Ми мріємо щасливими очима дивитися на цей світ, на себе, на друзів, батьків, усіх, хто оточує нас. А мрії, як ми знаємо, завжди збуваються.

Дякую Вам.

З повагою Ваша прихильниця, учениця 5 класу Катя

Хромей Катерина

Вовчинецька загальноосвітня школа

I-II ступенів м. Івано-Франківська

Таємниця капелюшків Софі Хаттер

За вікном перший місяць весни — березень. Примхливий, запашний, свіжий. Він пробуджує людей від зимового сну, глибокого, казкового.

У хаті вже не всидиш. Діти, дорослі висипалися зграйками поніжитися теплими сонячними промінчиками, легеньким вітерцем. Пора оновити свій гардероб.

Крокую і я центральною вулицею міста, заглядаю в очі перехожих. Вони такі різні за віком, за кольором волосся, зростом...

Намагаюсь зрозуміти стан їхньої душі. Чи щасливі вони, чи мають порозуміння в родинях? Чи відчують ласку, любов, турботу? Чи затишно їм у своїх оселях? На які кроки готові вони заради один одного? Шукаю відповідь... Чи знайду її?

Мимоволі погляд зупиняється на вивісці «Головні убори». Притишую ходу. Крізь скляні вітрини роздивляюсь модні капелюшки весняного сезону. Чиїми руками вони створені? Можливо, торкалась їх героїня роману Діани Джонс «Мандрівний замок Хаула» Софі Хаттер? Якщо так, не пропущу нагоди доторкнутися до них, порозмовляти з ними. Яку таємницю відкриють?

Піднімаюсь сходами. Заходжу. Юна красива дівчина-продавець привітно посміхається, пропонує вибирати дамські капелюшки. Очі розбігаються. Я в казковому світі. Вам не віриться?.. Он як біленький підморгує мені. Легенько торкаюсь.

— Надівай, красуне! Твоя душа стане чистою, як сльоза. Інші теж оживились...

— Ми не прості, частинку душі вклала в нас незвичайно працююча, добра, наполеглива, мудра дівчина, з якою ти познайомилась, коли читала під час літніх канікул рекомендовану літературу для 7 класу, — доноситься шепіт. — Ми ставали привабливішими завдяки шовковим стрічкам, пучечкам воскових ягід, якими наділяла нас Софі. Який витончений смак був у дівчини! Скільки ніжності й любові вклала вона, коли вигадувала для нас маленькі прикраси! Яка тонка робота. Зранку до пізньої ночі приходилось їй працювати. Ми її жаліли, бо рано залишилася сиротою, турбувалася про своїх сестер, багато читала, допомагала мачусі. А яка терпляча вона! Покупці різні бувають: вередливі, примхливі, нудні. Спробуй знайти спільну мову. Їй це вдавалось. Тільки одного разу не стрималась — і поплатилася своєю вродою. Відвідувачка, а це була Відьма Пустирись, перетворила її на стару бабусю. Ми співчували їй, переживали. Хоробра і вольова Софі не опустила руки, вирушила на пошуки щастя, щоби зняти чари відьми. Їй це вдалося. Завдяки своїй спостережливості, терпеливості, розуму вона пододала закляття, допомогла Вогняному демону, розвіяла сумніви про кровожерливого Хаула, що ніби з'їдав серця молодих дівчат. Він став добродушним. Добро перемогло зло.

— Спасибі Вам, чарівні капелюшки! Я ще завітаю сюди.

Крамниця наповнювалась новими відвідувачами. Вони якось дивно спостерігали за мною і чарівними атрибутами. Пора прощатись!

З гарним настроєм я залишила магазин. Розуміла, що казковий світ капелюшків допоможе людям у реальному житті. Навчить цінувати близьких родичів, радіти успіхам, переборювати труднощі, боротися зі злом.

Серце сповнювалось ароматом весни.

Шкурат Анна

Угорницька загальноосвітня школа

I-III ступенів м. Івано-Франківська

*Збірник творчих робіт учнів закладів середньої освіти
міста Івано-Франківська*

О, велич таланту!

Упорядники:

Анна Рудак

Наталія Руцак

Художнє оформлення та комп'ютерна верстка:

Олег Мах

Коректор

Підписано до друку 24.04.2018 р.

Наклад 100 прим.

Виготовлено в інформаційно-методичному центрі Департаменту освіти та науки Івано-Франківської міської ради
76000, м. Івано-Франківськ, вул. С. Бандери, 10 г.